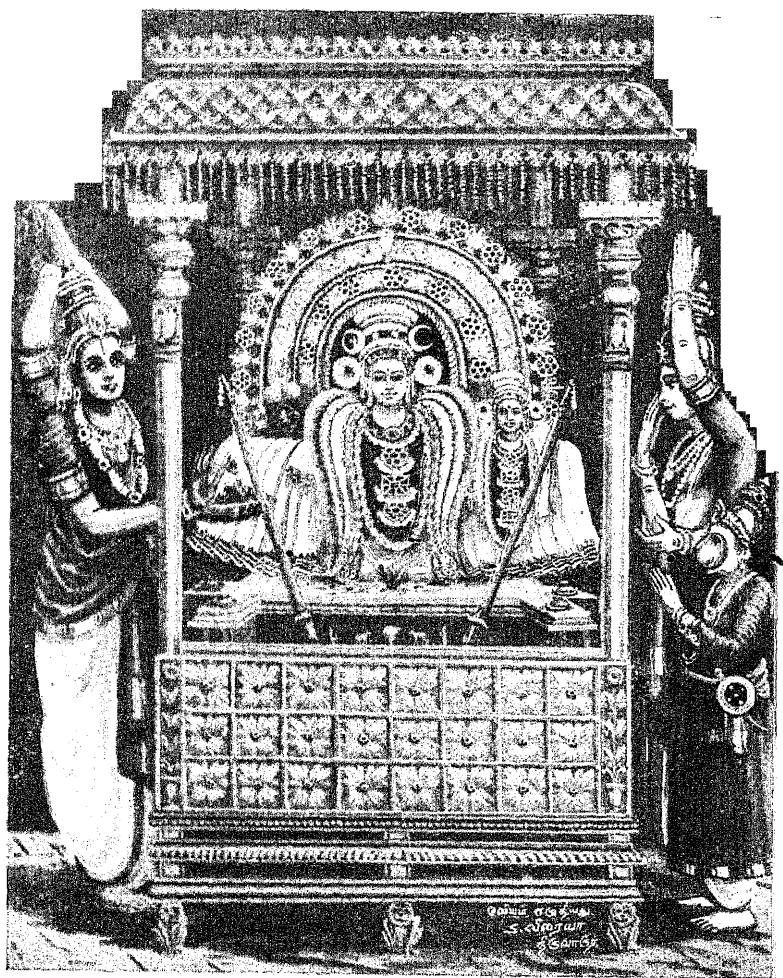

வீதிவிடங்கப்பெருமான்

[திராகாரஜா]

குருபாதம்

தருமை மகாசந்நிதானம்,

நிறைசெல்வத்தியாகேசர் திருவடிகளில் சாத்திய

தமிழ்த் திருநாள்

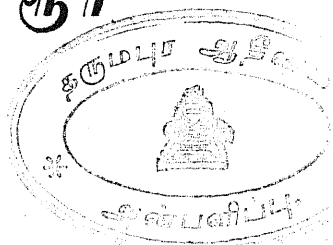
நினைவு மலர்

16-4-49.

வெளியீடு எண். 189.

உ
குருபாதம்

திருவாரூர்

இந்நூல்

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருமலர் ஆதினம்
உருவது மகாசந்ரிதானம்

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய
சுவாமிகளவர்கள்

திருவுள்ளப்பாங்கின்படி

எழுதியவர்:

வித்துவான், ச. தண்டபாணி தேசிகர்.

சர்வதாரி.

பாடிகள் 500.

ஞானசம்பந்தம் பதிப்பகம்,
தருமபுரம்.

பொருளடக்கம்

தொடக்கவுரை	...	க
பெருமை	...	ங
தொன்மை	...	(ந)
எல்லை	...	எ
தல அமைப்பு	...	,,
தலக்கோயில்கள்	...	அ
மறுபெயர்கள்	...	கங
தீர்த்தங்கள்	...	க(ந)
கோயிலமைப்பு	...	கஅ
மண்டபங்கள்	...	உக
உட்கோயில்கள்	...	உக
மூர்த்திகள்	...	உக
கலை	...	ஙக
சிற்பங்கள்	...	ஙஅ
சித்திரம்	...	சய
அன்பர்கள்	...	சஉ
புலவர்கள்	...	நய
நூல்கள்	...	நக
வரலாற்றுத் தொடர்புள்ள இடங்கள்	...	நஅ
சுற்றியுள்ள சிவதலங்கள்	...	நக
சில வரலாறுகள்	...	,,
பழமொழிகள்	...	சஉ
புராண வரலாறு	...	,,

பூஜைகளும் விழாக்களும்	...	௭௨
கல்வெட்டுக்கள்	...	௭௭
சம்பந்தர் தேவாரம்	...	1
திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்	...	47
சுந்தரர் தேவாரம்	...	184
திருவாசகம்	...	261
திருவிசைப்பா	...	263
திருபல்லாண்டு	...	264
திருமந்திரம்	...	265
திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை	...	267
பெரியபுராணம்	...	275
அசபாநடனப் பதிகம்	...	277

பட அட்டவணை.

ஸ்ரீ தியாகராஜர்		
ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருஞானசம்பந்தர்	...	II
ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிகர்	...	க
தக்ஷிணாமூர்த்தி	...	௨௮
நீலோத்பலாம்பாள்	...	௩௨
திருமால்	...	௪௦
நம்பியாரூரர்	...	௪௮
கல்தேர்	...	௭௧
கன்றிழந்த பசு	...	௧௦௫
கீழக்கோபுரம்	...	௧௦௬
கமலாம்பிகை	...	1
ஆழித்தேர்	...	70

உ
குருபாதம்

முன்னுரை

உள்ளம் ஆர் உருகாதவர் ஊர்விடை
வள்ள லார்திருவாரூர் மருங்கெலாம்
தெள்ளும் ஓசைத் திருப்பதி கங்கல்பைங்
கிள்ளை பாடுவ கேட்பன பூவைகள். —சேக்கிழார்.

தெய்வக்கவிஞர் தமது அறிவுக்கண்ணால்
திருவாரூர்ப் புறநகரைத் தமிழ் மணக்குந் திருநக
ராகக் கண்டார். தேவாரத் திருப்பதிகங்களாகிய
செந்தமிழ்ப் பாடல்களைக் கிளிகீள் பாடுகின்றன.
பாடுவார்க்கும், பேசுவார்க்கும் உள்ளக்கிளர்ச்சி
உண்டாவது கேட்பவர்கள் இருந்தால்தானே. ஆத
லால் நாகணவாய்ப்பறவைகள் (நாரத்தாங்குருவி
கள்) இருந்து சுவைத்துக் கேட்கின்றன. தமிழ்
மணக்கிறது என்றார் அடிகள். இத்தகைய செந்
தமிழ்த் திருவாரூர், கேடும் ஆக்கமுங் கெட்ட உண்
மைச் செல்வத்தோடு, ஓட்டையும் பொன்னையும்
ஒப்பனோக்கும் மனத்துறவுகொண்ட பெருவீரர்
களாகிய திருக்கூட்டத்து அடியார்கள் நிறைந்து
விளங்கும் ஞானபூமி. அந்த அடியார்களுள் கமலை
ஞானசம்பந்தரும் ஒருவர். அவராலேயே கமலையுந்
தருமையும் தொன்மையானதொடர்புடையவாயின.

மதுரைச் சொக்கலிங்கப்பெருமான் ஆணையின் வண்ணம் தருமையாதீனத்து ஆதிசூருமூர்த்திகளாகிய ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருஞானசம்பந்த தேசிக சுவாமிகள் கமலைஞானப்பிரகாச தேசிகரிடத்தில் அருள் உபதேசங்கொண்டு இத் தலத்திலேயே எழுந்தருளியிருந்தார்கள். பின் குரு ஆணைப்படி தருமைக்கு வந்து தருமையாதீனத்தை நிலைபெறுத்தினார்கள். இவற்றால் கமலையாகிய திருவாரூர்க்கும் தருமைக்கும் உள்ள தொடர்பும், மதுரைக்கும் முன்னிரண்டு நகரங்களுக்கும் உள்ள தொடர்பும் நன்கு விளங்கும். இதனாலேயே ஸ்ரீமத் சூரமருகுபர சுவாமிகளும் 'கமலையுந் தருமையும் விரிதமிழ்க் கூடலும்' என்று இயைப்புபடுத்திச் சொல்லியருளினார்கள். இது இவ்வாறாக, சென்னைமாகாணத் தமிழ்வளர்ச்சிக் கழகமும் முதற்கண் விரிதமிழ்க்கூடலில் கூடிற்று, தமிழ்நூல்களில் ஊரும் பேரும் முதலியவற்றைத்தேர்ந்து விளக்கங்கண்டது, பின்னர்க் கமலையைடைந்து செந்தமிழ்க்காகத் திருவடிநோவத் தூது சென்ற தியாகேசர் திருமுன்பு அடைந்து விளக்கம் காண இருக்கின்றது. இந்தநிலையில் தருமையாதீனத்திற்கும் தமிழ்வளர்ச்சிக் கழகத்திற்கும் உள்ள இயைபு திருவருள்வாய்ப்பாக எவ்வளவுபொருத்தமுடையது.

இதனைத் திருவுளங்கொண்ட ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ மகாசந்திநானம் அவர்கள், தமிழ்நாட்டிற் பல பக்கங்களிலிருந்தும் வருகின்ற தமிழ்ப் பேரறிஞர்களுக்கும், அன்பர்களுக்கும் தமிழ்வளர்ச்சிக் கழகத்தின்

நினைவுமலர் ஒன்று செந்தமிழ்ச்சொக்கர் நிருமா
லியமாக அளித்தருளவேண்டும் என்று எண்ணினார்
கள். அதுவும் அன்பர்கள் கமலையை மறவாது
மனங்கொள்ளச் செய்யவேண்டும் என்று எண்ணி
னார்கள். ஆதலால் திருவாரூர் என்னும் இந்த வர
லாற்று ஆராய்ச்சி, தோத்திரஉரைநூலை வெளியிட
அடியேற்குக் கட்டளையிட்டார்கள்.

ஆதலால் புராணவரலாற்றுப்பகுதி, கல்வெட்
டுப்பகுதி, தோத்திரப்பகுதி என்ற மூன்றுவகை
யாகப் பிரித்துப் பல ஆராய்ச்சிக்குறிப்புகளுடன்
இதனை ஒருவாறு எழுதிமுடித்தேன்.

• கல்வெட்டுப் பகுதியை யாராய, வழக்கம்போல
எமது அன்பர் தருமையாதீனப்புலவர் திரு. ஓளவை
சு. துரைசாமிப் பிள்ளை அவர்களும், திரு. T. V.
சதாசிவபண்டாரத்தார் அவர்களும் சொல்லுதவி
செய்தார்கள்.

இத்தொகுப்பில் காணப்பெறும் திருவாரூர்,
திருவாரூர்க் கோயில்கள், அவற்றின் அமைப்பு,
மூர்த்தி, மூர்த்திகளைப்பற்றிய புராணவரலாறு, கல்
வெட்டாராய்ச்சி, தமிழரசர் பணிகள் முதலிய பிரிவு
கட்கு Chola (By K. A. Nilakanta Sastri),
South Indian Shrines, Inscription of the Madras
Presidency முதலான புத்தகங்களும், கல்வெட்டு
வெளியீடுகளும், தலபுராணங்களும் பெரிதும் துணை
செய்தன. திருவாரூரைப்பற்றிய திருமுறைகட்குப்

பொழிப்பினையும் நயப்பொருளும் எழுதிச் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளன.

இவ்வரலாறு வெளிவர உடனிருந்து எழுதியும், ஓய்புனோக்கியும், இவ்வளவு விரைவில் அழகாக அச்சிட்டும் பணியாற்றியபலர்க்கும் என்மனமார்ந்த நன்றி யுரியதாகுக.

இந்தப்பதிப்பிற்கு வேண்டிய தியாகராஜா, கமலாம்பிகை, சயனதிருக்கோலம் இவற்றை மனம் உவந்து நல்கிய திருச்சி ஜில்லா பிஷாண்டார் கோவிற்பண்ணையார், திரு. G. இராஜகோபால் பிள்ளை அவர்கட்கும், ஏனைய தேர் முதலிய நான்கு படங்களை நல்கிய திருவாரூர் ஸ்ரீ தியாகராஜசுவாமி தேவஸ்தானத்தாருக்கும் என் நன்றி யுரியதாகுக.

இங்ஙனம் அடியேனை இத்தகைய பெரும்பணியில் ஈடுபடுத்திய தமிழறியும் சொக்கேசப்பெருமான் திருவருளுக்கும், அந்தத்திருவருளை அனைவருக்கும் வழங்குவரும் தருமையாதனை ஸ்ரீ ஸ்ரீமகாசந்திதான மயர்களின் பெருங்கருணைத் திறத்திற்கும் அவர்கள் அடிமலரைப் போற்றுவதன்றி என்ன கைம்மாறு செய்யவல்லேன்.

இங்ஙனம்,

தருமபுரம், }
15-4-49. }

வித்துவான், ச. தண்டபாணிதேசிகர்,
ஆதினப் பல்கலைக்கல்லூரிப் பேராசிரியர்.

உ
குருபாதம்

திருவாரூர்

தொடக்கவுரை.

செந்தமிழ்நாடு தெய்வத் திருநாடாகத்திகழ்ந்து வருகின்றது. திருக்கோயில்கள் பல இந்நாட்டை அலங்கரிக்கின்றன. மக்களுடைய அன்றாட வாழ்வு தெய்வ வாழ்வாக - இன்பவாழ்வாக - அமைதி வாழ்வாக வாழச்செய்வன தென்னாட்டிக் கோயில்களே. இந்தக் கோயில்களே கலைக்களஞ்சியங்கள்; நமது பழைய வரலாற்று நுணுக்கங்கள் எழுதப்பெற்ற புரட்டாத ஏடுகள். இக்கோயில்களால் தமிழ்மன்னர்களுடைய ஆட்சித்திறம் அறியப்படுகின்றது; நம் மூதாதையர்களுடைய நாகரிகம் பார்க்கப்படுகிறது. சில பல இலக்கியங்களுங்கூட அழியாது காக்கப்படுகின்றன.

பலவேறு வகையாகச் சமுதாய வாழ்வில் பிரிந்துகிற்கின்ற மக்கட்கூட்டத்தை ஒன்றுபடுத்துவன கோயில்களே. கோயிலில் கொடியேறிவிட்டால் கட்சிச்சண்டையில்லை; சாதிச்சண்டையில்லை; பங்காளி வழக்குகள்கூட இல்லை. அதனால் கோயில்கள்

அ

ஒற்றுமைக்கு வித்தாக விளங்குகின்றன என்பது தெரியவில்லையா?

கடவுள் திருமுன்னுள்ள மண்டபங்களே பஞ்சாயத்துச் சாலையாக - நீதிவழங்கும் நேர்மையிடங்களாக இருந்தன.

நாட்டுக்குப் பொதுப் பொருளாதாரம் மிகத் தேவை. அதனைக்கொண்டே சமயவளர்ச்சிக்கும் சாத்திர தோத்திர வளர்ச்சிக்கும் நல்லொழுக்க வளர்ச்சிக்குமான பலகாரியங்கள் செய்யப்பட்டு வந்தன. தனி மனிதன் கையிலுள்ள பொருளாதாரமானது அவன் மனம்போன போக்கின்படி மாற்றிச் செலவழிக்கப்படுமே யல்லாமல் ஒரு நிஷுக்கே உதவுவதில்லை. சேர சோழ பாண்டியர்களான நமது தமிழ்நாட்டு வேந்தர்களும், அவர்களுடைய அமைச்சர்களுங்கூட அரசாங்க நிலத்தை - செல்வத்தைக் கோயில்களுக்கு ஒதுக்கிவிட்டுத் தங்கள் மேற்பார்வை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு தக்கவர்களைக்கொண்டு கண்காணித்துவந்தார்கள். அதனால் நாட்டுக்குரிய பொதுப் பொருளாதாரம் என்றைக்கும் கோயில்களைச்சார்ந்தே இருந்துவருகின்றது.

இன்றைக்கு ஓரளவு நிலமும் புலமும் நகையும் நட்டுமாக நாட்டுப் பொருளாதார மதிப்பு ஏறியிருக்கக் காரணம் திருக்கோயில்களே. தென்னாட்டுக்

கோயில்களில்லையானால் பொருளாதார நிலை மிகச் சீர்கேடு உற்றிருக்கும். இவ்வாறு ஊரில் ஒற்றுமையை, பொருளாதார ஏற்றத்தை, நிர்வாகத் திறமையை, கலையின்காப்பை, ஒவியத்தின் உயர்வை, சிற்பத்தின் சிறப்பைக் காத்துவருகிற தென்னாட்டுக்கோயில்களில் திருவாரூர் மிகச் சிறந்தது. ஐம்பெரும்பூதங்களில் மண் கடினமாய் எல்லாவற்றையும் தாங்கிநிற்பதுபோல, திருவாரூர் பிருதிவித் தலமாய் எல்லாவற்றையும் தாங்கிநிற்கிறது.

பெருமை :

‘நிறைசெல்வத் திருவாரூர்’, ‘தேராரும் திருவாரூர்’, ‘சிறைவண்டார் பொழில் சூழ் திருவாரூர்’, ‘செல்வம்மல்கிய தென் திருவாரூர்’, ‘தேசமல்கிய தென் திருவாரூர்’ என்று நிறைமொழி மாந்தர் மறைவழிப் புகழைக் குறைவிலாதற்ற பெருமை இத்தலத்திற்கேயுரியது.

இத்தலம் விராட்புருடனுக்கு மூலாதாரமாய் அமைந்தது. மூலாதாரத்திலிருந்துதான் எல்லா ஒலி உலகமும் தோன்றுவன. மூலாதாரத் தலமாகிய இதிலிருந்துதான் மந்திரப்பேரரசாகிய அஜபை தோன்றுகிறது. முத்திதருந் தலங்கள் மூன்று. அவை சிதம்பரம், காசி, ஆரூர் என்பன. அவற்றுள் காண முத்திதருந் தலம் சிதம்பரம். இறக்க முத்திதருவது காசி. பிறந்து இருந்து கண்டு

இறத்தல் முறையாதலின் பிறக்க முத்திதருந் தலம் முதலாவதாக எண்ணப்பெறுமல்லவா? பிறத்தற்கு முன்வினை வாய்ப்பு வேண்டப்படும். ஆதலால் பிறந்து இருவினைக் கிடாக வருந்துதலும் மீட்டுப் பிறத்தலும் இல்லை. இதனை மிகமிகச்சுருக்கமாக, மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் 'உதித்தவர் உதித்திடா ஆரூர்' என்று அறிவிக்கிறார்கள்.

மேலும் அவர்கள் சோழநாடு சங்கப்பலகையை ஒக்கும். சோழநாட்டிலுள்ள ஏனைய சிவதலங்கள் புலவர்களை ஒக்கும். தமிழ்த்திருவாரூர் புலவர் தலைவராகிய திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுளை ஒக்கும் என்கின்றார்கள். திருத்தருமபுரத்து ஆதி பரமர் சாரிய சுவாமிகளும், 'தில்லைவனம் காசி திருவாரூர் மாயூரம்' என்று முத்திதருந் தலங்கள் பதினான்கு னுள் இதனையும் ஒன்றாக அருளியிருக்கிறார்கள்.

இது, சோழமன்னருடைய தலைநகரம் ஐந்தனுள் மிகத் தொன்மையானது. சப்தவிடங்கத் தலங்களுள் சிறந்தது. இத்தலத்தில் பிறந்தார்கள் அனைவரும் சிவகணநாதர்களாய்த் திகழ்வார்கள். 'திருக்கயிலை வீற்றிருந்த சிவபெருமான் திருக்கணத்தார் பெருகியசீர்த் திருவாரூர்ப் பிறந்தார்களாதலினால்' என்று பெரியபுராணம் பேசுகிறது. பிரமன் தன் படைப்புத்திறம் தோன்ற தான்படைத்த எல்லாத் தலங்களையும் ஓர்தட்டிலும், இதனை ஓர்

தட்டி லுமாகத் தூக்கினான். இத்தட்டுத் தாழ்ந்தது. இதனாலேயே கேஷத்திரவரபுரம் என்ற பெயரும் இதற்குண்டாயிற்று. இதனை விளக்கும் சிற்பச் சான்று ஒன்று பூங்கோயிலுள் சந்திரசேகரர் சந்நிதியில் உத்தரப்பத்தியில் இன்றும் உள்ளது.

தஞ்சை ஜில்லாவிலேயே மிகப்பெரிய கோயில்கள் இரண்டு. அவை தஞ்சை இராசராசேச்சரமும் திருவாரூர்ப் பூங்கோயிலும். இவ்வூர்த் தேரைப் போல மாதிரியாக ஒன்றுசெய்து சென்னைக் கண்காட்சிச் சாலையில் திராவிடச் சிற்பத்தின் எடுத்துக் காட்டாக வைத்திருப்பதை என்னைக்ளோபீடியா பிரிட்டானிகா கூறுகிறது.*

தொன்மை :

இத்தலம் எல்லாத்தலங்களிலும் மிகப்பழமை யானது. இதனை அப்பரடிகள், சிவம் ஒன்றான நிலையிலிருந்து, சிருட்டியைத் திருவுளங்கொண்டு, சத்தியைத் தன்னின்வேறுகச் செய்து, இடப் பாகத்து ஏற்றுக்கொண்ட தொன்னாளிலேயே இறைவன் திருவாரூரைக் கோயிலாகக்கொண்டார் என்கின்றார். ஆகாயத்தலமாகிய சிதம்பரத்திலே பஞ்சகிருத்திய பரமானந்தத் தாண்டவத்தைத்

* Tanjore gazetteer P-71.

தொடங்குவதற்கு முன்னே பின்னே திருவாரூர். கோயிலாக்கொண்டது என்றும் கூறுகின்றார். அன்றியும் இறைவன் அருவுருவத் திருமேனியும் உருவத் திருமேனிகளுங்கொண்டு எழுந்தருளிய முதல்தலம் இதுவே என்று திருமுறைகள் அறிவிக்கின்றன.

சரித்திரகாலத்தில் சிலப்பதிகாரத்து இத்தலம் நேரே குறிக்கப்படாவிட்டாலும் மதுச்சோழன் வரலாறு பேசப்படுகிறது. ஆதலால் சிலப்பதிகாரக் காலத்தே சிறந்திருந்தது இத்தலம் என்பது தெளிவு.

மக்கள் கல்லாலும் உலோகப்பொருள்களாலும் கடவுளுருவத்தை அமைத்து வழிபடுவதற்கு முன்பே மரத்தையும் புற்றுக்களையும் வழிபட்டிருந்தார்கள். ஆதலின் புற்றுவழிபாடு தொன்மையானது; சமய நாகரிகத்திற்குத் தலை அதுவே என்று ஆங்கில வரலாற்றுசிரியர் வெர்குசன் என்பார் கூறுகிறார். இதனாலும் இதன் தொன்மை நன்கு விளங்கும்.

கோயில் பணிவகையிலும் பல்லவர்காலத்திய பண்பாட்டினை அறிவிக்கும் பகுதிகள் பல. அநேக மண்டபங்கள் சிறந்தவேலைப்பாடின்றி அமைந்திருப்பதும், யாளித்தூண்கள் அமைந்திருப்பதும் இதற்குச் சான்றுகளாகும். ஆயிரக்கால் மண்டபமாகிய தேவாசிரயம் என்பது மிகப்பழமையானது.

அதிக உயரமில்லாமல் வேலைப்பாடு இல்லாமல் தூண்களின் மூலைகள் நன்றாகச் செதுக்கிக் கருக்கு வேலைகள் செய்யப்படாமல் இருப்பதே இதற்குச் சான்றுகளென்று கெஸ்ட்டியர் கூறுகின்றது.

எல்லை :

இத்தலத்தினெல்லையை அறிவிக்கின்ற பழம் பாடலொன்று திருவாரூர்மாலையில் உள்ளது. அப் பாடல் செப்பமானதாக இல்லை. அது வருமாறு:—

ஆரூரின் மேலெல்லை அம்மைவன மாம்வடக்குத்
தேருநம் வண்டலையாந் தென்பாலே—சீரூர்
மழவிடையார் தென்புலிசேர் வலமாகும் கீழ்பாஸ்
டழவனமாம் ஊரெனவே பார்.

இத்தலத்திற்கு மேலெல்லை அம்மையப்பன் வரையிலும், கீழெல்லை பழையவலம் என்று இப்போது வழங்கும் பழவனம் வரையிலும், தென்னெல்லை புலிவலம் வரையிலும், வடவெல்லை வண்டாம்பாலி வரையிலும் இருந்ததென இதனால் அறியலாம்.

தல அமைப்பு :

சோழ நாட்டிலே, தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலே நாகபட்டினம் தாலாகாவிலே அமைந்துள்ளது

அ

இத்தலம். இது ஒரு புகைவண்டி கூட்டு நிலையம் (ஐங்ஷன்). இத்தலத்தில் வடபால் சுக்கானாறும், தென்பால் ஓடம்போக்கி யாறும் ஓடுகின்றன. இதனைச் சமயக்கண்கொண்டு நோக்கிய பிள்ளையவர்கள், ஒரு மனிதன் உயிர்வளத்திற்கு இடைபிங்கலையாகிய நாடிகள் இன்றியமையாதன; அது போலத் திருவாரூராகிய புருஷனுடைய பெருவளத்திற்கு இந்த இரண்டு ஆறுகளும் இன்றியமையாதனவாகும் என்று சொல்கிறார்கள். நகர் தெற்கு வடக்கில் அமைந்தது. திருவாரூர் வட்டம், விஜயபுரம் வட்டம், பவித்திரமாணிக்கம் வட்டம், விளமர் வட்டம் முதலிய பல கிராமங்கள் ஒன்று சேர்ந்து இன்றைக்கு ஒரு நகராக விளங்கி வருகின்றது. நகராண்மைக்கழகப் பாதுகாப்புடையது.

தலக்கோயில்கள் :

ஐந்தூற்றுப்பிள்ளையர்க்கோயில் : விஜயபுரம் புகைவண்டி நிலையத்திற்குத் தெற்கே ஒருபர்லாங் தொலைவி லுள்ளது. இத்தலத்து ஐந்தூறுவிநாயகர்க்கோயில்களிருப்பதால் இது ஐந்தூறுவதாதலின் இப்பெயர் பெற்றது. இதன் பெயராலேயே ஐந்தூற்றுப் பிள்ளையர்க்கோயில் தெரு என்ற பெயர் தெருவிற்கு வழங்கிவருகிறது.

பிரமன்கோயில் : இது உயர்தரக்கலாசாலை யின் பின்புறம் சூரியதீர்த்தக்கரையி லிருக்கிறது.

நான்கு முகங்களோடு கையில் எழுத்தாணியும் கமண்டலமும் ஏந்திப் பிரமன் காட்சிவழங்குகிறார். இவருக்கு எதிரில் சூரியன் திருவுருவம் ஒன்றுண்டு.

தூர்வாச ஆசிரமம் : கமலாலயம் தென்கரையில் உயர்நிலைப்பள்ளிக்கு எதிரில் இவ்வாலயம் இருக்கிறது. தூர்வாசர் ஆன்மார்த்தமாக இலிங்கம் தாபித்து வழிபட்ட இடம்.

பரவையுண்மண்டளி : இது கீழவீதியில் தேர்நிலைக்கு எதிரில் உள்ளது. பெருக்கெடுத்து வந்த வருணனை அடக்கியாண்ட பெருமான் கருணைபாவிக்குமிடம். கடலுள் மண்கோயிலாக இருந்தமையின் இப்பெயர் வழங்கப்படுகிறது. (பரவைகடல். தளி-கோயில்) தூர்வாசர்வழிபட்ட தலம் இதுவாகும். இறைவன் தூவாயர். இறைவி பஞ்சின்மெல்லடியாள். ஆனால் இறைவன் மண்டலேசன் என்று வழங்கப்படுகிறார். தூர்வாசர் வழிபட்டதால் தூர்வாசநயினார் என்றும் பெயர் உண்டு. இதன் எதிரிலுள்ள கிழக்குமேற்குத் தெரு தூவாநயினார் சந்நிதி என வழங்கப்பெறுகிறது. இவர்கள் திருநாமத்தைச் சுந்தரர் 'தூவாயா தொண்டு செய்வார் படுத்துக்கங்கள் காவாயா' என்றும், 'பஞ்சேருமெல்லடியானை ஓர் பாகமாய்' என்றும் குறிப்பர்.

திருநீலகண்டர் கோயில் : கீழைச்சந்நிதியில் பரவையுண்மண்டளிக்குப் பின்புறம் இருக்கிறது.

இது கொசவன் கோயில் என்று வழங்குகிறது. இங்குள்ள இறைவன் திருநீலகண்டர்.

தண்டபாணி கோயில்: தேரடியில் ஒருகட்டு மலையின்மீது இருக்கிறது. பழனிமலைத் தோற்றம் போல இங்கும் மேற்குப்பார்த்த சங்கிதியாகவே உள்ளது.

பரவையார்கோயில்: இது தெற்குச் சங்கிதியில் இருக்கின்றது. சுந்தரர்பெருமானோடு பரவையார் இதில் காட்சி வழங்குகிறார். சேரமான் பெருமாளும் வீற்றிருக்கிறார்.

ராஜதூர்க்கை கோயில்: அதனை அடுத்து வட பாலுள்ளது இக்கோயில். தூர்க்கை சிங்கவாகனத்தின்மீது வீரமாதாவாக விளங்குகிறார். வெள்ளிக் கிழமைகள்தோறும் பல அன்பர்கள் வழிபட்டுப் பயன்பெறுகிறார்கள்.

நடுவணநாதர் கோயில் : கமலாலயத்தின் நடுவில் உள்ளது. சிறியகோயில். சிறியகோபுரம். அழகியதிருப்பணி. நடுவணநாதர் சிவலிங்கத்திரு மேனியுடையவர். ஓடத்திலேறிச் சென்று வழிபடுவது வழக்கம். பிரதோஷவழிபாடுமிகச்சிறந்தது. இப்பெருமான் நாகேசர் எனவும் வழங்கப்பெறுவார்.

மாற்றுரைத்தவிநாயகர்கோயில்: கமலாலயம் கீழ்க்கரை வடகோடியிலுள்ளது. சுந்தரர் விருத்தா

சலத்தில் இறைவன் கொடுத்த பொன்னை மணி முத்தாநதியிலிட்டுக் கமலாலயத்தில் எடுத்தபோது தான் வைத்திருந்த மச்சப் பொன்னே இத்தனையும் உரைத்து ஒப்புநோக்கினர். மாற்றுக்குறைய விநாயகப்பெருமான் உதவியால் மாற்றுப் பெற்றார் இக்குறிப்பை ஏழாந்திருமுறையிலுள்ள, 'மாற்று எனக்கு வைத்தானே' என்றபகுதி அறிவிக்கும்.

சோமநாதர் கோயில்: ஓடம்போக்கி யாற்றின் கரையில் தலத்தின் மேல்பால் உள்ளது. அழகான திருப்பணி. இறைவன் சோமநாதீசர். இந்திரனுக்குள்ள கயரோகத்தைத்தீர்த்த தலம்.

குளுந்தாளம்மன் கோயில்: குளுந்தாள்குளத்தின் கீழ்கரையிலிருக்கிறது. கிராமதேவதை. ஏழு திருவுருவங்கள் இதில் இருக்கின்றன. பூங்கோயில் பெருவிழாவுக்கு முன்பு பத்து நாள் விழாகொண்டாடப்பெறும்.

ஐயனூர்கோயில்: நகரின் வட எல்லையில் உள்ளது. இதுவும் கிராம தேவதை.

உருத்திரகோடீசரர் கோயில்: ஓடம்போக்கி யாற்றின் கரையில் ஞானப்பிரகாசக் குட்டைக்குப் பக்கத்தில் உள்ளது. இறைவன் திருவுருவம் அழகான சிவலிங்கத்திருமேனி. அம்மையும் பரிவார தேவதைகளும் விளங்குகின்றார்கள். முன்காலத்தில்

இகோடு இதன் பக்கங்களிலிருந்தமையால் இப் பெயர் வழங்கியது போலும்.

குமரகோயில்: தெற்குச்சந்நிதியில் திருமஞ்சன வீதியில் இருக்கின்றது. கிழக்குப்பார்த்த சந்நிதி. முருகன், வள்ளி தேவசேனாபதியாய்க் காட்சியளிக்கிறார்.

எல்லையம்மன்கோயில்: விஜயபுரம் கடைத் தெருவின் நடுவில் அமைந்திருக்கிறது. மூலஸ்தானம் தலைமட்டும் அமைந்தது. பரசுராமனாகியமகனால் வெட்டப்பட்ட, ஜமதக்கினி முனிவரின் மனைவியாகிய ரேணுகாதேவியின்முகம். இது ரேணுகாதேவியம்மன்கோவில் எனவும் வழங்கும். இதனைக் குலதெய்வமாகக் கொண்டவர்கள் பட்டுக்கோட்டை அரந்தாங்கித் தாலாகாவினுள்ள வியர்பாரிச் செட்டிமார்கள்.

மாணிக்க நாச்சியார் கோயில்: மாணிக்க நாச்சியார் பதியிலார் (பரத்தையர்) குலத்துப் பிறந்தும் “என் கொங்கை நின்னன்பர் அல்லார் தோள் சேரற்க” என்ற உறுதிப்பாடு கொண்டவர். பணம் பெற்று மனம் ஒத்த பிறகு, அன்று பணம் கொடுத்தவரையே பதியாகக் கொள்ளும் பிறழா ஒழுக்கம் உடையவர். இறைவன் இவருடைய நெறித்தொண்டை உலகினர்க்குக் காட்டக் கிழ வேதிய உருவங்கொண்டு, உருத்திராக்கத்தைக் கையுறையாகக் கொடுத்துக் கலந்திருந்து, சிறிது

நேரஞ் சென்றபின் மூப்பாற் காலன் வாய்ப் பட்டவர் போலானார். நாச்சியார் அன்றைய நாதனை இழந்ததுன்பத்தால் வருந்தி உடன்கட்டை ஏறத் துணிந்து ஆயத்தமானார். ஒழுக்கத்தின் சிறப்பை உலகிற்குக் காட்டினார். இறைவன் இடபா ரூடராகக் காட்சி வழங்கிப்பேரின் பமடைவித்தனர். இப்பொழுதும் தியாகப்பெருமான் திருத்தேர் புறப் படுங்காலை மாணிக்கநாச்சியார் அர்ச்சனை யொன்று அவர்கள் மரபினர்களால் நடைபெறும் என்றும், பின்னர்தான் வடம் பிடிக்கப்படும் என்றும் சொல்லப்பெறுகின்றது. இது ஓர் சிறந்த திருக் கோயில்.

இவைகளையென்றி விஜயபுரம் மாரியம்மன் கோயில், பெருமாள்கோயில், சிவன்கோயில், மடப் புறம் பெருமாள்கோயில், பிடாரிகோயில் முதலிய பலகோயில்கள் இத்தலத்தில் விளங்குகின்றன.

மறு பெயர்கள்:

இத்தலத்திற்குப் பல வேறு காரணங்களால் பலபெயர்கள் திருமுறைகளிலும், பிற இலக்கியங் களிலும் வழங்கி வருகின்றன.

கமலாலயபுரம்: திருமகள் வழிபட்டு மாங்கல்யம் வளர்ந்த தலம்.

கேசுத்தரவரபுரம்: பிரமன் தன்படைத்ததாகிய எல்லாத் தலங்களையும் ஓர்தட்டிலும் இதனை ஓர்

தட்டிலும் இட்டுத்தூக்கி இதன் உயர்வினைப் புலப்படுத்தமையின் வந்தபெயர்.

ஆடகேசுரபுரம்: பராசக்தியோடு சிவபெருமான் பொன்மயமான இலிங்கமாகப் புற்றிடமாகத் தோன்றிய திருக்கோயிலையுடைய நகரம்.

தேவயாகபுரம்: தேவர்கள் அனைவரும் அளவற்றகாலம் சிவபெருமான் அருளால் யாகஞ் செய்து சுவர்க்கப்பேற்றினை நெடிது அடைந்தனர் ஆதலின் இப்பெயர் பெற்றது.

கந்தபுரம்: தமதுதந்தையினது ஏவல்வழியே கலியுகவரதராகிய கந்தப்பெருமான் காவல் புரிந்து வருதலின் வந்த பெயர்.

முககுந்தபுரம்: முசுகுந்தச்சோழன் தியாகராஜரையும் எழுந்தருளுவித்து, விழா பலவும் நடத்தித் தலைநகராகக்கொண்டு சோழநாட்டை ஆண்ட தலம்.

கவிசெலா நகரம்: சனகாதியர் வன்மீகரைப் பூசித்துக் கலித்துன்பத்தினின்றும் நீங்கிய தலம்.

அந்தரமகேசுபுரம்: சிவபெருமான் பன்னெடுங் காலமாகப் பூமியின்கீழ் எழுந்தருளியிருந்த இடம். இதனை அப்பர்சுவாமிகள் 'பாதாளக்கரு' என்று குறிப்பிடுகிறார்கள்.

வன்மீகபுரம்: விஷ்ணுவின் செருக்கடக்க, இந்திரன் உண்டாக்கிய புற்றினிடமாகப் பெருமான் எழுந்தருளியதலம்.

தேவாசிரயபுரம்: தேவர்கள் எந்நாளும் வந்து வழிபடுத்தலம்.

சமற்காரபுரம்: சமற்காரன் என்னு மன்னன் காடுதிருத்தி நாடாக்கிப் பலமுனிவர்களைக் குடியேற்றிக் காணப்பெற்றதலம்.

மூலாதாரபுரம்: விராட் புருஷனுக்கு மூலாதாரமாக விளங்குந்தலம்.

சக்திபுரம்: கமலைப்பராசக்தி தவக்கோலத்துடன் வழிபட்டு இடப்பாகம் பெற்றதலம்.

தீர்த்தங்கள்:

தேவதீர்த்தம்: இது கமலாலயம் என்று இப்போது வழங்குகிறது. ஐந்துவேலிப் பரப்புள்ளது. கோயிலுக்கு மேல்பால் உள்ளது. வன்மீகநாதர் வெளிப்பட்ட காலத்து அவருடனே வெளிப்பட்ட பாதாளக்கங்கைபாய்வது. தேவர்கள் பலரும் நீராடியதால் இப்பெயர்பெற்றது. கமலாலய மகாத்மியத்தில் ஐம்பது தண்டம் நீளமும் அகலமும் உள்ளதாக அறிவிக்கப்பெறுகிறது. ஆகவே அக்காலத்துச் சதுரமாக இருந்திருக்கவேண்டும். பின்னர் சமண

ஆதிக்ககாலத்தில் பள்ளிகளும், சிராவக இல்லங்களும் ஏற்பட்டுத்தூர்ந்தன. தண்டியடிகள் வெட்டித் திருத்தினார் என்று பெரியபுராணம் கூறுகிறது. கங்கைநதியைப்போல அறுபத்து நான்கு கட்டங்களை யுடையது. பதினாறுகோடிகளை யுடையது. இதில் பங்குனி உத்தரத்தில் தீர்த்தவிழா நடைபெறும். ஏனைய விஷம், மார்கழித் திருவாதிரை அருத்தோதயம், மகோதயம் முதலான புண்யகாலங்களிலும் தீர்த்தவிழா நடைபெறுவதுண்டு.

சங்கதீர்த்தம்: இது, பூங்கோயில் முன்பு ஆயிரக்கால் மண்டபத்திற்குப் பக்கத்தில் உள்ளது. இதில் நீராடுவது மிகச்சிறப்பானது என்று புராணம் கூறுகிறது. சங்கமுனிவர் முழுகி, திருட்டுக்குற்றம் நீங்கித் திருக்கரம் பெற்றார். சமற்காரமன்னன் முழுகி வெண்குட்டம் நீங்கினான் என்று புராணம் கூறுகிறது.

சரசுவதி தீர்த்தம்: இது சபாபதி மண்டபத்தின் முன் உள்ளது. இதில் அன்பர்கள் பலர் நவராத்திரி விழாக்களில் முறையாக நீராடுவார். தகஷன் என்ற அரசன் ஒருவன் நீராடி ஊமை நீங்கினான் என்கிறது புராணம்.

செங்கழுநீரோடை: இது சந்நிக்குக்கிழக்கே அரைகல் தொலைவிலிருக்கின்றது. 'ஓடை ஐவேலி' என்றபழமொழி வழங்கப்படுவதால் இது ஐந்து வேலிப்பரப்புடையது. இதில் வளரும் செங்கழுநீர்ப்

பூக்களைக் கொண்டு இறைவனுக்குச் செண்டும் மாலையும் கட்டுவது வழக்கம். ஆனால் இது இன்று நன்னிலையிலில்லை. இவ்ஓடை 'ஆம்பலம்பொய்கை' எனத் தேவாரத்துச் சிறப்பிக்கப்படுகிறது.

ஞானப்பிரகாசக் குளம்: இது ஓடம்போக்கி யாற்றின் கரையில் ஞானப்பிரகாசர் பூஜை மண்டபத்திற்கெதிரில் விளங்குகிறது. இப்போது ஞானப்பிரகாசகுட்டை என வழங்கப்படுகிறது.

ஓடம்போக்கியாறு: இது நகரத்தின் தெற்கு எல்லையாக ஓடுவது. எண்கண் என்ற ஊருக்குப் பக்கத்தில் வெட்டாற்றிலிருந்து பிரிந்து நாக பட்டினத்துக்கருகில் கடலொடு கலக்கிறது. புராண காலத்தில் கபிலதீர்த்தம் எனப் - பெயர்பெற்றது. கபிலமுனிவர் இதில் மூழ்கி எல்லாச்சித்திகளையும் பெற்றார். கல்வெட்டுக்களில் கடுவாயாறு என்று இது குறிக்கப்படுகின்றது. தமிழரசராட்சிக் காலத்தில் கடுவாயாறுக இருந்த இது, பின் உள்நாடுகளுக்கு நாகைத் துறைமுகத்திலிருந்து சரக்குகளை ஓடங்களில் கொண்டுபோக உபயோகப்படுத்தப்பட்டதால் ஓடம்போகி அல்லது ஓடம்போக்கி என்று வழங்கப்பட்டது போலும்.

இன்னும் கயாதீர்த்தம், முத்தி தீர்த்தம், சூரிய குண்டம், சோம்குண்டம், அக்கினிகுண்டம், விசுவாமித்ர தீர்த்தம், உருத்திர தீர்த்தம், மார்க்

கண்ட தீர்த்தம், பரசுராம தீர்த்தம், சப்தமாதர் தீர்த்தம், கௌமாரி தீர்த்தம் முதலிய தீர்த்தங்களும் உள்ளன. இத்தலத்து இருபத்தொரு தீர்த்தங்கள் இருப்பனவாகப் புராணம் கூறுகிறது.

கோயிலமைப்பு:

கோயிலுக்குப் பூங்கோயில் என்றுபெயர். 'பூங்கோயிலுட்புகுந்து போசாதிருந்தாரே' என்பது அப்பர் தேவாரத்திற்கண்டது. இது ஐந்துவேலிப் பரப்புடையது. அகலம் தெற்குவடக்கில் அறுநூற்றறுபத்தாறு அடிகளும், நீளம் கிழக்குமேற்கில் எண்ணூற்றுநாற்பத்தாறு அடிகளும் உள்ளன. நாற்புறமும் சுமார் முப்பத்தி உயர முள்ள கருங்கல் மதில் கோயிலை அரண்செய்கிறது.

கிழைக்கோபுரம் மிகப்பெரியது. 118 அடி உயர முள்ளது. இதன் வாயில் மேல்தளம்வரை கருங்கற்பணி. சிற்பங்கள் பார்ப்பவர்களின் சிந்தை கவரத்தக்க நிலையில் செறிந்திருக்கின்றன. கோபுரத்தின் வெளிப்புறத்து இடப்பக்கம் விநாயகர் கோயிலும், வலப்பக்கம் முருகன் கோயிலும் விளங்குகின்றன. கோபுரத்தையடுத்து உட்புறமாகத் தேவாசிரய மண்பமாகிய ஆயிரக்கால் மண்டபம் திகழ்கிறது.

தெற்குக்கோபுரம் மிகச் சிறியது. இதனை நூற்றிருபது ஆண்டுகட்கு முன்பு சிதம்பரநாதமுனிவ

ரென்ற தருமையாதீனத்து இராஜாங்கக் கட்டளைத் தம்பிரான் சுவாமிகள் திருப்பணி செய்வித்ததாக ஆதீனவரலாறு கூறுகிறது.

மேலைக் கோபுரம் 101 அடி உயரமுள்ளது. மிகப்பழமையானது. இதிலுள்ள சுதைச்சிற்பங்கள் பல புராணவரலாறுகளை விளக்கி நிற்கின்றன. சோழர்காலத்துத் திருப்பணி. பழமையாயிருந்தும் புதுமைக்காட்சி வழங்கி நிற்பது சிவம்பெருக்கும் சோழரது செம்மனத்தின் சீர்மையை விளக்கி நிற்பதாம்.

வடக்குக் கோபுரம் கருணாகரத்தொண்டை மான், அகோரதேசிகன் இவர்களுடைய கருங்கற் சிற்பங்களை யுடையதாக 101 அடி உயரத்தோடு விளங்குகிறது. இக்கோபுரம் கருணாகரத்தொண்டை மானால் திருப்பணி செய்விக்கப் பட்டதென்று வரலாறு கூறும்.

மூன்றாம் பிராகாரத்தின் அகலம் சுமார் முந்நூறடிகள் இருக்கலாம். இதன் கீழ்ப்பக்கத்துப் பக்த காட்சி மண்டபமும், ஊஞ்சல் மண்டபமும் இருக்கின்றன.

இப்பிராகாரத்தில் முக்குத்திக் கிணறென்னும் முத்திதீர்த்தமும், வாணிதீர்த்தமும், விட்டவாசல் கிணறுமாகிய மூன்று கிணறுகள் இருக்கின்றன.

இவையே இந்நகர் முழுமைக்கும் குடிதண்ணீராகப் பயன்படுகின்றன.

இரண்டாம் பிராகாரத்திற்குச் செல்லும் கோபுரம் ஆரியன் கோபுரமென வழங்கப்பெறுகிறது. இதிலேயே விறன்மிண்டர் என்ற சிவனடியார் மெய்காப்பாளராக எழுந்தருளியிருக்கின்றார். மூற் காலச் சோழமன்னர்கள் கோயில், அரண்மனைப் பாதுகாப்புக்காக யவனர்களையும் ஆரியர்களையும் வைத்திருந்தார்களென்று வரலாறு கூறுவதால் ஆரியர் காவல்காத்த கோபுரம் ஆரியன் கோபுரம் என வழங்கியது போலும். இப்பிராகாரத்தில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சிறு கோயில்கள் விளங்குகின்றன. இச்சிறுகோயில்களை ஆலங்கரிப்பன் கௌதமர், காசிபர், அகஸ்தியர், புலத்தியர், முசுகுந்தன், சிபி முதலியோர்கள் வழிபட்ட சிவலிங்கங்கள். இவற்றைப்பற்றி கௌஸ்டியர், 108 இலிங்கங்கள் உள்ளன என்றும், காசியிலிருந்து வரவழைக்கப்பெற்று பலவேறு காலங்களில் பிரதிட்டிக்கப்பட்டன என்றும் கூறுகிறது. இதனைப் பிள்ளையவர்கள் 'குவித்தகரம் விரித்தல் செலாக் கோயில்களும் பல வுளவால்' என்று அணிபெறக் கூறுவர்.

திருவாரூர் அரநெறி, அசலேசம், ஆனந்தேசம் விசுவகர்மேசம், சித்தீசம் ஆகிய ஆலயங்கள் இப் பிராகாரத்தில் விளங்குகின்றன.

வன்மீகநாதருடைய சந்நிதியை யடைவிக்கும் கோபுரவாயில் அழகியான் கோபுரம் எனவழங்கும். வன்மீகநாதர், தியாகேசர் பரிவாரங்களோடு எழுந்தருளியிருக்கின்ற இடம் இதுவே.

மண்டபங்கள்:

தேவாசிரயமண்டபம்: இது ஆயிரங்காற்களை யுடையது. எப்பொழுதும் தேவர்கள் வந்து அடுத்திருப்பதால் தேவாசிரயம் எனப் பெயர் பெற்றது. இதனைச் சேக்கிழார்பெருமான் 'தேவாசிரயனங்காவணம்' என்றும், திருவார் பெருமை திகழ்கின்ற 'தேவாசிரயம்' என்றும் குறிப்பிடுவர். இங்குதான்,

‘பெருமையால் தம்மை ஒப்பார்
பேணலால் எம்மைப் பெற்றார்
ஒருமையால் உலகை வெல்வார்
ஊனம்மேல் ஒன்று மில்லார்
அருமையாம் நிலையில் நின்றார்
அன்பினால் இன்பம் ஆர்வார்
இருமையுங் கடந்து நின்றார்.’

என்று பழம்பெருமை படைத்தவர்களான அடியார் பெருமக்கள் கூடியிருந்து சித்தந்தெளியப் பத்திமலர் தூவி முத்தியைநாடி நிற்பர். பெரிய புராணம், ‘விண்ணவ ரொழிய மண்மேல் மிக்க

சீர். அடியார் கூடி எண்ணிலார் இருந்தனர்' என்று பேசும். நிறைசெல்வத் தியாகப்பெருமான் ஆழித்தேர் விழாமுடித்து, இதில் எழுந்தருளி மகாபிஷேகங்கொண்டருளுவர். இதற்குராஜதானி மண்டபம் என்ற மற்றொருபெயரும் உண்டு. தியாகராசப்பெருமான் அருட்செங்கோல்கொண்டு, ஆன்மாக்களுடைய இருமைத்துன்பமும் போக்கி, ஒருமை முத்தியை அளித்துப் பாதுகாக்கும் அரசியலைச் செலுத்துமிடம் இதுவாதலின் இப் பெயர்பெற்றது போலும்.

இம்மண்டபத்தில் நடுமண்டபம் நீங்க ஆறிடங்களில் விமானமும் மேற்கட்டியும் கட்டக்கூடிய இட அமைப்பு இருக்கின்றது. ஒரு காலத்து ஏனைய விடங்கத் தலங்களிலுள்ள சுவாமிகள் இங்கு விழா முடிந்ததும் எழுந்தருள்வது வழக்கம் என்றும், (பெருநீராட்டு) மகாபிஷேகம் முடிந்ததும் தீர்த்த விழா முடிந்ததும் எல்லாச் சுவாமிகளும் தத்தம் இருப்பிடத்தை யடைவதுண்டென்றும் செவிவழிச் செய்தியுள்ளன.

பக்தகாட்சிமண்டபம்: தெற்குக் கோபுரத்திற்கும் தேவாசிரய மண்டபத்திற்கும் இடையில் இருக்கின்றது. தியாகேசப் பெருமான் பங்குனி உத்தரத்திருவிழா முடிந்து அருள் நடனம் செய்த வண்ணமாக அன்பர்கட்குக் காட்சி யளிக்கும் மண்டபம் இதுவே. இது பந்தக்காட்சி மண்டபம் என இப்பொழுது பெயர் வழங்கிவருகிறது.

ஊஞ்சல்மண்டபம்: இது திருவாதிரைத் திருநாளில் சந்திரசேகரர் எழுந்தருளி, ஊஞ்சல் உற்சவம் கொண்டருளியிடமாகும். இது பக்தகாட்சி மண்டபத்துக்கு எதிரில் இருக்கிறது.

துலாபாரமண்டபம்: மூன்றாம் பிராகாரத்துத் தென்மேற்குக் கோடியிலிருக்கிறது. தமிழரசர்கள் தங்கள் பிறந்தநாளில் தராசில் ஏறியிருந்து, தங்கள் நிறையுள்ள பொன்னைத் திருக்கோயிற் பணிக் காகத் தானஞ் செய்து வந்தனர். அதற்காகக் கட்டப்பெற்ற மண்டபம் இது.

சபாபதிமண்டபம்: மேலக்கோபுர வாசலையடுத்துள்ள பெரியமண்டபம். சித்திரசபாமண்டபம் எனவும் வழங்கும். பங்குனியுத்தரவிழாவில் திருத்தேர் உத்தரபாதத்திற்குள் நிலைக்கு வந்துவிட்டால் தியாகராஜப்பெருமான் இம்மண்டபத்திற்கு எழுந்தருளி உத்தரதீர்த்தம் வழங்குவர். உத்தர மகா அபிஷேகமும், பாததரிசனமும் இங்கேயே நடைபெறும். இதில் தேவஸ்தானக்காரியாலயமும் புத்தகசாலையும் இன்று இருக்கின்றன.

புராணமண்டபம்: சபாபதி மண்டபத்திற்குப் பக்கத்தில் கோயிலையடுத்து இருக்கிறது. இது ஒரு சிறியமண்டபம். கமலாலய மகாத்மியம் நடோறும் இங்கிருந்து வாசிக்கப்பெறும். புராணபடனத்திற்கு என்றே திருக்கூட்டத்தடியார் ஒருவர்க்கு மானியம் (இறையிலி நிலம்) வழங்கப்பெற்றிருந்ததாகவும்,

அவர்கட்குக் கோயிலில் மரியாதைகள் நிகழ்ந்ததாகவும், அவர் இதிலிருந்து புராணஞ் சொல்லவேண்டும் என்றும் கல்வெட்டொன்று கூறுகிறது.

ராஜநாராயண மண்டபம்: இது ஆரியன் கோர்புரத்தைத் தாண்டி யுட்புகுந்ததும் காணப்பெறும் பெரியமண்டபம். எண்ணெய்க்காப்பு மண்டபம் எனவும் வழங்கப்பெறும். தியாகராஜப் பெருமான் பங்குனியுத்தரம் முடிந்ததும் இங்கு எழுந்தருளி எண்ணெய்க்காப்பு ஏற்றருளுவர். அதனால் இம்மண்டபம் இப்பெயர் பெறுவதாயிற்று. திருவாதிரைத் திருநாளுக்கு இதில் எழுந்தருளி மகாபிஷேகம் கொண்டருளுவர். பாததரிசனம் இங்குடைபெறும். இது ராஜநாராயண கோழுனால் கட்டப்பெற்றதென்பர்.

தட்டஞ்சுற்றி மண்டபம்: இது பூங்கோயிற் பக்கம் ராஜநாராயண மண்டபத்திற்குப் பின்புறம் இருக்கின்றது. இதில் விஷ்ணு புண்யகாலங்களில் நீராட்டுவிழா நடைபெறும். உற்சவகாலங்களில் சுவாமி திருவீதியுலாப்போய் வந்தபிறகு தட்டுச் சுற்றுதல் என்ற சடங்கு நடைபெறும். தட்டுச் சுற்றுதலாவது இசைப்பணியாளர் அனைவரும் பெருமானை மூன்றுமுறை வலம்வந்து மரியாதை பெற்றுச் செல்லும் ஒருவகைத்தொண்டாகும். . .

வசந்த மண்டபம்: சித்தீச்சரம் தக்ஷிணமூர்த்தி சந்நிதிக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறது. பங்குனியுத்தர

விழாவில் வசந்தன் என்ற திருவிழா இங்குதான் நடைபெறும். மண்டபம் புதிய ஆடைகளாலும், பலவகையான காய்கறிகளாலும், பழங்களாலும் அலங்கரிக்கப் பெற்றிருக்கும். உள் மண்டபம் பூக்களாலும், விலாமிச்சவேராலும், வெட்டிவேராலும் அலங்கரிக்கப்பெற்றிருக்கும். தியாகப்பெருமானை இங்கு எழுந்தருளுவித்து, பாவாடைபோட்டு மகாநைவேத்யம் செய்வித்து, அன்றிரவே இருப்பிடம் சேர்ப்பிப்பர்.

மகா மண்டபம்: வன்மீகநாதர் திருமுன்பும், தியாகேசப்பெருமான் திரு முன்பும் இரண்டு மகா மண்டபங்கள் உள்ளன. இவற்றில் நந்தி, பீலிபீடம் முதலியன அமைந்துள்ளன.

திருப்பள்ளித்தாமமண்டபம்: இது திருவாரூர் அரநெறியை யொட்டி அமைந்துள்ளது. இது ஒரு சரித்திரத்தொடர்புடைய இடம். கழற்சிங்க நாயனருடைய மனவுறுதியும் செருத்துணை நாயனருடைய சிவத் தொண்டும் விளங்கியது இந்தமண்டபத்திலேயே.

இவைகளையென்றி எல்லாத் திருக்கோயில்களுக்கும் அமையவேண்டிய அர்த்த மண்டபம், மகா மண்டபம், அந்தராளமண்டபம், திருக்காற்று மண்டபம் முதலியனவும் மிகச்சீரிய முறையில் தொன்மைக்கு இலக்கியமாக விளங்குகின்றன.

உட்கோயில்கள்:

திருவாரூர்ப் பூங்கோயில் பலகோயில்களை உள்ளடக்கி விளங்குவது. ஆரியன் கோபுரம் தாண்டி விட்டால் எங்கும் கோயிலாகவே காணப்பெறும். முசுஞந்தன், தேவேந்திரன், தக்ஷன் முதலிய தேவர்கள் தாம்தாம் ஆன்மார்த்தமாக வைத்து வழிபட்ட சிவலிங்கங்கள் சற்றேறக்குறைய 108 உள்ளன. இவைகளுட் சிறந்தன அசலேசம், ஆனந்தேசம், விசுவகன்மேசம், ஆடகேசம், சித்தீசம் என்பன. இவையன்றி, பிருதிவிமுதலிய ஏனைய நான்கு பூதலிங்கங்களும் இருக்கின்றன.

அசலேசம்: இது திருவாரூர் அரநெறி என்னும் தனித்தலம். திருநாவுக்கரசரால் பாடப்பெற்றது. இறைவனது திருநாமம் அசலேசர். இறைவி வண்டார்குழலி. இத்தலத்தில்தான் நடராஜப் பெருமான் திருவுருவம் எழுந்தருளியுள்ளது. இந் நடராஜப் பெருமானே திருவிழாக்காலத்தில் திருவீதிக்கெழுந்தருளிக் காட்சி தந்தருளுவர். நமிநந்தி அடிகள் திருவிளக்கிட்டதலமும் இதுவே. இதனை அப்பர் சுவாமிகள் மிகச்சிறப்பாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். கழற்சிங்கர் என்னும் பல்லவ அரசருடைய மனைவியார் திருப்பள்ளித்தாமமண்டபத்தில் சிந்திக்கிடந்த மலரை எடுத்து மோந்ததற்காகச் செருத்துணையார் மூக்கரிந்த தலமும் இதுவே. சமற்கார மன்னருடைய வேண்டுகோட்படி இறைவர் சலியாது எழுந்தருளியிருப்பதால் அசலேசர்

எனப் பெயர்பெற்றார். இது மேற்குப் பார்த்த சந்திதி. அசலேசர் நிழல் கிழக்குத்திசையிலன்றி மற்றைய திசைகளில் விழாது. ஆறுமாதத்திற்குள் இறப்பவர்கள் நோக்கினால் அந்தநிழலும் தெரியாது. இவ்வுண்மைகளை “அந்தலிங்க நன்னிழல் குண திசையிலன்றி வந்திடாதொரு திசையினும், இம் மொழி வாய்மை” எனவும், “ஆறு திங்களிலிறப் பவர் நோக்கினால் அந்த வீறிலாநிழல் காணுறது” எனவும் வரும் திருவாரூர்ப் புராணப்பகுதிகளே இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகும்.

ஆடகேசம்: இது அப்புஸ்தலம். இங்கு ஒரு நாகபிலம் உண்டு. சிவலிங்கப்பெருமானும் அம்மை யாரும் பரிவாரங்களுடன் எழுந்தருளியிருக்கின்றார்கள். பெருமானுக்குப் ‘பொற்படிகமுடைய நாயனார்’ என்று கல்வெட்டுக்கள் பெயர் குறிப்பிடுகின்றன. இந்திர பதவியளிப்பது இத்தலமாதலின் பொருமைகொண்ட இந்திரன் நாகபிலத்தை மலைப் பாதையால் அடைக்க, முருகன் நான்கு சத்திகளை நிறுவி வேலையும் ஊன்றிப்பாதுகாத்தனர் என்பது வரலாறு.

ஆனந்தேசம்: பூங்கோயிலின் வாயுமூலையிலுள்ளது. இதில் விநாயகர், மூத்தாள், முனிவர், கோணப்பிள்ளையார், தியேஷ்டாலிங்கம் இவர்களின் திருவுருவங்கள் அமைந்துள்ளன. இறைவன் ஆனந்தேசர். இறைவி ஆனந்தநாயகி. பங்கணமுனிவர் தாபித்து வழிபட்டுச் சித்திபெற்று ஆனந்தத்தால்

கூத்தாடினார். அதனால் ஆனந்தலிங்கமாயிற்று. பட்டினசாமிஎன்னும் வணிகன் வைகாசி விசாகத் தால் அருச்சித்தான். அதனால் அவன் மறுமையில் காஞ்சி அரசனானான். இச்செய்தியைத் 'தென்னாரர் ஆனந்தற்கெம்மை யணிந்துய்ந்தா ருண்டென்று தேனந்தக்கஞ்சம் தெளிப்பது' என்று திருவாரூர் உலாகூறுகின்றது.*

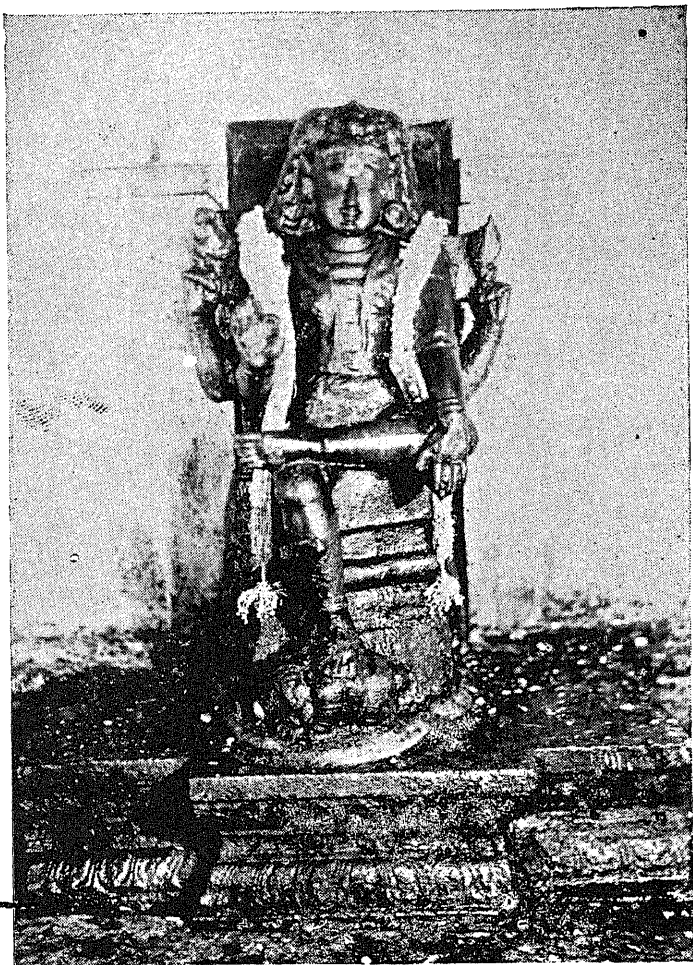
அருணாசலேசம்: தென்பிராகாரத்திலுள்ளது. தேயுலிங்கம். பெயருக்கேற்பச் சிறு கட்டுமலையாக அமைந்ததலம். இறைவன் திருநாமம் அருணாசலேசர். இறைவி திருநாமம் உண்ணா முலையம்மை.

விசுவகன்மேசம்: இது அழகியகற்பணி, சிற்பிகள் கைத்திறமெல்லாங்காட்ட அமைக்கப்பெற்ற தொரு மாதிரிக்கோயில். பெயருக்கேற்ப அழகிய கொடுங்கைகள், வரிகள், திருவுருவங்கள் பல் அழகாக அமைந்துள்ளன. இறைவன் விசுவகன்மேசர்.

சித்தீச்சரம்: வடக்குப் பிராகாரத்திலுள்ளது. மேற்குப்பார்த்த சந்நிதி. அம்ஸனென்னும் அரசன் பஞ்சாக்ஷரஜெபஞ்செய்து, சித்தீசன் என்னும் பெயர்தாங்கி, சுக்கிராசாரியுபதேசிப்படி இம்மூர்தியைத் தாபித்து வழிபட்டான். ஓர் அந்தணச் சிறுவன் ஷடாக்ஷரத்தை ஓதி முனிவர்சாபம் தீர்த்தான். இங்கு ஒரு தக்ஷிணமூர்த்தி உண்டு. தருமபுர ஆதீனத்து ஆதிபரமாசாரிய சுவாமிகள், கமலை

* உலா. கண்ணி 140.

கமலேஸ்வரனப்பிரகாசர்க்கு அருள்செய்த...

...சித்திச்சரம் தகிணுமர்த்தி

ஞானப்பிரகாச தேசிகரை அணுகி உபதேசம் பெற்று, சொக்கலிங்கபூசை எழுந்தருளுவித்துக் கொண்ட இடமும் இதுவே.

மூர்த்திகள்:

ஐங்கலக்காசவிநாயகர்: இவர் பெருவிழாவில் உற்சவம் கொண்டருளுகின்றவர். இவர் யதாஸ்தானம் தியாகர் வன்மீகநாதர் சந்நிதிகளினிடையிலிருக்கிறது. அழகியசோழ விநாயகர் என்றமற்றொருபெயரும் இவருக்குண்டு. அழகியான் கோபுரமும் இவர்பெயரும் ஒத்திருப்பதால் இப்பணியிரண்டும் அழகியசோழனதாக இருக்கவேண்டும். அதற்கேற்ப சோழனொருவன் ஐங்கலப்பொற்காசு கொண்டு இவ்விநாயகரை ஆக்கினான் என்ற செவி வழிச்செய்தியும் உண்டு.

வன்மீகநாதர்: இவர் எழுந்தருளியுள்ள இடம் திருமூலட்டானமென வழங்கும். கோயில் என்பது சிதம்பரத்தை யுணர்த்துமாறு போலத் திருமூலட்டானம் என்பதும் இவ்விடத்திற்கேயுரிய சிறப்புப் பெயர். பெருமான் திருநாமம் புற்றிடங்கொண்டார். ~~வ~~ மொழியில் வன்மீகநாதர் எனவழங்கும். அர்த்தமண்டபத்தில் பிரியாவிடையம்மை எழுந்தருளியிருக்கின்றார். சோமகுலாம்பிகை என்ற பெயரும் உண்டு.

தியாகேசர்: இத்தலத்திற்கு மிகச் சிறந்த சந்திரிதி இதுவே. இவர் திருமுன்பு எதிர்மண்டபத்து, புவி யரசரும் கவியரசருமாகிய சேரமான் பெருமாளும் சுந்தரரும் எழுந்தருளியிருக்கின்றார்கள். இவர்களுடைய திருமுகக்குறிப்பு தியாகவள்ளலையே காட்டுவதாகும்.

தியாகர்திருமுன் நந்திபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கின்றார். இது தலத்தின் தனிச்சிறப்பு. 'அடியார்கள் குறைதீர்க்க நள்ளிரவில் தூது சென்றது போல இனியும் திருவடிநோவச்செல்ல விட்டுவிடக் கூடாது; அத்தொண்டிற்கு நானும் துணைசெய்வேன்' என்று நந்தி எழுந்து நிற்கின்றார் என்று தியாகராஜலீலை பேசுகிறது.

தியாகப்பெருமான் இரத்ன சிம்மாசனத்தில், முன்னே இரண்டு வாட்படையும் நடுவில் பூச் செண்டும் பொருந்த எழுந்தருளிக்காட்சிவழங்குவர். பெருமான் பக்கத்து அம்மை எழுந்தருளி இருக்கின்றார். அம்மையின் திருநாமம் கொண்டி என அழைக்கப்படுகின்றது. அப்பர்சுவாமிகள் 'தண்டவாளியை' என்ற திருப்பாடலில், 'கொண்டியாயின வாறென்றன் கோதையே' என்று குறிப்பிடுகின்றார். பிள்ளையவர்களும்,

'பாடல் மலியத்தளியில் பருமணிச் சிங்காதனத்தில் கூடலுற இடப்பாகம் எழிற்கொண்டியொடும்'

என்று கூறுகிறார்கள். இவ்விருவரிடையே ஆனந்த வடிவினனாக முருகக்கடவுள் எழுந்தருளியிருக்கின்றார். இந்நிலையை,

‘வெள்ளிலைவேல் நம்பியொடும்,
ஆடரவக் கண்கிணிக்கால் ஐயனிருந் தரசசெய்யும்’

என்று தியாகராசலீலை கூறுகிறது. இப்பெருமானுடைய ஒவ்வொருபொருளுக்கும் தனித்தபெயருண்டு. தியாகரணியும்பரிவட்டம்(ஆடை) தியாகவிநோதன் என்றும், தியாகப்பரிவட்டம் என்றும் அழைக்கப்பெறும். இப்பரிவட்டத்தின் ஓரங்களில் தியாகவிநோதன் என்று பெயர் எழுதப்பெற்று வந்தது. இதனை, ‘தம்பேர் தொடுத்தகரைத் தூசும்’ என்று தியாகராசர்கழிநெடில் அழகாகக் கூறுகின்றது. அணியும் கண்கிணி ஆடரவக்கண்கிணி. வாள் - வீரகண்டயம். தேர் - ஆழித்தேர். மாலை - பணி. மத்தளம் - சுத்தமத்தளம். நாதசுரம் - பாரி. வாத்தியம் - பஞ்சமுகவாத்யம். பிள்ளைத்தண்டு - மாணிக்கத்தண்டு. நடனம் - அசபை. கொடி - தியாகக் கொடி. காலம் - திருவந்திக்காப்பு. சிம்மாசனம் - இரத்தின சிம்மாசனம். சாளரம் - தென்னந் திருவாசல். சபை - தேவசபை. விழா - மார்கழித் திருவாதிரையும் பங்குனி உத்தரமும். இவைகளைப் பற்றியவிரிவான குறிப்புக்களை, உலாவும் கழிநெடிலையும் தெரிவிக்கின்றன.

இப்பெருமானுக்குச்சாத்தப்படும் கச்ச இரகசியம் எனவழங்கப்படும். ரகசியம் என்றும் ரகசியமே.

தியாகேசருக்கு வீதிவிடங்கர், தியாக
விநோதர், தேவரகண்டப்பெருமாள், செவ்வந்தித்
தோடழகர், செங்கழுநீர்த்தாமர், கம்பிக்காதழகர்,
ஆடரவக்கிண்கிணிக்காலர், இருந்தாடும்பெருமான்,
அஜபாநடேசர் முதலாக 108 திருநாமங்கள் இருக்
கின்றதாக இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.
கருணாகரத் தொண்டைமான் என்ற விருதுப்
பெயரும் உண்டென்று சோழமண்டலசதகம் கூறு
கின்றது. தியாகப்பெருமானை விடுபூக்கள் தூவி
வழிபடுவதே முறை. முகுந்த நாமார்ச்சனை முசுருந்
தார்ச்சனை என்ற இருமுறைகளாலும் வழிபடுவது
வழக்கம். இவையிரண்டும் அவர்கள் ஏத்திய ஆயிரந்
திருநாமங்கள்.

வாதாபிவிநாயகர்: இவர் தலவிநாயகர். ஒரு
காலத்துக் கலகக்காரர்கள் சிலர் இவரைக் கலிங்க
தேசம்வரை கவர்ந்து சென்றதாகவும், அதனால்
அவர்களுக்குத் துன்பம் விளைய அங்கேயேவிட்டுச்
சென்றதாகவும், விநாயகர் மீண்டாரென்றும் செவி
வழிச்செய்தி உண்டு.*

நீலோத்பலாம்பிகை: பூங்கோவிலுக்கு வெளிப்
புறமுள்ள தனித்த அம்மன் ஆலயம். அம்மையின்
பக்கத்தில் தோழி, தோள்மீது முருகனைச் சுமர்ந்
திற்கின்றார். அம்மை யிடதுகரத்தல் முருகனது

* தியாகராசலீலை, கடவுள் வாழ்த்து பா. 29.

நீலோத்பலாம்பாள்

சட்டுவிரலைப்பற்றி நிற்கின்றார். இது தலத்தின் தனிச்சிறப்பு.

விடங்கர்: தியாகர் சந்திதியில் பெட்டகக் கோயிலில் வீற்றிருக்கும் ஸ்படிகத் திருமேனியின் திருநாமம் இது. பூஜாகாலங்களில் இவருக்கு அபிஷேகம் நடக்கும். இத்தலத்தின் அதிகார உடையவர் இவரே.

தருணேந்து சேகரர்: இத்தலத்துத் திருவுலாக்காட்சி கொண்டருளுகிற சந்திரசேகரமூர்த்தியிவரே. பெருவிழாவில் தியாகேசர் திருமுன்பு பட்டங்கட்டப்பெறும். பட்டம் சந்திரசேகரபட்டம் எனவழங்கும். அதுமுதல் விழாமுடியும்வரை தியாகேசர்க்குள்ள எல்லாமரியாதைகளும் இம்மூர்த்திக்குண்டு.

கமலாம்பிகை: தனிக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கின்றார். தவத்திருக்கோலம். பராசக்தி பீடங்களுள் இதுவும் ஒன்று. அம்மையின் கோயில் ஈசான்ய பார்வையிலிருக்கிறது. அம்மை, உண்மையறிவானந்த வெள்ளத்தை அள்ளி வீசிக்கொண்டு அமைத்த திருக்கரமும், தாமரை தாங்கிய திருக்கரமும், அக்ஷமலை பாசம் ஏந்திய திருக்கரங்களுமாக நான்கு திருக்கரங்களோடு திருவடி ஒன்றன்மேலொன்றாகப் போட்டு மடக்கித் தொங்கவிட்டுக் கொண்டு யோகாசனத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்றார்.

இரணவிமோசனேசர்: சண்டசர் ஆலயத்தின் பக்கத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கின்றார். இவரை வணங்கின் ஆறுத புண்கள் ஆறும்; தீராதகடன்கள் தீரும் என்ற உறுதி மக்களிடையே நிலவிவருகிறது. காணிக்கையாக உப்புவாங்கிப் போடப்படுகிறது.

சண்டசர்: இத்தலத்தில் இரு சண்டசர் சந்நிதி உண்டு. ஒருவர் மூலவர். அவர் சடை தாடி முதலிய வற்றுடன் ஒரு காலே பூன்றி ஒரு முழந்தாளில் முகத்தை வைத்துக்கொண்டு கவலைக் குறிப்போடு காணக்கிடப்பர். அவர் இயமசண்டர். ஆரூர்ப் பிறந்தார்களனைவரும் சிவகணநாதர்களாக இருத்த தலின் இயமன் தனக்குத் தண்டவேலையின்றிப் போதலை அறிந்து வருந்த, இறைவன் 'நம்மை வணங்கும் பயனை வழங்கும் சண்டேச பதவி தந்தோம்' என்றருளினார். ஆதலால் இயமனே சண்டேசராக இருக்கின்றார்.

இவர்க்கு வலப்பக்கத்தறையில், நின்ற திருக்கோலத்தோடு உற்சவ சண்டசர் இருக்கிறார். இவர் திருமுன்புதான் பங்குனி உத்தரத்திருநாள் வந்தமையை அனைவர்க்கும் ஒலையெழுதி அறிவிப்பது வழக்கம். இவர் தேவகன்மியாயிருந்து திருமுகம் எழுதுகிறார் என்பதனை,

‘கருமுகங்கீளும் பங்குனித் திருநாள் காணுறவம்மி

[னென்றினிய

திருமுக மலர்ந்து திருமுகமெழுதும் செஞ்ஞலார்ப்பிள்ளை’

என்ற பகுதி விளக்குகிறது. இப்போதும், திருமுகம் எழுதும் முறையும், திருமுக வாசகத்தை விண்ணப்பிக்கும் முறையும் சண்டேசர் திருமுன்பே நடைபெறுகின்றன.

நவக்கிரகங்கள்: இத்தலம் கோளிலித்தலங்களுள் ஒன்று. ஒன்பது கோள்களும் கோணமாக இன்றி, ஒரே நேராக அமைந்திருக்கின்றன. இது ஒரு சிறப்பு.

துர்க்கை: காடுகிழாளாகிய கொற்றவை எட்டுக் கைகளோடு, காலினடியில் மகிடாசரனின் தலையை மிதித்துக்கொண்டு, கைகளிற் சூலம் சுபாலம் முதலிய ஆயுதங்களை யேந்தி நிற்கின்றாள். இது ஒரு பிரார்த்தனை மூர்த்தங்களில் ஒன்று.

சுந்தரமூர்த்தி-சேரமான்: இத் தலத்திற்குப் பலவகையாலும் வரலாற்றுத் தொடர்புடைய மூர்த்திகள் இவ்விருவரும். தியாகவழிபாடு செய்தவர்கள் இவ்விருவேந்தரையும் வழிபட்டுச் செல்லுதலே வாய்ப்பான முறையாம்.

மந்திர பீடம்: இது வன்மீகர்பின்புறம் திருமாளிகைப் பத்தியில் அமைந்துள்ள ஒருபீடம். இது கீழுள்ள மேருசிகரங்களில் ஒன்று எனப் புராணம் கூறும். உருவவழிபாடு செய்து வலம்வரும் அடியார்கள் தாம் மனத்தமைத்த திருவுருவத்தை இப்பீடத்தில் அமர்த்தித் தியானிக்கும் இடம். இன்றும்

வழிபடுவார் அப்பீடத்தின் முன்வந்து சிறிதுநேரம் கண்மூடி, தியானித்தே செல்வர்.

அக்ஷர பீடம்: இது கமலாம்பிகை ஆலயத்தின் பின்பக்கம் அமைந்தது. இதில் வடமொழி ஐம்பத்தோரக்ஷரங்களும் எழுதப்பெற்றுள்ளன. இங்கும் மேற்கூறியவாறு, இருந்து தியானித்துச் செல்வது வழக்கம்.

கலை:

எல்லாக்கோயில்களுமே கலைச்சிறப்பிற்காகவே எழுந்தனவாயினும் இக்கோயில் அன்றும் இன்றும் அரசாங்கக் கவனிப்பிலேயே இருப்பதால் கலையும், நுண்கலையும், மெய்க்கலையும் மிகச்சீரிய முறையில் காப்பாற்றப்பெற்றன என்பது தெளிவு. நுண்கலை என்பது ஓவியன் கருத்திலிருந்து கைவழியாகப் பிரதிபலிப்பது. கலை யென்பது கருத்திலிருந்து சொல்லின்வழியாகத் தொலைவில்லாது மிளிர்வது. மெய்க்கலை யென்பது அநுபவிக்க அநுபவிக்கப் பேரின்பம் விளைப்பது. இம்முன்றிற்கும் கோயில்களே குடியிருக்கும் இடங்கள்.

சித்திரம், சிற்பம், சங்கீதம், அபிநயம், நாடகம் முதலியன நுண்கலைகள்.

இத்தலத்து இக்காலத்தவர்களால் சிறிதும் வாசிக்கமுடியாத நிலையிலுள்ள மிகப்பெரிய நாதசுரம் ஒன்றுண்டு. அதற்குப் பாரிநாயனம் என்று

பெயர். அதன் சீவுவாளிஒன்றே மூன்றங்குலத் திற்கு மேலானதாக இருக்கும். இதில் இன்னின்ன வீதிகளில் இன்னின்ன ராகந்தான் வாசிக்கலாம் என்ற நியதி யுண்டு. பெரும்பாலும் தேவாரப்பண் களும், தீக்ஷிதர் கிருதிகளுமே வாசிக்கப்பெறும்.

பஞ்சமுகவாத்யம்: சிறப்புடைய இதன் சுற் றளவு நான்கு அடி எட்டு அங்குலமாகும். இதற்கு ஐந்து முகங்கள் உள்ளன. ஒன்று பாம்பு சுற்றினாற் போல் அமைந்துள்ளது. ஒன்று ஸ்வஸ்திகா அடையாளமுடையது. ஒன்று தாமரைப்பூவின் அடையாளமுள்ளது. ஒன்று ஒரு அடையாளமு மில்லாது சுத்தமாகவுள்ளது. நடுவிலுள்ளது பெரிய தாகவிருக்கும். அது. மேலே மான்தோலால் கட்டப் பெறும். இதனை அடிப்பவர்கள் பார சைவர்கள். இவ்வாத்தியம் ஒவ்வொரு முகத்திலும் தனித்தனி யாக அடிக்கப்படும்போது ஏழு முறையும், ஐந்தினும் சேர்த்தடிக்கும்போது முகத்திற்கு ஒன்றாக ஐந்து முறையும் அடிக்கப்பெறும். இவ்வாத்தியம் சதாசிவ மூர்த்தியின் ஐந்து திருமுகங்களிலிருந்து வந்ததாக வும், நடனகாலத்தில் திருநந்திதேவர் வாசிப்பா ரென்றும், பிறகு அவர் ஸ்தானத்தில் பார சைவர் கள் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்றும் பஞ்சமுக வாத்திய லக்ஷணம் என்னும் வடமொழி நூல் கூறு கின்றது. பாரசைவர்களின் உற்பத்தியும், அவர் களுக்குச் செய்யவேண்டிய தீக்ஷை முறைகளும், பஞ்சமுக வாத்தியம் அடிக்கப்படுவதால் ஆகும் பயனும் நன்கு அறிவிக்கப் பெற்றுள்ளது.

சுத்தமத்தளம்: இது ஏனைய மத்தளங்களைக் காட்டிலும் மிக நீண்டதாக - பருத்ததாக இருக்கும். திருவந்திக்காப்பு நேரத்தில் - ஏனைய தீபாராதனை காலங்களில் தியாகேசன் திருமுன்பு அடிக்கப் பெறும். இதனை அடிப்பவரும் மேற்கூறிய பார சைவரே.

கூத்து: தொன்றுதொட்டு வசந்தமண்டபத் திலும் தேவாசிரய - மண்டபத்திலும் தியாகப் பள்ளேசல் நாடகமும், தியாகக் குறவஞ்சிக்கூத்தும் நடிக்கப்பெற்றுவந்தன. பிராணுக்க விஜயம் என்ற நாடகம் ஒன்றும் நடிக்கப்பட்டதாகக் கல்வெட்டுக் காட்டுகிறது.

சிற்பங்கள்:

இத்திருக்கோயிலில் பார்ப்பதற்கு அருமையான கருங்கல் வேலைப்பாடுகள் விளங்குகின்றன. பல, அரசர் காலத்துச் செய்யப்பெற்ற சிற்பத்திறங் களைக் காணலாம். இரண்டாம் பிராகாரம் வடக்குப் பக்கத்தில் விஸ்வகர்மேசம் என்ற ஒரு கோயில் உண்டு. அது (விஸ்வகர்மாவின்) சிற்பியின் சிற்பத் திறத்திற்கென்றே இயற்றப்பெற்றிருக்கவேண்டும். கொடுங்கைகளும் சிறுதூண்களும் நேர்த்தியான வேலைப்பாடுள்ளவை.

கீழைக்கோபுரத்திலுள்ள துவாரபாலகர் திரு வருவம் மிக நயப்பாடு அமைந்த இழைப்புவேலை யியற்றப் பெற்றது.

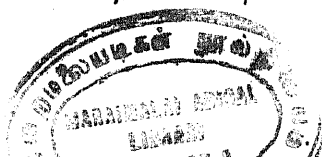
கமலாம்பாளின் கோயிலிலுள்ள ஆறுமுகக் கடவுள் திருவுருவமும், வடக்குக் கோபுரத்துள்ள கருணாகரத் தொண்டமான் அகோரபண்டாரம் இவர்கள் திருஉருவங்களும் மிக அழகானவை.

திருக்கோயிலுள் சந்திரசேகரர் சந்நிதியில், இத்தலத்தின் க்ஷேத்திரவரபுரம் என்ற பெயர்க் காரணத்தை விளக்குகிற சிற்பமும், விஷ்ணு இந்திரன் இருவரும் தியாகரைப் பூசித்த உருவம் அமைந்த சிற்பமும் மேல் உத்தரப்பத்தியில் அமைந்துள்ளன.

வன்மீகநாதரது சந்நிதியிலுள்ள நந்தியெம் பெருமானின் மேற்பரப்பிலுள்ள பாவு கல்லில் இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்களும், இராசிச் சக்கரமும் அமைந்துள்ளன.

உள்வடக்குப் பிராகாரத்தில் யாளிவாயிலிருந்து தொங்கும் கற்சங்கிலி நல்ல வேலைப்பாடுள்ளது.

விட்டவாயிலுக்கு அருகில்விளங்கும் கற்றேரும், கன்றும், பசுவும், காட்சிக்குரியன. சரித்திரத் தொடர் புடையன. கற்றேர்ச்சக்கரங்கள் ஒட்டுக் கல் வேலையாயினும், ஆரக்கால் முதலியனவும் அமையத்தோண்டியிருப்பது ஒரு தனியழகாகும். கன்றையிழந்த பசுவின் கீழ்நோக்கிய பார்வை கவலைக்குறியின் எண்ணத்தை யார்க்கும் உண்டாக்கும். ஆயிரக்கால் மண்டபத்துள்ள உள்தூண்கள், ஐந்து இடங்களில் மேற்பரப்புக்கல் கொடுங்கை

முதலிய பூ வேலைப்பாடும், வரிவேலைகளும், செதுக்கு வேலைகளும் செறிந்தன.

சித்திரம்:

தலைசிறந்ததான சித்திரம்; கன்மனத்தையுங் கரைக்குஞ் சித்திரம்; உயிர் ஒவியம் போன்றது தியாகராஜப் பெருமானுடைய தென்னந் திருவாச லுக்குப் பக்கத்திலுள்ள மஹாவிஷ்ணுவினுடைய சயனத்திருக்கோலமும், அவருடைய திருமார்பில் தியாகராஜப் பெருமானும் விளங்குவது.

வன்மீகநாதர் கர்ப்பக் கிரகத்தைச் சுற்றிலும், தியாகேசப் பெருமானுடைய கர்ப்பக் கிரகத்தைச் சுற்றிலும், அணியொட்டி மண்டபங்களின் மேற் பாவு கல்லிலும் இறைவனுடைய பல சமயங்களில் நேர்ந்த அருட்கோலங்கள் விளங்குகின்றன. அவற்றுள் ஊர்த்துவதாண்டவமூர்த்தியும், காளியின் வீர நடனமும் மிக்க அழகுடையன. இவைகள் யாவும் தென்னாட்டுக் கலைத்திறனுக்கு எடுத்துக்காட்டாக எழுதப்பெற்றன.

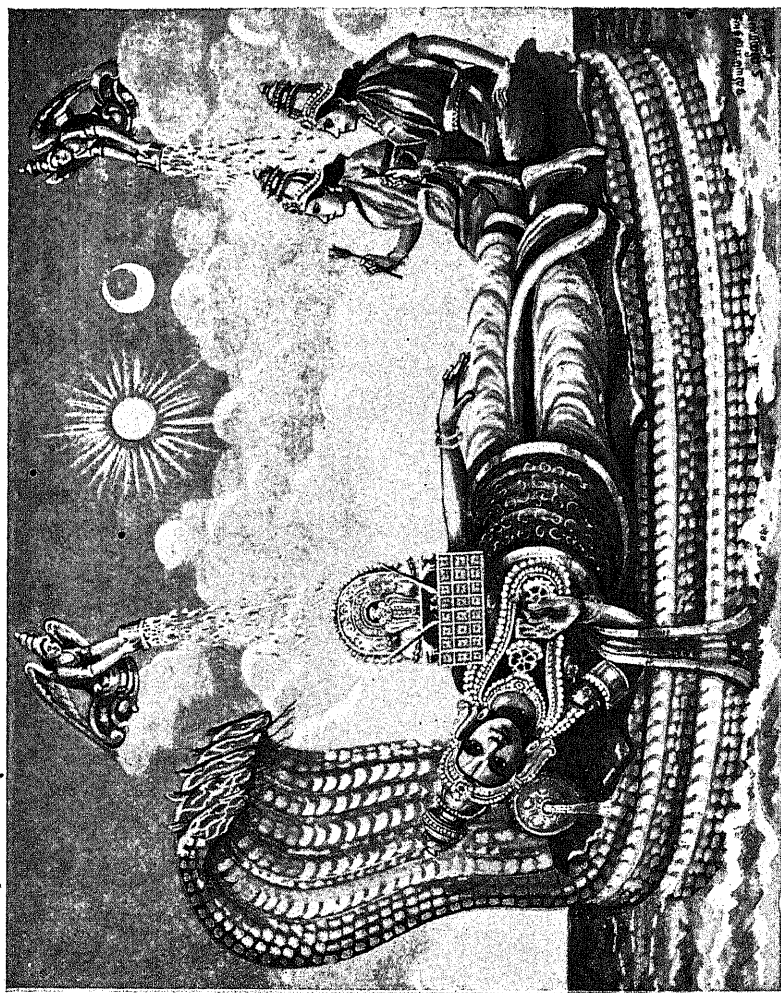
அவ்வாறே சபாபதிமண்டபம் மேற்பரப்பில் (முகப்பில்) ஸ்ரீ தியாகராஜப்பெருமான் மகா விஷ்ணு பார்பில் விளங்குவதும், திருவெண்காடு பழனி சிதம்பரம் முதலிய திருத்தலங்களின் தோற்றமும், முருகன் கணபதி முதலியோர் திரு வருவங்களும் எழுதப்பெற்றுள்ளன. அவற்றோடு தோத்திரப்பாக்களும் தோன்றுகின்றன. மண்டபத்

“பையஞ் சுடர்விடு நாகப் பள்ளிகொள்வான் உள்ளத்தான்”

— அப்பர்.

“நீடவே துழிலுமால் நெட்டுழிற் பசைவினால்
பிடுசேர் நாகணைப் பேருழிற் பசைவினால்
பாடுகூழ் தெண்திரைப் பாற்கட வசைவினால்
ஆடி யே வைகினார் அல்கிளர் ஆடலார்”

— கச்சியப்பர்.

திற்குள் மண்டபமேற்பரப்பில் மெய்கண்டார், அருணந்திசிவாச்சாரியசுவாமிகள், உமாபதிசிவாச்சாரிய சுவாமிகள் திருவுருவங்களும், நால்வர் திருவுருவங்களும், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் வரலாறு முழுமையும் அறியத்தக்க பல திருவுருவங்களும் எழுதப்பெற்றுள்ளன. உத்தரவரியில் சிவஞான போதச் சூத்திரங்களும், உய்யவந்ததேவநாயனார் அருளிய திருவுந்தியார் பாடல்களும் விளங்குகின்றன.

மேலைத்திருக்கோபுரத்தை யடுத்து வெளிப்புறத்து ஒரு பக்கம், தொண்டின் உயர்வை எடுத்துக் கூறிக்கொண்டு சைவ வீரராகிய அப்பர் பெருமான், நிலைபெறும் வழியை உணர்த்தி நிற்பதும், ஒரு பக்கம் தியாகவள்ளலின் சிறப்பைத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டிச் சுந்தரர் பெருமான் நிற்பதும், பலரையும், ஆண்டவன் திருவடிப்படுத்தும் அழகிய சித்திரங்களாம்.

மெய்க்கலை: திருக்கோயில்கள் அனைத்துமே தத்துவ சாத்திரமாகிய இலக்கணங்களுக்கு ஏற்ற இலக்கியங்கள். அவற்றின்வழிபாட்டுமுறை, விழா முறை யனைத்துமே படைத்தலாதி ஐந்தொழில் நிகழ்ச்சிகள். நாம் கொடுக்கும் நைவேத்தியமே ஆன்ம நிவேதனங்கள். தீபாராதனையே ஒளிக் காட்சி. பெருமான் திருமுன்பு கண்களில்நீரொழுகத் தொண்டைவிம்ம மெய்ம்மறந்து நிற்கின்றநிலையே அநுபூதிநிலை. இத்தகைய மெய்க்கலையின் மெய்த்

தோற்றங்களே திருக்கோயில்களில் திகழ்கின்றன. ஒன்றற்கொன்றடங்கி அடங்கித் தோன்றுகின்ற வாயில்களினுள்ளே காற்றோட்ட மில்லாத இடத்தில் பெருமான் எழுந்தருளியிருப்பது, உலகியலிலிருந்து ஆன்மாக்கள் உள்ளத்தை ஒடுக்கிஒடுக்கிச் சென்று தனிப்பொருளிடத்தில் சேர்ப்பிக்கும் உபாய நிலைக்களன்.

கோயிலின் முன்னுள்ள பலிபீடம் பசு போதக் கவளத்தைப் பசுரீர்தளிக்கும் பதும பீடிகைகள். அடுத்திருக்கும் கொடிமரம் இடைபிங்கலை வழியாக அசைந்தாடும் காற்றைச் சுழுமுனைவழியாக உயரத்துக்கி அலையாது இறுக உடுத்த யோகநெறி.

அடுத்துவிளங்கும் நந்தியெம்பகவான், ஞானம் கைவரப்பெற்ற அதுபவ ஆன்மா.

இந்தமெய்க்கலையின் தத்துவங்களையே நமது கோயில்கள் - சிறப்பாகத் திருவாரூர்க் கோயில் அறிவிக்கின்றது.

அன்பர்கள்:

தெய்வவிளக்கம் அன்பர்களாலேயே வெளிப்படுகின்றன. கருணைத்திறத்தைக் கண்டுகாட்டியவர்கள் அவர்களே. கன்றுக்குப் பால்கரக்கும் பசுக்கள் போல இறைவனும் அவர்கட்கே வெளிப்பட்டுக் கருணாமுதத்தை வழங்குகின்றான். அன்பர்களில்

பாடல் தொண்டு செய்தவர்கள் பலர். சிலர் உள்ளத் தொண்டும், உழைப்புத் தொண்டும் ஆகிய இவற்றூ லேயே இறைவனைப் போற்றினர். அவர்களுடைய உறுதியே உலகிற்கு இறைவனைக்காட்டியது.

திருஞானசம்பந்தர் : இவர் சீகாழியில் அவ தரித்த சிவவேதியர். இளமையிலே சிவஞானப் பாலுண்டு செந்தமிழ்ப்பாமாலைப்பொழிந்ததிருவாயர். அப்பர் சுவாமிகளால் ஆரூரின் பெருமை தெரிந்து ஆருரை அடைந்தார். இவர் வருகையை அறிந்து அடியார்கள் எதிர்கொள்ள “அந்தமாயுலகாதியும்” என்றபதிகத்தை எடுத்து அதில் “எந்தைதானெனை ஏன்றுகொளுங்கொலோ” என்று சொல்லி நகர்க் குள் நுழைகின்றவர் “சித்தந் தெளிவீர்காள்” என்ற பதிகத்தைப்பாடி நகரை வணங்கிக்கொண்டு உள்ளே புகுந்தார். பின்னர், வலிவலம் முதலாகிய பலதலங்களை வணங்கிக்கொண்டு மீட்டும் ஆரூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் நாளில் திருப்புகலூரையடை யத் திருவுளங்கொண்டு “பவனமாய்ச்சோடையாய்” என்ற பதிகம்பாடிப் புறப்பட்டார். இவரால் பாடப் பட்ட திருவாரூர்ப் பதிகங்கள் ஐந்தாகும்.

திருநாவுக்கரசர் : இவர் திருவாரூரில் குறுக் கையர் குடியில் அவதரித்தவர். புறச்சமயம் புக்குச் சூலைநோயால்- இறைவனால் தடுத்தாட்கொள்ளப் பட்டவர். திருவிளமரை வழிபட்டுத் திருவாரூரை வந்தடைந்தார். அடியார்கள் தம்மை எதிர்கொண்ட காலத்துத் “தொண்டர்க்குத் தொண்டராம் புண்

ணியமே' என்ற இறுதியமையத் திருப்பதிகமருளி நக்ருக்குள் எழுந்தருளினர். போற்றித் திருத்தாண்டகத்தையும், “காண்டலே கருத்தாய்” என்னும் பதிகத்தையும் அருளிச்செய்து வணங்கித் தேவா சிரய மண்டபத்தை அடைந்தபோது, “கொய்யுலா மலர்ச்சோலை” என்ற கையறவுத் திருப்பதிகத்தை அருளிச்செய்து, சிலநாள் எழுந்தருளியிருந்தார். ஒருநாள் “பாடிளம் பூதத்தினனும்” என்பது முதலாகிய பலபதிகங்களைப்பாடி, மீட்டுஞ் சிலகாலம் எழுந்தருளியிருந்து, கீழ்வேளூர் முதலிய தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு மறுமுறையும் ஆரூரை அடைந்தார். திருவாதிரைத் திருவிழாவிற்கு வந்து மகிழ்ந்தார். பின்னர்ப் புகலூரை அடைந்தபோது ஆங்கு சம்பந்த சுவாமிகள் வினவ, திருவாதிரை மகிழ்வையைத் தெரிவித்தார். ஆங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் நாளில் அரம்பையர்கள் வந்து அல்லல் கொடுக்க “பொய்ம்மாய” என்னும் திருத்தாண்டகம் பாடி அருளினார். இவ்வாறு அப்பர்சுவாமிகள் திருவாரூர் விஷயமாகப் பாடிய பதிகங்கள் இருபத்தொன்று.

மணிவாசகர்: குருந்த மரத்தடியில் ஆட்கொண்ட குருநாதன் ஆணைப்படி தில்லைக்கு எழுந்தருளுகின்றவர்கள், வழியிலே திருவாரூரை வழிபட்டு ‘பூங்கமலத்தயனெடுமால்’ என்பது முதலாகிய மூன்றுபாடல்களை அருளினார்கள். திருவாசகத்தைத் தொடங்குங்காலையிலே திருவாரூர் ஞாபகம் இவரை விட்டதில்லை. போற்றித் திருவகவலில் ‘ஆரூர்

அமர்ந்த அரசே போற்றி' என்று அருளிச்செய்துள்ளார்கள்.

ஏயர்கோன்கலிக்காமர் : பெருமங்கலத்திலே பிறந்தவர். அறுபத்துமூன்றடியார்களில் ஒருவர். வேளாளர். சேனாதிபதியாக இருந்தவர். ஏயர்குடியிற் பிறந்தமையால் ஏயர்கோன் என்று பாராட்டப் பெற்றவர். இயற்பெயர் கலிக்காமர் என்பது. இறைவனிடம் இணையில்லா அன்புகொண்டவர். அதனால், பரமனைப் பரவையாரிடம் தூதனுப்பியதற்காகச் சுந்தரரிடம் தீராச் செற்றங்கொண்டிருந்தார். சிவபெருமான் இருவரையும் இணைப்பிப்பதற்காக இவர்வயிற்றிற் சூலைநோய்கொடுத்துச் சுந்தரரைக் கொண்டு தீர்த்துக்கொள்ளும்படி உத்தரவளித்தார். சுந்தரரைப் பார்க்க மனமின்றி உடைவாளால் வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு இறந்தார். சுந்தரர் இதுகண்டு தாமும் இறக்கத்துணிந்தார். அப்போது தியாகேசர் திருவருளால் கலிக்காமர் உயிர்பெற்றெழுந்து தடுத்தார். இருவரும் நண்பராயினர். அதன்பின் பலநாள் திருவாரூரில் தங்கியிருந்தனர்.

கழற்சிங்கர் : இவர் காடவகுலவேந்தர். மனைவியோடு பல தலங்களையும் வணங்கிக்கொண்டு திருவாரூரையடைந்தார். அப்போது அரசமாதேவியார்தனியே கோயிலழகைக்கண்டு வருகிறவர் அரநெறியில் திருப்பள்ளித்தாம மண்டபத்தில் சிந்திக்கிடந்தபுதுமலரை எடுத்து மோந்தார். பூத்தொண்டராகிய செருத்துணை நாயனார் சினந்து, முகர்ந்த மூக்கை

யரிந்தார். அரசர்பெருமான் வந்து இதனைக்கண்டு முகர்ந்த மூக்கைமட்டும் அரியலாமா? எடுத்த கையையும்ன்றோ அரியவேண்டும் எனத் தன் உடை வாளையுருவித் துணித்தார். இறைவன் அருள்பெற்றார். இங்ஙனம் தன்னுடைமையிற்சிறந்த மனையாள் காதன்மையைக் காட்டிலும் கடவுளன்பே சிறந்தது என்று காட்டியவர் இவர். காட்டிய இடமும் இத் தலமே.

விறன்மிண்டர் : இவர் மலைநாட்டுச் செங்குன்றாரைச் சேர்ந்தவர். அடியார்களை அரனெனவே தொழும் இயல்பினர். திருவாரூரில் வசித்துவருகிற நாளில் ஒருநாள் சுந்தரர்பெருமான் தேவாசிரய மண்டபத்துள் கூடியுள்ள அடியார்களை வணங்காது உட்புகுவதையறிந்த இவர், 'இவனும்புறகு; இவனையாட்கொண்ட ப்ரமசிவனும் புறகு' என்று • சினந்தார். இதனையறிந்த சுந்தரர் தியாகப்பெருமான் கொடுத்த முதலவைத்துக்கொண்டு, திருத்தொண்டத்தொகைபாடி, அடியார்களைவணங்க, மகிழ்ந்தார். இவர் அடியார்பத்தியிற் சிறந்து விளங்கியது இத் தலமே.

செருத்துணையார் : மருகனுட்குத் தஞ்சாவூர்க் கூற்றத்திலே வேளாளகுலத்திற் பிறந்தவர். இறைவற்குப் பூத்தொண்டு செய்தவந்தவர். கழற்சிங்கர் மனைவியார் பூமண்டபத்திலிருந்த பூவை எடுத்து மோந்தமைக்காக அஞ்சாது மூக்கையரிந்த சைவ வீரர். அரசன் கேட்கவும் அஞ்சாது எதிர்த்தின்று

உண்மை யுணர்த்திய மெய்யடியார். இவருடைய அஞ்சாமையும், நேர்மையுமாகிய சைவர் பண்பாடு களை விளங்கச் செய்தது இத்தலமே.

நமிநந்தியடிகள் : ஏமப்பேறூரில் அவதரித்த அந்தணர். திருவாரூர் அரநெறிநாதர்க்கு விளக்கிடும் பணியிலீடுபட்டவர். ஒருநாள், விளக்கெரிக்க நெய் இல்லையாகப் பக்கத்திருந்த ஒருவீட்டிற் சென்று கேட்டார். அந்தவீட்டுச் சமணர் 'ஒளிக்கடவுளுக்கு விளக்கு ஏன்? வேண்டுமாயின் நீராமுகந்து ஊற்றி எரிப்பதுதானே' என்று ஏளனஞ் செய்தார்கள். மனம்வருந்திய நமிநந்தியார், அசரீரியாக இறைவன் ஆணையைப்பெற்று நீரால் விளக்கெரித்தார். சோழ அரசன் இவரை அத்யக்ஷகராகவைத்துத் திருக் கோயிலுக்கு நிபந்தங்கள் பலவிட்டான். ஒருநாள் பங்குனி உத்தரம் முடிந்து மணலிக்குச் சுவாமி எழுந்தருளியபோது, எல்லாச் சாதியாரும் வந்து வணங்க, அதனால் தீட்டுப்பட்டதாகநினைத்து வருந்தினார். இறைவன் கனவிற்கேள்வி "திருவாரூர்ப் பிறந்தார்களனைவருமே சிவகணநாதர்கள்" எனச் சொல்லி மறைந்தார். அதுமுதல் உண்மையுணர்ந்து ஒழுகிச் சிவபதம் அடைந்தார்.

தண்டியடிகள் : இவர் பிறவிக் குருடர். ஐந்தெழுத்தை இடைவிடாதுஐப்பிப்பவர். கமலாலயத்தைச், சமணர்கள் பாழிகளும் வீடுகளும் கட்டிக் குறைத்தமையால், குளத்துக்கும் கரைக்குமாகக் கயிறுகட்டிக்கொண்டு அதனைப் பிடித்துச்சென்று

குளம்வெட்டியவர். அன்புமீ தூர் தலால் இறைவனால் கண் அருளப்பெற்றவர். இறைவன் ஆணைப் படி சோழமன்னனும் இவர்பணிக்குத் துணையாயினான். சமணர்கள் குருடர்களாயினர். அரசன் கமலாலயத் திருப்பணி செய்தான். குருடராயிருந்தும் குறிக்கோள் தவறுமையான் வெற்றிகண்டவர் இவர்.

சோமாசிமாறர்: அம்பர் மாகாளத்தில் அவதரித்த அந்தணர். தாம்செய்த சோமயாகத்திற்குச் சுந்தரர் துணைகொண்டு தியாகேசப் பெருமானை நேரில் வந்து அவிர்ப்பாகம் வாங்குமாறு செய்தவர். பறைக்கோலத்தில் பரமன் எழுந்தருளியும் கோலம் கண்டுமயங்காது சீலம்உணர்ந்து, யாகசாலைக்குள்ளேயே அழைத்து அவிர்ப்பாகம் அளித்தவர்.

சேரமான் பெருமாள்: கொடுங்கோனரிலே சேரர்குடியிற் பிறந்தவர். ஆனந்தக்கூத்தரால் சுந்தரர்பெருமானின் தோழமை கிடைக்கப்பெற்றவர். சுந்தரரைப் பார்ப்பதற்காகத் திருவாரூருக்கு வந்து சிலநாள்தங்கியிருந்தார். திருவாரூர்மும்மணிக் கோவை பாடியவர் இவரே.

சுந்தரர்: பலதலைமுறையாகத் திருவாரூரில் தொடர்புடையவர் இவர். திருநாவலூரில் ஆதிசைவ மரபில் அவதரித்தவர்கள். தியாகேசப் பெருமானுல் தம்பிரான்தோழர் என்னும் திருநாமஞ்சூட்டி ஆட்கொள்ளப்பெற்றவர். வேறு எங்கு சென்று

வழிபட்டாலும் தியாகேசனை மறவாதசிந்தையாளர். தம் வாழ்நாளிற் பெரும்பகுதியைத் திருவாரூரிலே கழித்தவர். திருவாரூரை நெற்காடாக்கியவர். பொற்காடாக்கியவர். புண்ணியக்காடாக்கியவர். இவரால் பாடப்பெற்ற ஆரூர்ப்பதிகங்கள் எட்டு.

பரவைநாச்சியார்: திருக்கயிலாயத்து அம்மை யின் தோழியாயிருந்த இவர் இறைவன் ஆணைப்படி திருவாரூரிலேயே பதியிலார்குலத்து அவதரித்தார். முன்னைய பெயர் கமலினி. இப்போதைய பெயர் பரவையார். சிவனருள் கூட்டச் சுந்தரரை மணந்தார். இவருடைய இல்லம் ஆலயமாகத் தெற்குச் சந்நிதியிலிருக்கிறது.

செட்டித்தெரு ஞானப்பிரகாசர்: சைவாசாரிய பரம்பரையினர். இவர்கள் சிவபுரம் தத்துவப் பிரகாச தேசிகரிடம் அருள்பெற்றவர்கள். யாக்கையின் நிலையாமையையும் இழிவையும் உலகவர்க்கு எடுத்துக்காட்ட, தமது வலதுகாலில் வைக்கோற்பழுதை யொன்றைக் கட்டிக்கொண்டிருந்தமையின் இவர்கள் பழுதைகட்டிஞானப்பிரகாசர் எனவும் அழைக்கப்பெற்றவர். இவர்கள் சிவாதுபூதிச் செல்வர்களாகவிளங்கியவர்கள். செட்டித்தெரு என்பது குமரகோயில் தெரு என இக்காலத்து வழங்குகிறது.

கமலை ஞானப்பிரகாசர்: இவர்களும் சைவாசாரிய பரம்பரையில் அவதரித்தவர்களே. செட்டித்தெரு ஞானப்பிரகாசரிடம் சிவஞானப் பேறுபெற்ற

வர்கள். இவர்கட்குச் சிதம்பரநாத மாசிலாமணி ஞானப்பிரகாச பண்டாரம் எனவும் பெயர்வழங்கும். இவர்கள் குரூபதேசம்பெற்றதோடு ஆரூர் சித்தீச் சரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் தட்சிணாமூர்த்தி சந்நிதானத்தில் அசரீரிவாக்கினால் ஞானப்பிரகாசர் என்னும் திருநாமம் அநுக்கிரகிக்கப்பெற்றவர். இவர் கருடைய மாணாக்கர்களிற் சிறந்தவர்கள் தருமபுர ஆதீனத்து ஆதி குருமூர்த்திகளாகிய ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருஞானசம்பந்ததேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள். இவர்கள் மாளிகைக் குமரகோயில் பின் தெருவில் இருக்கின்றது. தியாகப்பள்ளு, தியாகக் குறவஞ்சி என்பன இவர் செய்த நூல்கள்.

குருஞானசம்பந்தர்: இவர்கள் கமலைஞானப் பிரகாசரிடம், மதுரைச் சொக்கநாதப் பெருமான் ஆணையின்வண்ணம் சொக்கலிங்க பூசையை எழுந்தருளுவித்துக் கொண்டவர்கள். தமது ஞானசாரியருடைய பரிபூரணதசை வரையிலும் ஆரூரிலும் தருமையிலுமாக வசித்தவர்கள். ஞானப்பிரகாச மாலை, சொக்கநாதவெண்பா, சிவபோகசாரம், திரிபதார்த்தரூபாதி தசகாரிய அகவல், முத்திநிச்சயம் முதலியன இவர் செய்த அருணால்களாகும். இவர்களே தருமை ஆதீன ஸ்தாபகராவார்கள்.

புலவர்கள்:

சேக்கிழார்: தொண்டைநாட்டிலே புலியூர்க் கோட்டத்தில் உள்ள குன்றத்தூரில் அவதரித்தவர்

கள். சைவவேளாளகுலத்தவர். அநபாயனுடைய நல்லமைச்சராக இருந்தவர்கள். இவர்கள் பாடிய பெரியபுராணத்தில் மலைச்சிறப்பிற்குக் கைலையுள், நாட்டுச் சிறப்பிற்குச் சோழநாடும், நகரச்சிறப்பிற்குத் திருவாரூரும் போற்றப்பெற்றுள்ளன. சிதம்பரத்திலிருந்து புராணம் இயற்றிய இவர்கள் இந்த மூன்றையும் சேர்த்துக் காட்டியதிலிருந்து திருவாரூர் கயிலையோடு ஒருங்கு வைத்தெண்ணத்தகும் இயல்பினது என்பது தெளிவு. இவர்கள் இத்தலத்தைப்பற்றிப் பாடியபகுதி திருவாரூர்ச் சிறப்பு என்பதாகும். இன்னும் தடுத்தாட்கொண்ட புராணம், தண்டியடிகள் நயிநந்தியடிகள் சேரமான் பெருமாள் ஆகியோர் புராணங்களிலும் இத்தலத்தைச் சிறப்பித்துள்ளார்கள்.

கச்சியப்பசிவாசாரியார்: இவர்கள் காஞ்சிபுரம் குமரகோட்டத் தர்ச்சகராய், முருகனருள் பெற்றுக் கந்த புராணத்தைப் பன்னீராயிரம் பாடல்களால் பாடிய அருட்கவிஞர். இவர்கள் இத்தலத்தை, கந்த விரதப் படலத்து 120ம் பாடலாற் சிறப்பித்திருக்கிறார்கள்.

சம்பந்த முனிவர்: தென்பாண்டி நாட்டிலே அளகாபுரியில் சைவவைசியர் குலத்தில் அவதரித்தவர். நிரம்ப அழகியதேசிகரிடத்தில் கல்விகற்றவர். ஞானதீட்சைபெற்றவர். திருவாரூரில் எழுந்தருளி இருந்தகாலத்துத் திருவாரூர்ப்புராணம் பாடினார். இவர் காலம். கி. பி. 1591.

சிதம்பரம் மறைஞானசம்பந்தர்: இவர் திருக் கள்ளஞ்சேரி சந்தானசாரியராகிய மறைஞான சம்பந்தரின் வேருவர். கண்கட்டி மறைஞானரென அழைக்கப்பெற்றவர். காளத்தி மறைஞானர்பால் சிவ தீட்சைபெற்றவர். சிதம்பரத்தில் குகைமடம் என்ற ஒன்றைத் தாபித்து அஞ்ஞானமயமான உலகத்தைப் பார்க்கக் கூடாதெனக் கண்ணைக் கட்டிக்கொண்டு அதில் வாழ்ந்துவந்தார். குருவழி அனுபவம் கைகூடப்பெறுமையினால் ஆன்மான்ந்த வாதத்தை மேற்கொண்டார். இவர் திருவாரூர் விஷயமாகச்செய்தது கமலாலயச்சிறப்பு என்னும் நூலாகும்.

குமரகுருபரர்: தருமையாதீனத்து நான்கா வது மகாசந்திதானம் ஸ்ரீலக்ஷ்மீ மாசிலாமணிதேசிக ரிடம் ஞானோபதேசம்பெற மதுரையிலிருந்து எழுந் தருளிவருகின்ற காலத்துத் திருவாரூருக்கு வந்தார். தியாகேசப் பெருமானை வணங்கினார். அப்போது இவர்கள் பாடியது திருவாரூர் நான்மணிமாலை என் னும் நூலாகும்.

அந்தகக்கவி வீரராகவமுதலியார்: செங்கற் பட்டுஜில்லா பொன் விளைந்த களத்தூரில் சைவ வேளாளர் குலத்திற் பிறந்தவர். முத்தமிழ்க்கவி, தமிழ்விரகன் என்றெல்லாம் பாராட்டப்பெற்றவர். இவரால் பாடப்பட்ட நூல்கள் ஏழுக்குமேலுள்ளன. திருவாரூரூலாவும் அவைகளுள் ஒன்று. இதன் சிறப்பைப் பாராட்டிப் பரராசசேகரன் என்னும்

அரசனும், கயத்தாற்று அரசனும் பாடல்கள் செய்திருக்கிறார்கள். அவை தமிழ்நாவலர்சரிதையில் இடம்பெற்றுள்ளன.

வைத்தியநாத நாவலர்: 17ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் சைவ ஆசாரிய பரம்பரையில் தோன்றியவர் இவர். மயிலைத்திருவேங்கடநாதர், படிக்காசுத்தம்பிரான், ஒப்பிலாமணிதேசிகர் ஆகியோர்களுக்கு ஆசிரியர். இலக்கணவிளக்கம் செய்தவர் இவரே. இவர்பாடியநூல் திருவாரூர்ப்பன்மணிமாலே என்பதாம். இவர் அந்தக்கவிவீரராகவ முதலியாராலும் பாராட்டப்பெற்று விளங்கியவர்.

எல்லப்பநாவலர்: காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் கிருகிலுள்ள ராதாநல்லூரில் கார்காத்த வேளாளர் குலத்தில் தோன்றியவர். சைவ எல்லப்பநாவலர் என்றும் அழைக்கப்பெறுவர். திருவாரூர்க் கோவை செய்தவர் இவராவர்.

சிவஞானதேசிகர்: தருமையாதீனத்துப்பத்தாவது குருமூர்த்தியாக விளங்கியவர்கள். நிறை செல்வத்தியாகேசர் தெரிசனத்திற்கு எழுந்தருளிய காலத்து 'அசபா நடனபதிகம்' என்றதொருநூலை ஆக்கியருளினார்கள்.

தியாகராஜச்செட்டியார்: மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையின் முதல் மாணாக்கர். குடந்தை அரசாங்கக்கல்லூரியில் தமிழ்ப் பேராசிரியராக இருந்தவர்கள். திருவாரூர்பாதி திருவொற்றி

யூர் பாதி வெண்பா அந்தாதி, தியாகர் மருந்து
வெண்பாமாலை ஆகிய இரண்டும் இவர் பாடியவை.

கீழ்வேளூர் குருசாமிதேசிகர்: திருவாளர் ஒரு
துறைக்கோவை இயற்றியவர். இவரைப் பற்றிய
வரலாறு ஒன்றும் அறியப்படவில்லை.

சிதம்பரமுனிவர்: தருமையாதீனத்து அடியார்
கூட்டங்களில் ஒருவர். ஆரூர் ராஜாங்கக்கட்டளை
கட்டளைவிசாரணை பார்த்தவர்கள். இவர்கள் இயற்
றியது 'கமலாம்பிகைப்பிள்ளைத்தமிழ்' என்பது.

சதாசிவநாவலர்: இலக்கணவிளக்கம் வைத்
தியநாததேசிகரின் மகனார். அவர் மாணுக்கரும்
ஆவர். இவர்பாடியதால் 'திருவாளர் இரட்டை மணி
மாலை' என்பது.

அருணாசலக்கவிராயர்: இவர் அவதாரஸ்தலம்
தில்லையாடி. மரபு கார்காத்தவேளாளர். இராம
நாடகம் பாடியவர். தியாகேசர்வண்ணம் இவரால்
இயற்றப்பட்டது.* இவர் லிங்கமகிபாலன் மகன்
தேப்பெருமாள் மகிபனுக்கெழுதிய சீட்டுக்கவியில்,
'அலைகொண்ட தியாகேசர்வண்ணம் உரை செய்
ததும்' எனவரும் பகுதியால் அறியலாம்.

அருணகிரிநாதர்: திருவண்ணாமலையில்முருகன்
அருள்பெற்ற முதல்பக்தர். திருப்புகழ் பாடியவர்.

* பெருந்தொகை பா. 1763.

திருவாரூர்க் குமரகோயிலுக்குத் திருப்புகழ் புல
இயற்றி இருக்கிறார்.

தத்துவப்பிரகாசர்: திருவாரூர்ச் சைவாசாரிய
மரபினர். சிவஞானம் கைவரப்பெற்றவர். ஒரு
காலத்தில் திருவாரூரில் கொடியிறங்காமல் ஒரு
வெண்பாப்பாடி அரசர் கிருஷ்ணதேவராயருக்கு
அனுப்பினார். அவ்வரசர் மந்திரிசாளுவநாயக்கரால்
பெரிதும் பாராட்டப்பெற்றவர். இவர் வரலாறு
தமிழ்நாவலர் சரிதையினும் பெருந்தொகையினும்
இடம்பெற்றுள்ளது.

நிர்மலமணிதேசிகர்: அகோர சிவாசாரியார்
புத்ததிக்கு வியாக்கியானம்செய்தவர். சைவாசாரிய
மரபினர். புதுழாபரணர் திருவீதி யென்னும்
காரைக்காட்டுத்தெருவில் இருந்தார் என்று செவி
வழிச்செய்தி உண்டு.

சாமிநாததேசிகர்: வலங்கிமான் சாமிநாத
தேசிகரென்று அழைக்கப்பெற்றவர். 70 ஆண்டு
கட்குமுன் இருந்தவர். சந்தானாசாரியர் புராணம்
இவர்பாடியது.

சிதம்பரதேசிகர்: வடுகநாததேசிகரின் மகனார்.
இவர். குடவாழிப்புராணமும், கமலைப்பரா சத்தி
மாலையும் இவர் பாடியவை.

அகோரதேசிகர்: அபிஷேக அன்னதானக்
கட்டளைகளின் ஸ்தாபகர். இலக்கண இலக்கியங்

கனில் மிகப் புலமையுற்றவர். இலக்கணவிளக்கம் வைத்தியநாதநாவலரின் வித்யாகுரு. இவர் திரு உருவமும் கருணாகரத் தொண்டைமானின் திரு உருவமும் வடக்குக் கோபுரத்தில் அமைந்துள்ளன. வேளாகுறிச்சி ஆதினத்தின் ஸ்தாபகரும் இவரே.

மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை. திருவாவடுதுறை மகா வித்துவானாக இருந்தவர்கள். பிற்காலக்கம்பர் என்று பேசப்பெற்றவர்கள். இவர்கள் பாடியது தியாகராஜலீலை.

ஒப்பிலாமணிதேசிகர்: இவர் திருமஞ்சன வீதியில் சைவாசாரியர் பரம்பரையில் தோன்றியவர். சிவரகசியம் இவர் பாடியதே.

நூல்கள் :

திருவாரூர்ப் புராணம், கமலாலயச் சிறப்பு, தியாகராஜலீலை, தேவாசிரய மான்மியம், திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை, திருவாரூர் நான்மணிமாலை, திருவாரூர்ப் பன்மணிமாலை, திருவாரூர்க் குறவஞ்சி, திருவாரூருலா, சித்தீச்சரம் தட்சிணமூர்த்திப் பதிகம், சித்தீச்சரம் தட்சிணமூர்த்தி மாலை, தியாகப்பள்ளு, திருவாரூர்க்கோவை, ஆரூர்த்தல மாலை, அஜபாநடேசர் பதிகம், திருவாரூர்பாதி திருவொற்றியூர் பாதி வெண்பா அந்தாதி, திருமூலர் திருமந்திரத்தின் அசபை, திருவாரூர் மருந்து வெண்பாமாலை, கமலைபராசத்திமாலை, தேரூர்த் சோழபுராணம், திருவாரூர் ஒருதுறைக்கோவை,

கமலாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ், தியாகராஜர் கழி நெடில், தியாகராஜர் கழி நெடில் கலிப்பா, பெரிய புராணத்துத் திருவாரூர்ச்சிறப்பு, கந்தபுராணத்துக் கந்தவிரதப் படலம் 120-ம் பாடல், திருவாரூர் இரட்டைமணி மாலை, திருவாரூர் விநாயகர் இரட்டை மணிமாலை, திருவாரூர்ப்பதம், தியாகேசர்வண்ணம், கமலாலய அம்மன் பிள்ளைத்தமிழ், சுந்தரர்வேடுபறி, தேரூர்த்தசோழன்கதை முதலிய முப்பத்திரண்டு நூல்கள் தமிழில் உள்ளன.

வடமொழி நூல்களாக; அஜபா ரகசியம், ஆடகேஸ்வர மகாத்மியம், கமலாலய மகாத்மியம், நாகரகாண்டம், தியாகராஜலீலை, சமற்காரபுர மான் மியம், தியாகராஜபுர மான்மியம், தேவயாகபுரமான் மியம், தேவாசிரய மகாத்மியம், முசுஞந்தபுர மான் மியம், *ராமகயா மான்மியம், ஸ்ரீபுர மான்மியம், ஸ்கந்தபுர மான்மியம், கேஷத்ரவர மான்மியம், முத்தூராமதீக்ஷிதர் கீர்த்தனம், தியாகராஜாஷ்டகம், கமலாம்பிகாஷ்டகம், கமலாம்பிகா சூர்ணிகை முதலிய பதினெட்டு நூல்கள் இருக்கின்றன.

இவைகளன்றி, தஞ்சாவூர் சரஸ்வதிமாவின் கையெழுத்துப் புத்தகசாலைப் பட்டியலில் ஒரு பாட்டு காணப்படுகிறது. அதுவருமாறு:—

“ஆரூரன் சன்னதிபோ லாரூர னுலயம்போல்
ஆரூரன் பாதத் தழகுபோல்—ஆரூர்
மருவெடுத்த கஞ்சமலர் வாவிபோல் ஓடுஞ்சே!
ஒருவிடத்தி லுண்டோ வுரை.

வரலாற்றுத் தொடர்புள்ள இடங்கள் :

வண்டாம்பாலை : ஏயர்கோன் கலிக்காமர் சுந்தரருடைய தோழமையின் உயர்வையுணராதது, விலகி வந்த காலத்து வந்தோயிப்பாலை என்றார். அது வண்டாம்பாலை என மருவிற்று.

திருநெய்ப்பேறு : ஏமப்பேறார் என்ற நமி நந்தி அவதாரஸ்தலம் திருநெய்ப்பேர் என வழங்குகிறது. இது ஆரூர்க்குத் தெற்கே திருக்காறாயில் போகும் வழியில் நான்குசுல் தொலைவிலுள்ளது. விளக்கெரிக்க நெய்ப்பெற்ற நமிநந்தி அடிகள் ஊராதலின் இப்பெயர்பெற்றது எனல் பொருந்தும். •

திருமுப்பத்து : நெய்ப்பேற்றுக்கு அரைக்கல் தெற்கே உள்ளது. திரும்புபற்று என்பது திருமுப்பத்து என ஆயிற்று. இறைவன் மணவாளத் திருக்கோலத்தை கோகர்ணத்தின் வழியாக நோக்கிய அகத்தியர் திரும்பிப்பார்த்த இடம் என வரலாறு கூறும்.

இவையன்றிப் புலிவலம், அம்மையப்பன், பழவனகுடி, ஏழுவேலி, மருதன்பட்டினம், அலிவலம், தண்டலை, தேவரகண்டநல்லூர், தியாகபுரம் முதலிய பல இடங்களும் தலத்தோடு தொடர்புடையனவாகும்.

சுற்றியுள்ள சிவதலங்கள் :

திருப்பள்ளியின் முக்கூடல் : மூர்க்கரிஷி பூசித்ததலம். இறைவன் முக்கோணேசுவரர். இறைவி மைமேவுகண்ணி. தீர்த்தம் முக்கூடல் தீர்த்தம். இத்தலம் வடகிழக்குமூலையில் மூன்றுகல் தொலைவிலுள்ளது.

பரவையுண் மண்டளி : கீழவீதியில் உள்ள தலம்.*

திருவிளமர் : தென்மேற்கே இரண்டுகல் தொலைவிலுள்ளது. பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் பூசித்ததலம். இறைவன் பதஞ்சலிமலோகரர். இறைவி யாழினுமென்மொழியாள்.

இவையன்றிக் காட்டூர், மணக்கால், ஐயம் பேட்டை, இராப்பட்டிச்சரம் முதலான வைப்புத் தலங்களும் இருக்கின்றன. திருக்கண்ணமங்கை என்னும் மங்களாசாசனம்பெற்ற வைணவ திவ்ய தேசமும் உண்டு. அது வருணனுக்குப் பிரத்தியக்ஷமான இடம். அங்கு அபிஷேகவல்லித்தாயாரோடு பக்தவத்சலப்பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கிறார்.

சில வரலாறுகள் :

தேவஸ்தானக்குருக்களுள் ஒருவரான நாகராச நம்பி என்பவர் அறுபத்துமூவர் விக் கிரங்களுள்

* இதன் விபரம் இந்தூல் 9-ம் பக்கம் தரப்பட்டுள்ளது.

ஒன்றை அபகரித்து விற்றுவிட்டார். இச்செய்தியைத் தலத்தார்கள் அரசராகிய கிருஷ்ணதேவராயருக்கு அறிவிக்க எண்ணியும், நாகராசனம்பிக்குப் பயந்து, சிலநாள் வாளா இருந்தனர். விக்ரகம் கண்ணன் உலைக்களத்தை அடைந்துவிட்டது. இதனை அறிந்த புலவரொருவர் இனியும் சும்மாயிருத்தல் கூடாதென்று தன் வீட்டிலிருந்த பஞ்சவர்ணக்கிளி ஒன்றுக்குப் பின்வரும்பாட்டைப் பழக்கிவைத்து இருந்தார். அந்தக்கிளியைத் திருக்கோயிலுக்குக் கொண்டுவந்து கட்டிவிட்டார். மாதவழிபாட்டுக்கும் கண்காணிப்புக்குமாகவந்த அரசர் கிளி அழகில் ஈடுபட்டு கூட்டினருகே சென்றார். கிளி,

“முன்ன ளறுபத்து மூவரிருந் தாரவரில்
இன்ன ளிரண்டுபே ரேகினார்—கண்ணன்
நருக்குகின்றான் விற்றுவிட்ட நாகராச நம்பி
இருக்கின்றான் கருட்டினரா யா”

என்றபாட்டைக் கூறிற்று. அரசர் செய்தியறிந்து விசாரித்து விக்ரகத்தைத் திரும்பப்பெற்றார். இவ்வரலாறு தமிழ்நாவலர் சரிதையினும், பெருந்தொகையினும் பேசப்பெற்றுள்ளது.

ஒருகாலத்து ஆரூர்க்கோயிலில் பூசைமுட்டுப் பாடுற, திருவீழிமிழலைக் குருக்களிற் சிலரைக் கொண்டுவந்து கிருஷ்ணதேவராயர் பூசைசெய்வித்தார். அவர்களும் சிலநாட்களில் பூசையைச் செய்யாதுவிட்டனர். ஆனால் உற்சவத்தைமட்டும்

விமரிசையாகச் செய்தனர். கொடியிறக்கவேண்டிய
நாளில் தத்துவப்பிரகாசரென்பார்,

“மருவுபுகழ் க்ருஷ்ண மகாராச ராணே
அரிய வடமலையா ராணே—திருவாரூர்ப்
பாகற் கொடியறுப்பார் பாதத் திருவாணே
தியாகக் கொடியிறக்கா தே”

என்ற வெண்பாவைக் கூறினர். அதனால், கொடி
இறங்கவில்லை. அரசர் அவரை வினாவினார்;
அதற்கு அவர்,

“உலழித் துலுக்கல்ல வொட்டியான் ருனுமல்ல
வீழித் துலுக்குவந்து மேலிட்டே—ஆழி
சிறந்ததே ராரூர்த் தியாகருடைப் பூசை
இறந்ததே கிருட்டிணரா யா”

என்ற பாட்டைச் சொன்னார். அரசர் கோபித்து
உடனே பட்டரை மாற்றிவிட்டார். அதைக்கண்ட
தத்துவப்பிரகாசர் பட்டரைப்பார்த்து,

“உண்ட வயிற்றி லுமிக்காந்த லிட்டதே
தொண்டரே வீழித் துலுக்கரே—பண்டெலாம்
அப்பம் அவல்என் அதிரசமுந் தோசைகளும்
கப்புவதே போச்சே கவிழ்ந்து”

என்ற பாடலைக்கூறிப் புத்திபுதட்டினார்.

பழமொழிகள் :

அசைந்தாடி அகிலமும் ஆட்டுந்தியாகர், ஆடா தும் ஆடிப் பாகற்காய் பறிக்குந் தியாகர் முதலிய பழமொழிகள் தியாகப்பெருமானைப் பற்றியனவாம்.

புராணவரலாறு :

வன்மீகநாதர் : திருமால், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் ஒருங்கு கூடி ஒரு யாகம் செய்வதற்கு எண்ணினார். குருகேஷத்திரமே தக்க இடம் என்று துணிந்தனர். இந்த யாகத்தைத் தொடக்கமுதல் இறுதி வரையில் இளைக்காமல் இயற்றுபவரே எல்லாரினும் உயர்ந்தவரென்று சபதம் செய்தனர். அவ்யாகத்தில் இந்திரன் முதலியோர் தோற்றனர். விஷ்ணு வென்றார்; செருக்குற்றார். அதை அடக்க முன்னவன் அருளால் ஓமகுண்டத்தில் ஒரு வில் உண்டாயிற்று. அதனை எடுத்து வளைத்துக்கொண்டு தேவர்கள் எல்லோரையுமே அடக்கியாள எண்ணி அவர்களைத் துரத்திச் சென்றனர். பராசத்திபுரம் என்னும் இத்தலத்தை யடைந்தார். இறைவி திரு வருளால் அவர் வலியெலாம் ஒடுங்கியது. வில்லைத் தரையிலூன்றி அதன்மேல் தன்தலையைச்சாய்த்து அயர்ந்து அறிவு சோர்ந்தார்; சமயம் நோக்கிய தேவர்கள் தமது குருவாகிய வியாழனை ஆலோசனை கேட்டனர். அவரது உத்தரவுப்படி தேவர்கள் யாவரும் வில்லின் கீழ்ச் செல்லுருவமாகிப் புற்றில் அமர்ந்து நாளை அரித்து, அறுத்தனர். அப்போது

வில் கியிர, விஷ்ணு தலை தெறித்தது. தேவர்கள் அஞ்சினர். ஆடகேசத் திருநாமத்தோடு பாதாளத் தெழுந்தருளிய பரமன் புற்றிடங்கொண்டு சிவலிங்கமாகக் காட்சி தந்தார். இந்திரனும் பிரமனும் வணங்கித் தோத்தரித்தனர். இறைவன் சிவலிங்கத் திருமேனியிலிருந்து வெளிப்பட தேவர்கள் வழிபட்டனர். அபயம் கூறினர். இறைவன், செருக்குக் கொண்ட திருமால் தலையை உடலோடு பொருத்துங்கள் என்ன, அவ்வாறே செய்து அத்திருமாலையும் பெற்றனர். பின்னர்த் திருமால் முதலிய தேவர்கள் ஆகம முறைப்படி வழிபாடு செய்து எல்லா இன்பங்களையும் எய்தினர். இதுவே புற்றிடங் கொண்ட பெருமானது தோற்ற வரலாறு என்று கூறப்படுகின்றது.

மற்றும் திருமகள் கடலரசனாகிய வருணனிடம் வளர்ந்து வந்தாள். திருமால் மதுகைடபர் என்ற அசுரர்களை வென்ற வரலாற்றைக் கேட்டு, அவரையே மணந்து கொள்ளவேண்டும் என்று இத்தலம் அடைந்து, திருமுலட்டானேசுவரரை வழிபட்டுத் தவம் செய்து வந்தாள். இறைவன் காட்சி தந்து அவ்வாறே வரமீந்தனர். திருமகள் என்றபெயரால் இந்நகரம் வழங்கவேண்டும் என்ற வரமும் கேட்டாள். அது முதல் இத்தலம் கமலாலயம் என்று அழைக்கப்பெறுகின்றது. ஒருகாலத்தில் கோடி முனிவர்கள் வந்து தரிசித்தபொழுது வன்மீகநாதர் கோடியளவான திருவுருவங்களைக் கொண்டு காட்சி

யளித்தனர். முனிவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தனித் தனி வழிபாடாற்றினர். சிவப்பேற்றெய்தினர்.

திலீபன்மகனாகிற அசன் என்னும் அரசன் நால்வகைச் சேனையுமின்றி அரசாளும் முறை என்ன என்று தன் குலகுருவாகிய வசிட்டரை வினாவினான். அதற்கு அவர் 'திருவாரூர் சென்று வன்மீகநாதரை வழிபட்டு அவரருளால் துர்க்கையை நிலை பெறுவித்து வழிபாடுசெய்யின் முடியும்' என்று கூறினார். அரசன் அவ்வாறே செய்தான்.

அசன்மகனாகிய தசரதன், ஆட்சிக் காலத்தில் உரோகினி நட்சத்திரத்தை ஊடறுத்துச் சனி செல்வதைச்சோதிடர் மூலமாக அறிந்து, சனியைத் தடுக்கலான மண்டலத்தை அடைந்தான். சனியைக் கண்டு 'தேவரீர்' உரோகினியை ஊடறுத்தால் உலகம் பஞ்சம் எய்தும்; ஆதலால் நூற்று நான்கு யுகம் வரையும் உரோகினியை ஊடறுத்தல் ஆகாது; என் வார்த்தையை மீறின் என் வாளுக்கு இரையாகுவீர்' என்றான். சனி கருணைகூர்ந்து அரசன் துணியைவக்கண்டுமெச்சி அவன் வேண்டிய வரத்தையும் மற்றும் பல வரங்களையும் கொடுத்தான்.

இதனை யறிந்த இந்திரன், தசரதன் நட்பைப் பெறவேண்டித் தன் உலகிற்கு அழைத்து விருந்து இயற்றி 'உனக்கேதாவது குறையுளதோ' என்றான். 'என்னரசாட்சி இனிமையாய்ச் செல்லுகின்றது; ஆனால் பிள்ளை இல்லாக்குறை பெரிதாயிருக்கின்றது'

என்றான். அப்படியாயின் 'கமலாலயம் சென்று வன்மீகநாதரை வழிபட்டால் நீ எண்ணியது எய்துவாய்' என்ன, தசரதன் அவ்வாறேவந்து வழிபட்டு இறைவன் அருள் பெற்றுச்சென்று யாகஞ் செய்து, இராமன் முதலிய நால்வரையும் பெற்று இன்பம் எய்தினான்.

அவ்வாறே சித்தீசன் என்னும் அரசனும் புத்திரப்பேறு எய்தினான். குலிசேசன் என்னும் அரசன் பாரணைப் புண்ணிய காலத்துத் துருவாச முனிவருக்கு ஊன் கலந்த சோற்றையிட்டான். துருவாசர் சபித்தார். அச்சாபத்தை இத்தலத்து வன்மீகநாதரை வழிபட்டுப் போக்கியுய்ந்தான். அவ்வாறே மன்மதன், மேனகை முதலியவர்களும் வழிபட்டுச் சாபம் நீங்கினர். பசுவைத் தேடிக்கொண்டு வணிகன் ஒருவன் வன்மீகரை வ்லம்வர அதனால் மறுமையில் மன்னனாயினான். இராமன், குசன், லவன், சமற்காரன் என்னும் அரசன், கோகருணர் என்னும் முனிவரொருவர், கேமசருமன் முதலியவர்களும் வழிபட்டுப் பேறுபெற்றனர்.

தியாகேசப்பெருமான்: திருமால் தனக்கு ஒரு அழகிய மகன் வேண்டுமென்று விரும்பினார். குறையெல்லாம் நிறைவிக்கும் பெருமானிடம் வேண்டிக் கடுத்தவம் மேற்கொண்டார். வெயிலிலும், மழையிலும் பெரிய நீலமலைபோல அசையாது நின்று கடுத்தவஞ் செய்தார் அதன் பயனாக இறைவன் திருவருட்சத்தியோடு வெளிப்பட்டனர். கண்ட

திருமால் துண்ணெனத் திடுக்கிட்டு, 'இறைவ! வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவதேயியும் விண்ணவர் தலைவ! அடியேனும் தேவரீர் திருவருளால் உலகப் பாதுகாப்பு முதலிய எல்லா நன்மைகளையும் எய்தினேன்; ஆயினும் பிள்ளையில்லாக்குறை பெரிதாயிற்று. அதனைத்தீர்க்க அழகிய புத்திரபாக்கியத்தை அருளுதல் வேண்டும்' என்றனர். பெருமானும் பேரருள் கூர்ந்தார். ஆனால் திருமால் இடப்பக்கத்து இருக்கின்ற உமாதேவியை வணங்கவில்லை. அதனால் உமாதேவியார் சிறிது சினங்கொண்டு "இறைவன் திருவருளால் நீ புத்திரனை யெய்தினும் அவன் விதிவலியால் வலிய அழிக" என்று சாபங்கொடுத்துப் பின்பு பெருமானையும் அழைத்துக் கொண்டு விரைந்து மறைந்தருளினார். திருமால் கவன்று, செய்வது இன்னதென்று அறியாது நிற்கையில் திருவருள் உண்ணின்று உணர்த்த ஒரு எண்ணம் உண்டாயிற்று. அவ்வெண்ணப்படியே சிவபெருமானையும், உமாதேவியாரையும், குமாரக் கடவுளையும் ஒரே ஆசனத்தில் எழுந்தருளுவித்து ஆகமவிதிப்படி அரிய பூசனை செய்து வந்தனர். பூசைக்குகந்த பெருங்கூத்தர் விடையின்மேல் அருள் உருக்கொண்டு வெளிப்பட்டுக் 'காட்சியளித்தனர். திருமால் கந்தனையும், அம்மையையும், அப்பனையும் முறையே வணங்கினார். கண்டு மகிழ்ந்த மஹேஸ்வரி "என் சாபம் தடைப்படாது; ஆனால் நின்மகன் இறைவன் நெருப்புக்கண்ணால் வெந்து பின் பிழைப்பான்" என்று சாப விடை தந்தனர். மகிழ்ந்த திருமால் "இதே சோமாஸ்கந்தத் திருக்

கோலத்தோடு தேவரீர் எப்பொழுதும் எழுந்தருளி இன்னருள் புரிதல் வேண்டும். இந்த உலகம் முழுதும் உய்தல்வேண்டும்” என்று வேண்டினார். அவ்வாறே இறைவன் அருள்பாலித்தனர். பின்பு திருமால் தன் நெஞ்சக்கோயிலில் அம்மூர்த்தியை நிறுவி வழிபாடாற்றி வந்தனர். திருமாலின் நெஞ்சுகத்து எழுந்தருளி உச்சவாச நிச்சவாசத்தால் (மூச்சுக்காற்றை உள்ளிழுத்தலும் வெளிவிடுதலும்) ஆகிய அசைவால் பெருமானும் அசைந்தாடி ஆனந்தங்கொண்டுதிருமாலுக்குத் திருவருள் சுரந்து விளங்கினார்.

அப்போது தேவலோகத்தை பல அசுரர்கள் சூழ்ந்து வருத்தத் தொடங்கினார்; கொள்ளையடித்தனர்; கொடுமை புரிந்தனர். இந்திரன் திருமலைக் காணப் பாற்கடலை அடைந்து அவரிடம் நிகழ்ந்த யாவையுங் கூறினான். இந்தப் பெரிய துன்பம் எப்போதொழியுமோ? என் செய்வேன்! என ஏங்கினான். இரங்கிய திருமால் “என் உயிருக்குயிராக இருக்கின்ற ஒரு பரம்பொருளைத் தருகின்றேன். அதனை நீயும் வைத்து அன்பு குறையாது பூசனை செய்து வந்தால் அப்பெருமானருளால் வெற்றி கிடைக்கும்” என்றருளிச்செய்து இறைவனையும் ஈந்தனர். பெற்றுக்கொண்ட இந்திரன் வழிபாடு செய்து ஆவுணர் வாதை அகலப் பெற்றான். அளப் பிலா மகிழ்ச்சியால் ஆண்டவனையும் வழிபட்டு வந்தான்.

. அப்போது திருவாரூர் செய்த பெருந்தவத்தால் மீட்டும் வலன் என்னும் அரசன் வானுலகில் படையெடுத்து வந்து இந்திரனோடு போர்செய்து தோற்றோடச் செய்தனன்.

இது இங்ஙனமிருக்க, பூமியில் நீர்வளம்செறிந்த சோழநாட்டின் தலைநகரமாகிய திருவாரூரில் முசுகுந்தன் என்னும் அரசன் ஆண்டுவந்தான். அவன் முற்பிறவியில் ஒரு குரங்காகத் திருக்கைலாயத்திலுள்ள பூஞ்சோலையில் சுற்றித் திரிந்தவன். இறைவனும், இறைவியும் எழுந்தருளியுள்ள போது அவர்கள்மேல் வீழும்வண்ணம் வில்வத்தளிரைச் சிந்திவந்தான். பேரருட் கடலாகிய இறைவன்; அறியாதுசெய்த நற்செயலுக்கும் மகிழ்ந்து மறுபிறப்பில் அரசனாக உலகாளச்செய்தனார். அவனோ சோழ அரசனாகிய முசுகுந்தனாக அவதரித்தவன். இம் முசுகுந்தன் இந்திரனுக்கு நட்பினன். திருவருள் கூடுதலால் இந்திரன் “நம் துணைவனாகிய முசுகுந்தனை அழைத்துவரின் நம்பகை நீங்கும்; வெற்றிகிட்டும்” என்று எண்ணினன். தூதனையனுப்பி அழைத்துவரச் செய்து துணைவலியாலும், பெருமான் திருவருள் வலியாலும் வெற்றிபெற்றனன். மகிழ்ந்த இந்திரன் முசுகுந்தனைப் பூலோகத்துக்கு அனுப்பும்போது வேண்டிய வரிசைகள் வழங்கி ‘மண்ணுலக மன்ன! இவ்வுலக வாழ்வு எனக்கு உன்னால் நிலைத்தது; உனக்கு யான் செய்யக்கூடிய கைம்மாறு ஒன்றும் தோன்ற

வில்லையே' என்று உபசார மொழிகள் உரைத் தனன்.

விடைபெற்றுச் சென்று நீராடி பூசனை முற்றி னன். புகழ் மாலைகளால் போற்றி நின்றனன். அப்போது முசுஞந்தனும் தனது கடன்களை முடித் துக்கொண்டு சென்று தியாக விநோதரை அரவக் கிண்கிணிக்காலரசரைக் கண்டு ஆனந்த பரவச னாய்த் தன்னை மறந்து சிவமேயாய்த் திளைத்து நின்றனன். அன்புவலைப்பட்ட தியாகப்பெருமான் இந்திரன் அறியாதபடியும் இவன் மட்டும் காணும் வண்ணமும் காட்சியளித்தனர். முசுஞந்தனுக்கு முற்பிறவியினுடைய எண்ணங்களும், செயல்களும் முறையே நினைவிற்கு வந்தன. இன்ப வெள்ளத்து மூழ்கினன். இறைவன் இவன் காதிற்குமட்டும் கேட்க “என்னைத் திருவாரூர்க்குக் கொண்டுசெல்; பூசனைசெய்” என்று ஆணை தந்தனர். அரசன் வழிபாடுமுற்றி இந்திரனோடு அமுதருந்திய பின் விடைபெற விரும்பினன். இந்திரன் ‘என்னிடம் வேண்டியது யாது? அதைக்கேள்; தருகிறேன்’ என்றனன். அப்படியாயின் “நீ வழிபடும் தியாகப் பெருமானை அளித்திடுக” என்று அரசன் வேண்டி னன். இந்திரன் ‘இம்மூர்த்தி என்னுடையதல்ல; திருமால் வழிபட்டது; அவரது அனுமதி பெற்றுத் தரல்வேண்டும்’ என்றனன். அப்போது முசுஞந்தன் ‘கேட்டாயினும் கொடுக்க வேண்டுகிறேன்; பெற்றன் றிப் போகமாட்டே’ நென வற்புறுத்திக்கூறினான். இந்திரன் அவ்வாறே பாற்கடல்சென்று திருமால்

ஆனுமதியினைப் பெற்றுவந்தவனாய், ஆன்மார்த்த மூர்த்தியை அகல மனமில்லாதவனாய், அதுபோன்ற ஆறு திருஉருவங்களைச் செய்வித்து அரசனுக்குக் காட்டினன். திருவருள் துணைசெய்ய முசுகுந்தன் உண்மை உருவைத் தருக எனக்காட்டிக் கேட்டனன். இந்திரன் இனிச் செய்வதொன்றறியாது திகைத்துச் சிவபெருமூர்த்தியை அளித்தனன். முசுகுந்தன் திருவாரூர்க்கு எழுந்தருள்வித்தனன். வன்மீகர் திருக்கோயிலுக்குத் தென்பால் திருக்கோயிலமைத்து அதில் எழுந்தருளுவித்தனன். அங்ஙனம் அவன் எழுந்தருள்வித்தநாள் அஸ்த நக்ஷத்திரம். ஆதலால் அன்று கொடியேற்று வித்து விழாக்கொண்டாடினான். பங்குனி உத்தரத் திருநாளில் நீர்விழா நிகழ்த்துவித்தான். முதலில் திருமால் மார்பில் அசைந்தாடிய பெருமானாக இருந்ததை “பையஞ்சுடர்விடு நாகப் பள்ளிகொள்வான் உள்ளத்தானும்” என்ற பகுதியால் அப்பரடிகள் அறிவிக்கின்றார்கள். அது மட்டுமா? “தேங்காவிநாறும் திருவாரூர்த் தொன்னகரில் பூங்கோயிலுள் மகிழ்ந்து போகா திருந்தாரே” என்ற தேவாரப்பகுதி இன்றும் கண்கண்ட தெய்வமாகத் தியாகர்காட்சி விளங்குவதை அறிவிப்பதாகும்.

இன்னும் தியாகர் செல்வத்தியாகரான சிறப்பு அடிக்காயிரம் பொன் கொடுத்தார் என்னும் வரலாற்றினும் பெறப்படும். பொன் பரப்பிய திருவீதியென ஒருவீதிக்குப் பெயர் வழங்கியதே இதற்கு ஒரு தக்க சான்று. இந்நிகழ்ச்சி உற்சவத்தில் தியாகப்

மான் தேருக்கு எழுந்தருளும்போது பொன் பூ, வெள்ளிப் பூ இறைப்பதாக நிகழ்ந்து வருகிறது. 'அடிக்கோராயிரம் பொன், சின்னங்கள் கூற அளிப்பார்' எனத் திருவாரூர்க் கோவையினும், அடி ஒன்றுக்கு 'உய்யும்படி பசும்பொனோராயிர முகந்து பெய்யுந் தியாகப்பெருமானே' எனத் திருவாரூர் உலாவினும் சிறப்பிக்கப் பெறுதல் காண்க.

சோமாசிமாறநாயனார் செய்த யாகத்துக்கு இறைவனே நேரில் வந்து அவிர்ப்பாகம் ஏற்றறனும் படி சுந்தரரைக்கொண்டு வேண்டிக்கொண்டார் என்றும், அவ்வாறே இறைவன் உமையோடு பறையர் திருக்கோலமாக எழுந்தருளி ஏற்றுக் கொண்டார் என்றும் வரலாறு ஒன்று காணப்பெறுகின்றது. ஆனால் இவ்வரலாறு பெரிய புராணத்துக் கூறப்படவில்லை. திருக்கடலூர்த் தலபுராணத்தில் கூறப்பெற்றுள்ளது. திருமாகாளத். தலபுராணம் துணை நிற்கின்றது. தியாகப்பெருமான் அவ்வாறு எழுந்தருளிச் சென்றதற்கு அடையாளமாக ஐயடி மங்கலம், அடியக்கமங்கலம், சகடமங்கலம், பொங்கு சாராய நல்லூர் என்ற ஊர்ப்பெயர்கள் சான்று பகருகின்றன.

மனுச்சோழன் நீதிகாக்க—பசுத்துயரம் தான் அடைய தேர்க்காலில் மகன் வீதிவிடங்களைக்கிடத்தி தேருருட்டியபோது தியாகப்பெருமானே விடைமீது தோன்றிக் காட்சி வழங்கி உயிர்ப்பித்தார் என்ற வரலாறு பெரியபுராணத்துக் காணப்பெறுகிறது.

நமிநந்தியடிகள் கனவில் தியாகப்பெருமான் எழுந்தருளி, திருவாரூர்ப்பிறந்தார்கள் எல்லாரும் சிவகண் மாதலைத் தெரிவித்தனர் என்பதும் பெரிய புராணத்துக் காணப்பெறுவது. அவ்வாறே விறன் மிண்டர், கழற்சிங்கர் வரலாறுகளும் தியாகப் பெருமானுடைய திருவருள் தொடர்புடையன.

மற்றும், பச்சைக்கர்ப்பூரம் அணிதலும் செவ்வந்தித்தோடணிதலும், செங்கழுநீர் மாலை யணிதலும், இறைவனுக்குச் சாத்தப்பெறும் ஆடையில் தியாகர் என்ற பெயர் வரைதலும், பாகற்காய் பறித்தலும், தென்னந் திருவாசல் வழியாகப் பாடுவார் பாடல் கேட்டலும் தியாகர்க் குரிய வழக்கங்களாம்.

பூஜைகளும் விழாக்களும்:

நாடோறும் தியாகராஜசுவாமிக்கும், வன்மீக நாதருக்கும் ஆறுகால பூஜைகள் நடக்கின்றன.

திருவனந்தல்: காலே 6 மணிக்கு நடைபெறும். ஸ்ரீ நீலோற்பலாம்பாள் சந்நிதியி லிருந்து ஸ்ரீ சொக்கப்பெருமானை ஸ்ரீ தியாகராஜசுவாமியின் சந்நிதிக்கு எழுந்தருளச் செய்து பால் நைவேத்யம் நடைபெறும்; நிவேதித்த பால் அன்பர்களுக்கு விரியோகம் செய்யப்பெறும். அப்போது வன்மீக நாதர் சந்நிதியில் தீபாராதனை நடக்கும்.

காலசந்தி: காலை 10 மணிக்கு நடைபெறும். சுற்றுக்கோயில், பஞ்சலிங்கம் முதலிய சுவாமி களுக்கு அபிஷேகம் நடக்கும். வன்மீகநாதருக்கு அபிஷேகம் நடைபெறும். ஸ்ரீ தியாகராஜருக்கு நைவேத்யம் செய்து தீபாராதனை நடைபெறும்.

உச்சிக்காலம்: பகல் 12 மணிக்கு நடக்கும். ஸ்ரீ தியாகராஜர் சந்நிதியில் உள்ள மரகதவிடங் கருக்குத் தியாகராஜர் முன் மண்டபத்திலேயே அபிஷேகம் நடக்கும். பின்னர் வன்மீகநாதருக்கு அபிஷேகமாகும். நைவேத்யம் தீபாராதனை நடை பெறும். பின்னர்த் தியாகராஜருக்கு நைவேத்யம் தீபாராதனை நடைபெறும்.

சாயரகை: இது மாலை 6 மணிக்கு நடக்கும். இது திருவந்திக்காப்பு என்று இங்கு வழங்கப் பெறும். இது இத்தலத்தில் விசேஷம் வாய்ந்தது. எல்லாச் சிவதலங்களிலுமுள்ள சிவகலைகளும் திருவந்திக்காப்பு நேரத்தில் இத்தலத்து ஒருமிக்கக் கூடியிருப்பதாக ஐதீகம். சாயரகையில் தியாக ராஜாவுக்குத் திருப்பணி சாத்தித் திருச்சாந்து இட்டு, சுத்த மத்தள வாத்தியங்களுடனும், பாரி நாதசுரத்துடனும் மிக விமரிசையாக நடைபெறும்.

இரண்டாம் காலம்: வன்மீகநாதருக்கு அபி ஷேகம் உண்டு. சுற்றுக்கோயில்களுக்கும் அபி ஷேகம் நைவேத்யம் நடைபெறும். நீலோத் புலாம்பாளுக்கும் அபிஷேகம் நடைபெறும்.

தியாகராஜவுக்கு முன் மரகதவிடங்கருக்கு அபிஷேகம் நடைபெறும். பிறகுதான் தியாகராஜருக்கு அலங்கார தீபாராதனைகள் நடைபெறும். பின்னர் ஸ்ரீபலிநாயகரை எழுந்தருளச்செய்து தேவாசிரயம் நடுப்பத்தியில் கொண்டுவந்து பவிபோடப்பெறும்.

அர்த்தயாமம்: வன்மீகநாதருக்கு நைவேதனமாகும். ஆராதனைகள் செய்து தியாகராஜசுவாமி சந்நிதியிலுள்ள ஸ்ரீ சொக்கப்பெருமானைப் பல்லக்கில் எழுந்தருளச்செய்து, தீவர்த்தி சாமரம் முதலிய உபசாரங்களுடன் பிரதக்ஷிணமாகவந்து நீலோத்பலாம்பாள் சந்நிதியில் உள்ள பள்ளியறையில் வைத்து, ஊஞ்சலாட்டு நடத்துவது வழக்கம். பிறகு பைரவருக்கு அபிஷேகம் நிவேதனம் நடைபெறும்.

சுமலாம்பாள் சந்நிதியில் திருவனந்தல் தவிர மற்ற ஐந்து காலங்களும் நடைபெறும்.

மாதவிழா: ஒவ்வொரு மாத பெளர்ணிமையிலும் சுமலாம்பாள், நீலோத்பலாம்பாள், வன்மீகநாதர், பஞ்சலிங்கங்கள் ஆகிய மூர்த்திகளுக்கு அபிஷேகமும் விசேஷ நைவேத்யங்களும் நடைபெறும்.

வருஷ ஏறுபடிகள்: தியாகப் பெருமானுக்கு, ஆடி, ஐப்பசி, விஷு புண்ணிய காலங்களிலும், மார்கழித் திருவாதிரையிலும், பங்குனி உத்தரத்திலும், தைச்சங்கிராந்தியிலும், தேருக்கு எழுந்தருளி மீண்டு வந்ததும் (பிராயச்சித்தாபிஷேகம்)

சித்திரை விஷுவினும் கிரகணபுண்ணிய காலங்
களிலும் மஹாபிஷேகங்கள் நடைபெறும்.

சித்திரையில் வசந்தோற்சவம் (கோடைக்கால
உற்சவம்) பத்துநாட்களும், வைகாசியில் விசாகத்
திருநாளில் பால் மாங்காய் ஏறுபடியும், சீராளன்
கறி ஏறுபடியும், நடைபெறும். இன்னும் ஆவணி
மாத சூரிய பூஜை, ஆவணிமூலம், கேதாரி பூஜை,
புரட்டாசி பெளர்ணிமியில் நிறைபணி, நவராத்திரி,
அஷ்டதுர்க்கா உற்சவம், கந்தசஷ்டி, ஐப்பசிப்
பரணி, ஐப்பசிப்பூரம், கார்த்திகைச் சோமவாரங்
கள், திருக்கார்த்திகை, மார்கழித் திருப்பள்ளி
எழுச்சி, மாணிக்கவாசகர் திருவெம்பாவை உற்ச
வம், ஊஞ்சல் உற்சவம், ஆருத்திரா தரிசனம்,
கனுமண்டப உற்சவம், தைப்பூசம், மகாசிவராத்திரி
முதலிய உற்சவங்கள் மிக விரிவான முறையில்
நடைபெற்று வருகின்றன. அவற்றுள் நிறைபணி
யுற்சவம் மிக விசேடமானது. இந்திரன் இங்கு
வந்து தியாகப்பெருமானைப் பூசிப்பதாக ஐதீகம்.

பெருவிழா: பங்குனி உற்சவம்; இதுவே
பிரமோற்சவம். மாசிமாத அஸ்த நக்ஷத்திரத்தில்
கொடியேறிப் பங்குனியீர் உத்தர நட்சத்திரத்தில்
தீர்த்தம் நடைபெறும். சந்திரசேகரப்பட்டம் என்ற
விழாமுதல் தீர்த்தம்வரை உற்சவம் சிறப்பாக
இருக்கும். வசந்தன், திருத்தேர், பக்த காட்சி
மூன்று காலங்களிலும் தியாகராஜா அசைந்தாடி
வருவர்.

மார்கழித்திருவாதிரைவிழா அப்பரடிகளுடைய வாக்கால் பதிகம்பெற்றது. திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருப்புகலூரில் எழுந்தருளியிருந்த போது திருவாரூர்த் திருவாதிரைத் திருநாளித் தரிசித்துவந்த அப்பரடிகளை எங்கிருந்து வருகின்றீர்கள் என வினவ அப்பரடிகள் முத்துவிதானம் என்ற பதிகத்தால் திருவாதிரைத் திருநாளின் மகிமையை விளக்கினார்கள். அவர்களது பதிகத்தின் அருமையே திருஞானசம்பந்தப் பெருமானை உடனே திருவாரூருக்கு வரச்செய்தது. தியாகப் பெருமானுக்குத் திருவாதிரையன்று மகாபிஷேகம் நடைபெறும்.

ஆடிப்பூரம்: கமலாம்பாளுக்கு நடைபெறும் பெரியதோருற்சவம். இது பதினைந்து நாட்கள் நடைபெறும். தேரோட்டமுழுண்டு ஆடிப்பூரத் தன்று அம்மை தீர்த்தம் வழங்கி அன்றிரவு வெள்ளை சாத்தி, வெண்சாந்து, வெள்ளைப்பூச்சூடி எழுந்தருளிப் பார்வதிசுவரர் கோயிலில் இறைவனுடன் ஒன்றுபடுவதாக ஐதீகம் நடைபெற்று வருகின்றது.

இவ்விழாக் காலங்களில் உத்ரபாத தரிசனத் திற்கும், மார்கழித் திருவாதிரைத் தரிசனத்துக்கும் திருவிளமரிவிருந்து பதஞ்சலி வியாக்ரபாதர் எழுந்தருளிவந்து தரிசனம் பெற்றுச் செல்வர்.

கல்வெட்டுக்கள்

கல்வெட்டுக்கள்

நாடு:

புலவர் நாவிற் பொருந்தியுள்ள பெருமை சோழநாட்டிற்குப் பழமையானது. உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோர்களாதலின், உண்டிதரும் சோழநாட்டை வாழ்த்தாதவர்கள் யார்? சோழநாடு வெற்றுணவால் மட்டுமல்ல; அறிவு நிலைக்களங்களான ஆலயங்களாலும் தனிச்சிறப்புடையது. தெய்வமணங்கமழச் சிவாலயப்பூங்கா அமைத்தவர்கள் சோழர்களே. “தென்னாடுடைய சிவன்” என்ற அருள்வாக்குச் சோழநாட்டின் சிவாலயங்களின் பரப்பைக்கொண்டே எழுந்தது எனலாம்.

சோழர்கள் தம்மரண்மனைத்தெய்வமாக வைத்துப் போற்றிவந்த சிவாலயங்கள் இரண்டு. அவை திருவாரூரும், தஞ்சை இராஜராஜேச்சரமுமாம். அவற்றுள் திருவாரூரே மிகப்பழமையானது; சிறந்தது. சோழர்கள் தம்தலைநகரை மாற்றித் தஞ்சையில் அமைத்துக்கொள்ள விரும்பியபோது, இடம் மாற்றியும், இடத்திலுள்ள இறையன்பு மாற்ற முடியாமையால் புதிதுகண்ட தஞ்சைத் தலைநகரில் திருவாரூர்த் தியாகப்பெருமான் போலவே ஒரு படிமஞ் செய்வித்து, திருவாரூரைப் போலவே எல்லாப் பணிகளும் இயற்றுவித்தார்கள்; என்ற நிகழ்ச்சி திருவாரூரின் தொன்மையையும், அரசர்க்

குள்ள அளவிறந்த அன்பையும் காட்டும் தக்க சான்றும்.

சோழ மன்னர்களுடைய நேர்ப் பார்வையில் கண்காணிக்கப்பெற்றுவந்த சிவதலங்கள் நான்கு. அவை திருவாரூர், காஞ்சிபுரம், சிதம்பரம், திருவிடைமருதூர் என்பன.

அவற்றுள் திருவாரூர் மிகச்சிறந்தது. சோழ மன்னர் கிறந்த ராஜதானியாகக்கொண்டிருந்தமையாலும், தாங்கள் புதிதுகண்ட தலைநகரங்களிலும் தியாகப்பெருமானையே வைத்து வழிபட்டார்கள் ஆதலாலும், பெரியபுராண அடியார்களிற் பெரும் பாலோர் வசித்த இடமாதலாலும், சுந்தரர் பெருமாளையும் சேரமான்பெருமாளையும் நோக்கி இறைவனே வழிப்படுத்தியனுப்புகின்ற சிறப்பாலும் சிறந்ததென்பது வெளிப்படை. முதல் இராஜ ராஜன் காலத்தில் திருவாரூரும், தஞ்சையுமே முதன்மைத் தானமாக இருந்தன.

இத்தலம், கயாமாணிக்கவளநாட்டைச் சார்ந்த திருவாரூர்க் கூற்றத்துத் திருவாரூர் என்றும்¹, அதி ராஜவளநாட்டுத் திருவாரூர்க்கூற்றத்துத்திருவாரூர் என்றும்², கூத்திரிய சிகாமணி வளநாட்டுத் திருவாரூர்க் கூற்றத்துத் திருவாரூர் என்றும்³ கல்வெட்டுக்கள் குறிக்கின்றன.

¹ S. I. I. 553 of 1904. ² S. I. I. 670 of 1919.

³ S. I. I. 674 of 1919.

இவற்றுள் முதற் கல்வெட்டு இரண்டாங் குலோத்துங்கன் காலத்தது (கி. பி. 1113-1150). இரண்டாவது விசயராஜேந்திரனாகிய இராஜாதி ராஜன் I (கி. பி. 1018) காலத்தது. மூன்றாவது இன்றைதென் றறியப்படாவிட்டாலும் 'கோனே ரின்மைகண்டான்' என்று தொடங்குவதால் முதல் ராஜராஜனதாகலாம் (985-1014) என்று கல்வெட் டறிஞர்கள் கருதுகிறார்கள். ஆகவே முதல் இராஜ ராஜன் காலத்து ஊத்திரிய சிகாமணி வளநாடாக இருந்தது. பின்னர் IIம் ராஜாதிராஜன் காலத்து அதி ராஜராஜவளநாடாக ஆயிற்று. அதற்குப் பின்பு IIம் குலோத்துங்கன் காலத்துக் கயாமாணிக்கவள நாடாகப் பெயர் சூட்டப்பெற்றது. இதனால் அரசர் கள் தத்தம் ஆட்சிக்காலத்தில் நாடுகளைப் பிரித்துக் கட்டித் தம் மரபிற்கும் அன்பிற்கும் ஏற்பப் பெயர் சூட்டினார்கள் என்பது அறியப்படும்.

IIம் குலோத்துங்கன் திருவாரூரையே வள நாடாக்காது கயாக்கரையை வளநாடாக்கியதின் காரணம் சோழமன்னரின் அரண்மனை அங்கு இருந்தமை என்று ஊகிக்கலாம். அதற்குச் சான் ராக அரண்மனைவெளி என்ற இடமொன்று கயாக் கரைபோகும் வழியிலுள்ளதென்பது அறியத் தக்கது.

ஊர்த்தெருக்களுக்கும் அடிமுடி நேடிய திருவீதி, திருவடிப்போது நாறிய திருவீதி, பொன்பரப்பிய திருவீதி, புகழாபரணர் திருவீதி எனவும், ராஜ

ராஜன் திருவீதி, குலோத்துங்கன் திருவீதி எனவும் பெயர்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அவை இன்ன திருவீதி எனத் தெளிய அறியப்படாவாயினும் புகழாபரணர் திருவீதி என்பது இப்போது காரைக் காட்டுத்தெரு என வழங்கும் திருவீதி நான்கையும் அறிவிப்பதாகும்.

கோயில்:

IIம் ராஜாதிராஜன் தம் ஆட்சியாண்டு 16ல் பெரிய கோபுரத்தையும், சபாபதி மண்டபத்தையும் கட்டினான்¹. புற்றிடங்கொண்ட பெருமான் கோயிலுக்குப் பூங்கோயிலெனவும்², அதனெதிரில் தென்பக்கத்துள்ள அசலேசத்திற்கு அரநெறி எனவும்³, நாயக்கர் காலத்துக் கல்வெட்டுக்களில் அரநெறி அசலேசம் எனவும்⁴ பெயர்கள் வழங்கிவந்தன. ராஜநாராயண மண்டபம் என்றது வீரநாராயணன் கட்டியதாக இருக்கலாம். இதனால் ராஜநாராயணன் என்ற பெயரோடு ஒரு அரசனில்லாதது அறியத்தக்கது.

பணிகள்:

ராஜராஜசோழனது பாட்டியாரும், மதுராந்தக உத்தம சோழனின் தாயாரும், கண்டராதித்த

¹ நீலகண்ட சாஸ்திரிகள், சோழர், பக். 157.

² ஷ. பக். 414.

³ S. I. I. 571 of 1904. ⁴ S. I. I. 575.

சோழன் மனைவியுமான உடையபிராட்டியார் செம்பியன்மாதேவியார் ஆரநெறிக் கோயிலைக் கற்கோயிலாகக் கட்டுவித்தார்¹. அதில் இரண்டு திருவுருவங்களை எழுந்தருளுவித்தார். சகம் 1362ல் கி. பி. 1440ல் தக்ஷிண சமுத்திராதிபதியான லக்கம் தண்டநாயகவுடையாருக்கு நன்றாக அவர் மந்திரி கோபுரம் கட்டினான்². இந்தக் கோபுரம் எது என்று அறியக்கூடவில்லை. பரகேசரி II-ம் ராஜேந்திர சோழன் வீதிவிடங்கப் பெருமான் கர்ப்பக்கிரகமும், வன்மீகவுடையார் மண்டபமும் பொன்வேய்ந்தான்³. இது வெள்ளாளக்கூத்தனாகிய செம்பியன் மூவேந்த வேளாணைக்கொண்டு நிறைவேற்றப் பட்டது.

அணிகள்:

வீதிவிடங்கத் தேவர்க்கும், காமக்கோட்ட முடைய நாச்சியாருக்கும் மணிகளும் மாலைகளும் அளிக்கப் பெற்றன⁴. பொற்பல்லைக்குச் செய்ய, உத்தரவிடப்பட்டது. காதணியும் செய்து வழங்கப் பட்டது.

திருப்பெயர்கள்:

கல்வெட்டுக்களில் வன்மீக நாதரின் பெயர் புற்றிடங்கொண்டார் என்றும், தியாகேசர் பெயர்

¹ S. I. I. 570, 571 of 1904. ² S. I. I. 566 of 1904.

³ S. I. I. 669 of 1919. ⁴ S. I. I. 676 of 1919.

வீதி விடங்கமுடையா ரென்றும்¹ குறிப்பிடுக்கப் பெறுகின்றன. பொற்படிக்க நாயக ஈச்சரமுடையாரென்று இறைவனின் திருநாமம் குறிப்பிடுக்கப்படுகிறது. பொற்படிக்கநாயகம் என்பது ஆடகேச்சரம் என்பதின் தமிழ்மொழியாக இருத்தல் வேண்டும்². திருமண்டளி யுடைய மாதேவரென்றும் சத்தியவாகேசர் என்றும் பரவையுண்மண்டளிப் பெருமாள் வழங்கப்பெறுகின்றார்³. கமலாலயத் திற்குப் புதுநீர் வருவாயில் அமைந்திருக்கின்ற விநாயகர், திக்குகிறைந்த விநாயகர் எனக்குறிப்பிடப்படுகிறார்⁴.

மற்றும், ⁵விக்ரமசோழீச்சர முடையார், ⁶ஆனந்தேசமுடைய நாயனார் உலகேசமுடையார் முதலிய பெயர்களும் வருகின்றன.

தியாகராஜர் என்ற திருநாமம் கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப்பெறவில்லை. திருவாரூருடையார்வீதிவிடங்க மாதேவர் என்றே வழங்கப்படுகிறார்⁷. அம்மை காமக்கோட்டமுடையநாச்சியார் என்று குறிக்கப் பெறுகிறார். இந்த அம்மை நீலோத்பலாம்பிகையா, கமலாம்பிகையா என்று அறிந்துகொள்ளுதற் குரிய சான்று ஒன்றுமில்லை.

¹ S. I. I. 559 of 1904. ² S. I. I. 557 of 1904.

³ S. I. I. 577, 580 of 1904. ⁴ S. I. I. 550 of 1904.

⁵ S. I. I. 576 of 1904. ⁶ S. I. I. 575 of 1904.

⁷ S. I. I. 679 of 1919.

அரசர்கள்:

இக்கோயிலுக்குப் பணிசெய்து - அணிசெய்து பரிபாலித்த அரசர் பெருமக்கள் பரந்தகன் I, ராஜராஜன் I, ராஜேந்திரன் I, ராஜாதிராஜன் I குலோத்துங்கன் I, குலோத்துங்கன் II, விக்கிரம சோழன், ராஜாதிராஜன் II, குலோத்துங்கன் III, ராஜராஜன் III, ராஜேந்திரன் III முதலிய சோழ அரசர்களும், மாறவர்மன் ஸ்ரீவல்லபன், குலசேகரன் ஆகிய பாண்டிய அரசர்கள் இருவரும், வீரபூபதி நாயக்கர், லக்கமதண்டநாயக்கர் ஆதிய நாயக்க மன்னர் இருவரும், பிற்காலத்திய மகா ராஷ்டிர அரசர்களுமாவர்.

விழாக்கள்:

அநபாயகுலோத்துங்கன் காலத்தில் வருஷத்துக்கு 56 விழாக்கள் நடைபெற்றன¹. கோனேரின்மை கொண்டாகிய முதல் இராஜராஜனால் தந்தை பிறந்த நாள், தான் பிறந்த நாளாகிய ஜப்பசிச்சதயத்திலும் ஆடித் திருவாதிரையிலும், விழாக்கள் கொண்டாடப்பட்டதாகத் தெரிகிறது².

நிர்வாகம்:

திருவாரூர்க்கோயிலை அரசன் தனது நேர்ப்பார்வையிலேயே வைத்திருந்தான். தேவகாரியம்

¹ S. I. J. 269 of 1901. ² S. I. I. 674 of 1919.

சீர்பெறநடக்க அரசகாரியம் பார்ப்பாரும், திருமந்திர ஓலைநாயகமும், ஸ்ரீ.காரியம்பார்ப்பாருமாகப் பல்கூடிய குழுவினாலேயே நிர்வாகம் நடைபெற்றுவந்தது. நிர்வாகக்குழு நிகழ்ச்சிகள் தேவாசிரய மண்டபத்திலேயே¹ நடைபெற்றுவந்தன.

திருமுறைகள்:

திருக்கோயிலில் திருமுறைத் திருப்பணி செய்வார்க்கு இறையிலியாக நிலம்வழங்கித் திருமுறைகளுக்கு அரசர்கள் தந்த ஆக்கம் மிக நுனித்து இன்புறக் கூடியது. அன்றியும் மூவர்முதலிகளை அவரவர்கள் திருநாட்களில் வழிபடவும் வகைகள் செய்யப்பெற்றன².

வரலாறுகள்:

நம்பியாரூரர் பிதாமாதாக்கள் சடையனாரும் இசைஞானியாரும் என்பதனையும், இசைஞானியார் கௌதமகோத்திரரான ஞான சிவாச்சாரியருடைய புத்திரி என்பதனையும் அறிவிக்கின்ற S.I.I. Vol. IV 397-ம் கல்வெட்டு மிகச்சிறந்த கருத்தை அறிவிப்பதாகும். சேக்கிழார் பெரியபுராணத்தில் தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்தும் இசைஞானியார் புராணத்தும், 'ஏதமில் கற்பின் வாழ்க்கை மனையிசைஞானியார்' என்றும், 'இழியாக்குலத்திசை ஞானி' என்றும்

¹ S. I. I. 561 of 1904. ² S. I. I. V of VII 485.

குறிப்பித்தார்களேயன்றி ஊரும், தந்தை பெயரும், கோத்திரமும் குறித்தார்களல்லர், அவைகளைக் கல்வெட்டு விளக்குவது கண்டுமகிழ்தற்குரியது.

அரசர்பெயரும் காலமும் அறியமுடியாத கல்வெட்டு ஒன்று அக்காலமக்களுடைய சாதிப்பாடு பாடுகளையும் அவர்களின் கடமைகளையும் அறிவிக்கிறது. அதில் கௌதமர், நாரதர், யாஸ்கர், யாக்குவஸ்கியர் முதலிய ஸ்மிருதிகர்த்தாக்களுடைய ஞாயங்களை எடுத்துக்காட்டி அநுலோமப் பிரதினோமருடைய உரிமைகளை அறிவிக்கிறது. சிறப்பாகப் பாரைசவர் என்பவருடைய தீக்ஷமுறையும், தியாகர் சந்நிதியில் அவர் செய்யவேண்டிய தொழிலும் அறிவிக்கின்றது.

கலை :

திருக்கோயில்கள் நுண்கலையாகிய இசைக்கும் கூத்திற்கும் முதலிடம்தந்து காப்பாற்றி வந்தன. பூங்கோயில் நம்பி என்பவர் வீராணுக்கவிஜயம் இயற்றியதற்காகப் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தார் என்பதை S. I. I. 548-ம் கல்வெட்டு கூறுகிறது. 678-ம் கல்வெட்டு இசைபாடுவோர்க்குப் பொன்கொடுத்த செய்தியைக் காட்டுகிறது. நகைகள் செய்யும் கலையைக் காப்பாற்ற ராஜேந்திரன் I காஸத்தில் தந்தி சத்திவிடங்கியாரால் தட்டாரக்கூலியாக நிலம்விடப் பெற்றது. நிலம்பெற்ற தட்டான் இறைபணியைச்

சரிவர இயற்றாமையால் அதனைத் திருவாரூர்க்கோயிலொடு மறுபடியும் இணைத்துக்கொண்டார்¹.

இன்னும் கூத்துவல்லானாகிய பூங்கோயில் நம்பி என்பானுக்குப் 'பூங்கோயில்நாயகத் தலைக்கோல்' என்ற சிறப்புப்பட்டமுங்கொடுத்து இறையிலி நிலமும் வழங்கியிருக்கிறார்கள்².

அரசியல் :

கோயில் காரியங்களில் குற்றம் கண்டால் அதனைக் குழுவில் வைத்து ஆராய்ந்து குற்றத்தண்டனை விதித்தல் மரபு³. அரசாங்கத்துப் பொன்னிறையாக இராஜராஜன் மாடை என்ற ஒன்று வரையறுக்கப்பட்டிருந்தது. அது மூன்று கழஞ்சு ஒரு மஞ்சாடி ஒரு குன்றிமணி எடையுள்ளது. கோயில் நிலங்கட்கும், பூந்தோட்ட நிலங்கட்கும், தட்டாரப்பட்டம் போன்றதான ஊதிய மானியங்கட்கும் இறையிலி செய்யப்பெற்றது. சில பொன் முதலீடுகளை முதல் பெருகுவதற்காக அவ்வூரில் உள்ள பெரிய வியாபாரியிடம் கொடுத்து அவர்களையே அப்பணி செய்யுமாறு பணித்தது மிகவும் ஊன்றி அறிந்து இன்புறத்தக்க நிகழ்ச்சிகளுள் ஒன்றும். பணப்பெருக்கம் வியாபாரத்தாலன்றிப் பெருகாது என்பதை உணர்ந்து, கோயிலுக்காக

¹ கீலகண்ட சாஸ்திரிமன், சோழர் பக். 392.

² ஷே. பக். 514.

³ ஷே. பக். 392.

ஒதுக்கப்படும் அரசாங்கமுதலீட்டை அவர்களிடம் கொடுத்து வியாபாரப்பெருக்கமும் பொருளாதாரப் பெருக்கமும், அறப்பாதுகாப்பும் செய்துகொண்ட சோழமன்னர்களின் நுண்மதி மிகவும் பாராட்டத் தக்கதொன்றும். இதனை II ம் ராஜேந்திரனுடைய 8 ம் ஆண்டில் உய்யக்கொண்டவளநாட்டு அம்பர் நாட்டுப் புறக்குடிபுறக்கடையான் சுற்றி ஆதித்தனை சோழவிச்சாதரவிழுப்பரையான் கோயிலில் இசைபாடுவோர்க்கும் பணியாளர்க்கும் கோயில் எண்ணெய்க்குமாகத் திருவாரூர் வணிகர்களிடத்தில் பொன் கொடுத்தான் என்ற கல்வெட்டுப் பகுதி* சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

சோழமன்னர்கள் :

தமிழ்நாட்டு மூவேந்தர்களில், நாட்டில் தமிழை வளர்த்தவர்கள் பாண்டியர்கள்; தெய்வத்தன்மையை வளர்த்தவர்கள் சோழர்கள்; வீரத்தை வளர்த்தவர்கள் சேரர்கள் என்பதை வரலாற்றாசிரியர் அனைவரும் ஒப்புவர். அங்ஙனமாகிய தெய்வச் சோழர்களில், வீதிவிடங்கப் பெருமானிடத்து என்றும் நீங்கா அன்பு பூண்டவர்கள் பலரிருந்தனர் எனக் கல்வெட்டுக்கள் காட்டுகின்றன. அவர்களில் காலத்தாலும், பணியாலும் முற்பட்டவன் முதற்பராந்தகனே.

* S. I. I. 678 of 1919.

பராந்தகன் 1

—கி. பி. 907-947.

இவன் ஆதித்தச்சோழமன்னன் மகன். கி.பி. 907ல் முடிசூடியவன். இவ்வரசனுக்கு வீரநாராயணன் என்னும் மறுபெயரும் உண்டு. எண்ணெய்க் காப்பு மண்டபம் என்னும் ராஜநாராயண மண்டபமும் இவன்கட்டியதாதல்வேண்டும். ஆனால் பெயர் ஒற்றுமை தவிர அதற்குத் தக்க ஆதாரம் எதுவும் கிடைத்திலது. இவன் மதுரைகொண்ட கோப்பர கேசரி என்றே குறிக்கப்பெறுவான். இவனுடைய ஆட்சி முப்பத்திரண்டாவது ஆண்டில் திருவாரூர்ப் பூங்கோயிலுக்கு விளக்கிடப் பொன்வழங்கினான்¹.

இராஜராஜன் I

—கி. பி. 985-1014.

மதுராந்தகன் அரசுபுரியுங்காலத்திலேயே இளவரசுப்பட்டம் ஏற்றவன். இரண்டாம் பராந்தகன் மகன். கடற்போரிலும் வல்லவன். அமரபுலங்க பாண்டியனை வென்று மதுரையைப் பிடித்தவன். இன்று சைவ புலகத்தைத் - திருக்கோயில்களை - தெய்வத்தீந்தமிழைக் காத்துவரும் திருமுறைகளைத் தேடிக்கண்டவன் இவனே. அதனால் திருமுறை கண்ட சோழன் என்னும் சிறப்பும்பெற்றான். இவனுடைய ஆட்சிக்காலத்தில் உடைய பிராட்டியார் செம்பியன்மா தேவியார் உத்தமசோழதேவர்க்கு நன்றாகத் திருக்கோயிலுக்கு வெள்ளிப்பாத்திரம்

¹ S. I I. 573, 574 of 1904.

செய்துவைத்தார்¹. செம்பியன் மாதேவியார் திருவாரூரநெறியுடைய ஆழ்வார்க்குக் கோயில் எடுப்பித்தார்². (இந்தக்கல்வெட்டுக் கோனேரின்மைகொண்டான் எனத் தொடங்குவதால் முதல் இராஜராஜனுடையதாகலாம் என்று கருதப்படுகிறது.) இவன் கூடித்திரிய சிகாமணி வளநாட்டுத் திருவாரூர்க் கூற்றத்து திருவாரூர் மூலத்தானமுடைய மகாதேவர்க்கு பன்னீரபிஷேகத்திற்கும், திருப்போனகத்திற்கும் ஆகக் கோயில்காரியம் பார்ப்பார்க்கு ஆணையிட்டான். அதுவன்றித் தன் தகப்பன் பிறந்தநாளிலும், தான்பிறந்தநாளிலுமாக (அதாவது ஐப்பசி சதயம், ஆடி ஆருத்ரா) திருவிழாக்கொண்டாட ஏற்பாடுகள் செய்வித்தான்³.

இராஜேந்திரன் I

—கி. பி. 1012-1044.

இவன் முதல் இராஜராஜன்மகன். பரகேசரி இராஜேந்திரன் எனவும் வழங்கப்பெற்றவான். இவனுக்கு மதுராந்தகன் முதலிய பல பெயர்கள் உள்ளன. வடநாடுகளையும் வென்று தமிழராற்றலை வடவரும் அறியச்செய்தவன். மகிபால மன்னன் தலையில் கங்கைக்குடம் கொண்டுவந்தவன். இவன் ஆட்சியாண்டு இருபதில் தானும், அணுக்கியர் பரவை நங்கையாருமாகத் திருக்கோயிலுக்குப்பொன்வேயப் பெரும் பொன் னளித்துள்ளனர். இதேயாண்டில்

¹ S. I. I. 570 of 1904. ² S. I. I. 571 of 1904.

³ S. I. I. 674 of 1904.

இவன் அரசகாரியம் பார்ப்பவனை அருமொழிக் கூத்தனை லோகமாராயன் என்பான் முத்துமாலே, பவழமாலேகளும், வேறுபல மணிகளும் திருக்கோயிலுக்கு அளித்திருக்கிறான்¹.

இராஜாதிராஜன் I

— கி. பி. 1018.

இவன் இராஜகேசரி இராஜாதிராஜன் என்று அழைக்கப்படுவான். இராஜேந்திர சோழனுடைய ஏழாவது ஆட்சியாண்டிலேயே இராஜாங்கக்காரியங்களில் தலையிட்டானென்று தெரிகிறது. மின்னடிங்கல் என்னுமிடத்துள்ள கல்வெட்டொன்று இவன் கி.பி. 1018 ல் பட்டமேற்றான் என்கிறது². இவனுடைய 27 ம் ஆட்சியாண்டில் திருவாரூர் அரநெறியுடையாருக்கு வழிபாட்டுச் செலவிற்காகத் தானும் அணுக்கியார் பரவை நங்கையாருமாகத் தீயங்குடி மேல் மங்கலம் கிராமத்து நிலம்வாங்கிவிட்டனர். இக் கல்வெட்டு 'திங்களேர்தரு' எனத் தொடங்குகிறது. ஆட்சி 31 ம் ஆண்டில் அதிராஜராஜ வளநாட்டுத் திருவாரூர்க் கூற்றத்துத் திருவாரூருடையார் வீதி விடங்கதேவர் கோயில் விமானம் பொன்வெய்ப் பொற்பண்டாரத்துள்ள பொன்வெள்ளிப் பாத்திரங்களை அரசாங்க அதிகாரி இருமுடிச்சோழ மூவேந்த வேளாணவேங்கடன் திருநீலகண்டன் பயன்படுத்திக்கொள்வானாக என்னும் பொருள்தரும்பாட்டு குறிக்கப்பெற்றிருக்கிறது. பூண்டிக்கூத்தன் செம்

¹ S. I. I. 680 of 1919. ² சோழவமிசம், பக். 19.

பியன் மூவேந்தவேளான் இவ்வரசன் ஆணைப்படி பொன்னுபரணங்கள் செய்வித்தான். இக்கல்வெட்டு நான்குபாடல்களாலாகியது. இதுவும் 'திங்களேர் தரு' என்று தொடங்கும் மெய்க்கீர்த்தியுடையது¹.

குலோத்துங்கன் I

—கி. பி. 1070-1120.

இவன் வடநாடு பாண்டியநாடுகளைவென்றவன். குடகுமலை நாட்டையும் கைப்பற்றியவன். கலிங்கத்தின்மீது தனது படைத்தலைவன் கருணாகரத் தொண்டைமாணை அனுப்பி, வெற்றிகண்டவன். திரிபுவன சக்ரவர்த்தி என்ற பட்டமும் இவனுக்கு உண்டு. சுங்கந்தவிர்த்த சோழனென்றும் பெயர் பெற்றான். தன் தாய்வழிச் சோழர்வழக்கத்தின்படி, பேரம்பலத்தைப் பொன்வேய்ந்தான். அதனால் பேரம்பலம் பொன்வேய்ந்தசோழன் எனப் பெயர் பெற்றான். திருநீற்றுக்கோழன் என்ற பெயரும் இவனுக்கு உள்ளதாகத் தெரிகின்றது. இவனே சேக்கிழாரைக்கொண்டு பெரியபுராணம் பாடுவித்தான் என்று கோபிநாதராவ் கூறுவர். சீனுவாச அய்யர் இவனே அநபாயன் என்று குறிக்கப்பெற்றவன் என்று சொல்லுகிறார். அதற்கு ஆதாரமாக செங்கற்பட்டு ஜில்லா திரிகுலம் ஸ்ரீ தருமபுரீசுவரர் கோயில் (1332 of 1901.) கல்வெட்டு அரசனுடைய 39 வது ஆட்சி ஆண்டில் முன்னலூர்க் கிராமத்தைத் திருநீற்றுச்சோழநல்லூர் என்ற பெயரால்

¹ S. I. I. 670 of 1919.

மாற்றி, அக்கோயிலுக்கு அளித்தான் என்று அறிவிக்கிறது. இரண்டாவதாகத் திருவாணைக்கோயில் சாசனம் ஆட்சி 12 வது ஆண்டில் நென்மலை என்ற ஊருக்குத் திருநீற்றுச்சோழநல்லூர் என்று பெயர் வைத்ததாக அறிவிக்கிறது. அதில் திருமந்திரஹலை என்னும் அதிகாரியின் பெயர் “அநபாயமுவேந்த வேளான் என்று வருகிறது. மேலும் அக்கோயிலில் உள்ள (S.I.I. 359 of 1911.) கல்வெட்டு அரும்பாக்கம் என்ற ஊரை அநபாயநல்லூர் என மாற்றியதாக அறிவிக்கின்றது. அதிலும் அநபாயமுவேந்த வேளானே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான். இவைகள் மூன்றும் முதற் குலோத்துங்கன் கல்வெட்டுக்களே. திருமந்திரஹலையின்பெயர் அரசனது பெயரை ஒட்டி வழங்குதலே மரபு. உத்தமசோழப்பல்லவராயன் என்ற வழக்காறு வீரராஜேந்திரன் ஆட்சி 4 வது ஆண்டிலேயே தர்மாபுரம்தாலாகா முதத்தூர்கோயில் கல்வெட்டில் காணப்படுகிறது. வீரராஜேந்திரன், முதற் குலோத்துங்கனுக்கு முற்பட்டவன். முதற் குலோத்துங்கன் ஆட்சி 12 வது ஆண்டில் ஏற்பட்ட திருவாணைக்கோயில் களத்தூர் சாசனங்கள் தன் அரசாங்கத்ததிகாரி தொண்டைமானுக்கு அனுப்பியதாகக் காணப்படுகின்றன. தொண்டைமான் என்றபட்டம் சேக்கிழார் விலகியபின்பு மந்திரியாய் இருந்த அவர் தம்பி பாலராவாயருக்கு அரசன் அளித்தது; என்ற இவைகளைக் காட்டுகிறார்.

இவனுடைய ஆட்சி 15 ம் ஆண்டில் ஏதோ பணிகள் செய்திருக்கிறான். இக்கல்வெட்டு தேதி

யோடு நின்றறிவிட்டது¹. 23 ம் ஆண்டில் நிலங்கள் கொடுத்த செய்தி அறிவிக்கப்படுகின்றது². 24 ம் ஆண்டில் அபிஷேகத்திற்கு 450 குழி நிலத்தை அருமொழி ராஜேந்திரவேளாணைக்கொண்டு விடச் செய்திருக்கின்றான். இராஜராஜன் மாதையினால் பொன்னுமளித்திருக்கின்றான்³. அதே ஆண்டில் கயாமாணிக்கவளநாட்டுத் திருவாரூர்க் கூற்றத்துத் திருவாரூர் மூலட்டானமுடையார்க்கு நாராயண சிங்களத்தரையன் 96 ஆடுகள் திருவிளக்கிற்காகக் கொடுத்திருக்கிறான்⁴. 34 ம் ஆண்டில் உலகீச்சர முடைய நாயனார்க்கு நிலம் அளித்திருக்கிறான்⁵. இக்கோயில் விசுவேசமாக இருத்தல்வேண்டும். இதனுடைய அழகிய சிற்பத்திறனைக்கண்டு விசுவேசத்தை விசுவகன்மேசமெனப் புராணகாரர்கள் பொருந்தக் கூறினார்போலும். 44 ம் ஆண்டில் திருவாரூர்ப் பூங்கோயிலுடையார்க்கு நிலம் அளித்திருக்கிறான்⁶. 48 ம் ஆண்டில் செய்தபணி தெரியவில்லை⁷. 49 ம் ஆண்டில் தேவாசிரியமண்டபத்தில் கோயில் காரியங்களை மேற்பார்க்கக் குழு அமைத்த செய்தி அறிவிக்கப்படுகிறது⁸. இதில் தேவாசிரியமென்றே மண்டபம் குறிக்கப்படுகிறது. திருமண்டளியுடைய மாதேவரான சத்யவாகேசுவரருக்குப் பலபணிகள் செய்திருக்கிறான்⁹. மற்றொருகல்வெட்டிலும் இக்

¹ S. I. I. 549 of 1904.

² S. I. I. 533 of 1904.

³ S. I. I. 671 of 1919.

⁴ S. I. I. 672 of 1919.

⁵ S. I. I. 544 of 1904.

⁶ S. I. I. 578 of 1904.

⁷ S. I. I. 541 of 1904.

⁸ S. I. I. 561 of 1904.

⁹ S. I. I. 577 of 1904.

குறிப்பு காணப்படுகிறது¹. இவ்விரு கல்வெட்டுக்களிலும் ஆட்சியாண்டு காணப்பட வில்லை.

இராஜேந்திரன் II

இவன் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், நரசிங்க முனையரையர் காலத்தவன்². இவன் பரகேசரி ராஜேந்திரன் எனப்படுவான். இவனுடைய ஆட்சி 3ம் ஆண்டில் பொன்னின் திருமண்டபம் பொன்வேயப் பொன்னளித்திருக்கிறான்³. இக்கல்வெட்டு இரட்டபாடி ஏழரையும் எனத் தொடங்குகிறது. 5ம் ஆண்டில் கங்கைகொண்டசோழபுரத்துப் பெருமக்களுடையான் வேளான் செய்யபாதமுடையார் வீதி விடங்க தேவர்க்கும், திருக்காமக்கோட்டமுடைய நாச்சியார்க்கும் நீவரத்தினங்களும் மணிமாலைகளும் அமைத்தான்⁴. அதே ஆண்டில் அதிராசராசவள நாட்டுப் பாவைச்சுற்றுப்பூண்டி பிடாகைப்பூண்டிக் கூத்தனான செம்பியன் மூவேந்தவேளான் நிலம் வாங்கிவிட்டான். அவன் தம்பி மாறனான செம்பியன் மூவேந்தவேளான் விஜயராஜேந்திரவளநாட்டுப் பிரமதேயமான புலிவலம் மகாசபையாரிடமிருந்து நிலம் வாங்கிக் காதணியும் 12 சிவயோகியர்க்குச்

¹ S. I. I. 580 of 1904.

² நீலகண்ட சாஸ்திரிகள், சோழர் - பக். 166.

³ S. I. I. 669 of 1919.

⁴ S. I. I. 676 of 1919

சாப்பாடும் அளிக்க ஏற்பாடுசெய்தான்¹. காதணி என்பது தோடு என்னும் மாலையகை. அதே ஆண்டிலேயே உய்யக்கொண்ட வளநாட்டு அம்பர்நாட்டுப் புறக்குடி புறக்குடையான் சுற்றி ஆகித்தனை சோழவிச்சாதரவிழுப்பரையன் கோயிலில் இசை பாடுவோர்க்கும் பணியாளர்க்கும் கோயில் எண்ணெய்க்குமாகத் திரளான பொன்னைத் திருவாரூர் வணிகரிடத்தில் கொடுத்து என்றும் அறம் நிலைக்கச் செய்தான்². கர்ப்பக்கிருக அர்த்தமண்டபங்களுக்குப் பொன் வேயும்படியாக வெள்ளாளக்கூத்தனை செம்பியன் மூவேந்தவேளானுக்கு உத்தரவளித்தான்³. திருமஞ்சனக்குடம் மூடும் துணிக்கு 5காசம் தூக்குக்கூலியாக நெல்லும் கொடுத்தான்⁴. 9ம் ஆண்டில் நிலமளித்திருக்கிறான்⁵. 13ம் ஆண்டில் மகனான வீரசோழ அணுக்களைக் கௌரவிப்பதற்காக வீராணுக்கவிஜயம்நடிக்கப் பூங்கோயில் நம்பி என்பானுக்கு நிலம் அளித்திருக்கிறான்⁶. 568-ம் கல்வெட்டு சிதைந்திருத்தலின் ஒன்றும் அறியப்படவில்லை.

குலோத்துங்கன்: II

—கி. பி. 1113. 1150.

இவனே அநபாய குலோத்துங்க நெனவும், பெரியபுராணம் கொண்டாநெனவும் பிற்கால ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகிறார்கள். அதற்குக்

¹ S. I. I. 677 of 1919. ⁴ S. I. I. 678 of 1919.

² S. I. I. 678 of 1919. ⁵ S. I. I. 534 of 1904.

³ S. I. I. 675 of 1919. ⁶ S. I. I. 548 of 1904.

காரணங்களாகப்பெரியபுராணம், மூவருலா, குலோத் துங்கன் பிள்ளைத்தமிழ், தக்கயாகப்பராணி இவைகள் ஒத்த கருத்துடைய சொற்களை வழங்குதலும், திருமாணிகுழி, திருப்புறம்பயம் திருவாரூர் திருவாவடு துறைக் கல்வெட்டுக்கள் கூறுதலுமாமென்பர். இத்தலத்துக் கல்வெட்டு இவனைப்பற்றி 'அநபாயன் தில்லை நடராஜப்பெருமான் திருவடியில் ஈப்போன்றவன்' என்றறிவிக்கிறது.

இவன் ஆட்சி ஆண்டு 10ல் கயாமாணிக்க வள நாட்டுத் திருவாரூர்க் கூற்றத்து ராஜராஜ பிரமமங்கலத்தில் திருவாரூர்க் கோயில் நிலங்களை இறையிவியாகச் செய்யவேண்டுமென்று தேவாசிரியமண்டபத்தில் குழுவினர் கூடி உத்தரவிட்டார்கள்¹ 12ம் ஆண்டில் முதற்குலோத்துங்கனால் அவன் ஆட்சி 16ல் அளிக்கப்பட்ட பூந்தோட்டத்திற்குச் சங்கம் தவிர்த்தான்².

விக்கிரமசோழன்:

கி. பி. 1118 - 1136.

இவன் குலோத்துங்கன் I மகன். கருணாகரத் தொண்டைமானுடன் கலிங்கப்போர்க்குச் சென்றவன் கருணாகரத்தொண்டைமான் திருவுருவம் வடக்குக் கோபுரத்திலிருப்பது கருதத்தக்கது. ஆட்சி 3ம் ஆண்டில் கோயிலுக்கு நிலம் விட்டான்³. அதே யாண்டிலும் மற்றொருமுறை அப்பணியைச் செய்திருக்கிறான்⁴. 4ம் ஆண்டில் குளம்வெட்டி அதனை

¹ S. I. I. 553 of 1904. ³ S. I. I. 560 of 1904.

² S. I. I. 552 of 1904. ⁴ S. I. I. 562 of 1904.

கோயிலுக்குரிமையாக்கினான்¹. 5ம் ஆண்டில் மனு வேந்தன் மந்திரியான உபயகுலாமலன் வம்சத்தனை பாலைபுருடையான் சந்திரசேகரன் ஆதிவிடங்கனை குலோத்துங்கசோழ மகாபலிவாணராயனுக்கு மனை, மாளிகை பாலைபுரில் தந்தான்². 565 எண்ணுள்ள கல்வெட்டு சிதிலமானது. 6ம் ஆண்டிலும் நிலம் விட்ட செய்தி காணப்படுகிறது.

ராஜாதிராஜன்: II

—1150 - 1178.

இவன் கங்கைகொண்டசோழன் மகன். ராஜகேசரி ராஜாதிராஜன் என்றும் திரிபுவனசக்ரவர்த்திராஜாதிராஜன் என்றும் அழைக்கப்படுவான். இவன் ஆட்சி 2ம் ஆண்டில் ஜெயங்கொண்டசோழமண்டலத்து, மேன்மலைப்பழையனூர் நாட்டு பழையனூருடையான் வேதவன முடையான் அம்மையப்பனாகிய அண்ணன்பல்லவராயன் நிலம்விட்டான்³. 5ம் ஆண்டில் விக்கிரமனுடைய 9ம் ஆண்டைய நிகழ்ச்சியை மீட்டும் தெரிவித்துள்ளான்⁴. 9ம் ஆண்டில் முற்கூறியவன்ல்லாத பழையனூரானொரு வனைக்கொண்டு நிலம்விடச் செய்தான்⁵. 10ம் ஆண்டிலும் முன்னவனைக்கொண்டே நிபந்தங்கள் அளிப்பித்திருக்கிறான்⁶.

¹ S. I. I. 563, 564 of 1904. ⁴ S. I. I. 543 of 1904.

² S. I. I. Vol. V 456.

⁵ S. I. I. 542 of 1904.

³ S. I. I. 538 of 1904.

⁶ S. I. I. 540 of 1904.

குலோத்துங்கன் III

—1178-1218

இவன் ராஜராஜனுக்குப் பின் முடி சூடியவன். இவனது 23ம் ஆண்டில் வெட்டப்பட்ட கடலூர்க் கல்வெட்டால் வீராந்தகப்பல்லவதரையர் இவனது ஆஸ்தான வித்துவானாக இருந்தார் என்றறியப் படுகிறது. 8ம் ஆண்டில் கோயில் விளக்குக்கு நிலம் விட்டான்¹. 13ம் ஆண்டில் புதுநீர் வருவழியி லுள்ள திக்குநிறைந்த விநாயகராலயத்தைத் திருப் பணி செய்வித்து, நித்யபூசைக்காகநிலமும்விட்டிருக் கிறான்². 22¹ம் ஆண்டில் குடிகள் கோயில் நிலங்க ளுக்குச் சரிவர வருமானம் அளிக்காமையால் திரும்பவாங்கி அளந்து ஒப்படைசெய்திருக்கிறான்³. 39ம் ஆண் டில் ஸ்ரீமகேசுவரநல்லூரிலுள்ள விக்ரமசோழீச்சரமுடையார் கோயிலுக்கு ஜெயங் கொண்டசோழ மண்டலத்துப் பல்குன்றக்கோட் டத்து வாழைப்பந்தல் கிராமத்து ஒருகாணி நிலம் அளித்திருக்கிறான். வாழைப்பந்தலென்பது ஆர ணிக்குப் பக்கத்திலிருக்கிறது.

ராஜராஜன் III

—கி. பி. 1216-1246

இவன் மூன்றுங்குலோத்துங்கன் மகன். இவன் ஆட்சிக்காலத்தில் சிற்றரசர்களால் பெருந்தொல்லை யிருந்துவந்தது. மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் I இவனாட்சியின் கீழிருந்து சோழநாட்டையும் தன்

¹ S. I. I. 537 of 1904. ³ S. I. I. 554 of 1904.

² S. I. I. 550 of 1904.

னகப்படுத்தி ஆண்டுவந்ததாக அவன் மெய்க்கீர்த்தியறிவிக்கிறது. போசளநரசிம்மன் உதவியால் இழந்த நாட்டைத் திரும்பப்பெற்றான்¹. இவனாட்சி இருபத்துமூன்றாமாண்டில் திருவாரூர்க் கோயிலுக்கு நிலம்விட்டான்.

இராஜேந்திரன் III

—கி. பி. 1246

இவன் மூன்றாம் ராஜராஜன் மகன். 1246ல் அரியணை ஏறிய இவன் 22 ஆண்டுகள் அரசாண்டான் என்று அறியப்படுகின்றது. ஜடாவர்மன் சுந்தர பாண்டியனால் சோழநாட்டுக்கு அடிக்கடி தொந்தரவு இருந்துவந்தது. அதனால் சோழராஜ்யம் மிகமிகக் குறுகி தஞ்சை திருச்சி ஜில்லாக்களளவில் இருந்திருக்கவேண்டும். இவன் கல்வெட்டுக்கள் இவ்விரண்டு ஜில்லாக்களிலுமே மிகுதியும் உள்ளன. இவன் ஆட்சி 13ம் ஆண்டில் அழகிய திருச்சிற்றம் பலமுடையார்க்கும், பொற்படிக்கநாயக நகரமுடையார்க்கும் நிலம் அளித்திருக்கிறான். 20ம் ஆண்டில் கோயிலுக்கு முன்புள்ள தெற்குவீதியில் திருமாளிகை விநாயகப்பிள்ளையார் கோயிலைக் கட்டி முடித்தான். இது ராஜாங்கக்கோடி எனவழங்கும் கமலாலயம் தென்கிழக்கு மூலையிலிருக்கிறது. 22ம் ஆண்டில் சுப்பிரமணியப்பிள்ளையார் கோயிலைக் கட்டினான்².

¹ Fleet's Dynasties of the Kanarees Dt. P. 507.

² S. I. I. 557 of 1904.

மாறவர்மன் ஸ்ரீவல்லபன்:

இவன் ஆட்சி 35ம் ஆண்டில்திருக்கோயிலுக்கு நிலம் அளித்திருக்கிறான்¹. இவன் 14ம் நூற்றாண்டிலிருந்த பாண்டியரினத்தைச் சேர்ந்தவனாக இருத்தல் கூடும்.

குலசேகரன்:

—கி. பி. 1268-1311

கொல்லம், சோழநாடு, இலங்கை இவைகளை வென்றவன். இவன் தன் ஆட்சி 40ம் ஆண்டில் 3ம் ஆண்டில் நிலம் அளித்தமைக்கு ஒப்பாகவே சகம் 1229லும் (கி. பி. 1307) நிலம் வழங்கியிருக்கிறான். இக்குறிப்பால் இவனுடைய 3ம் ஆண்டிலும் இக்கோயில் நிலம் பெற்றிருக்கிறதென்ப தறியப்படும். இவன் மெய்க்கீர்த்தி 'எம்மண்டலமும் கொண்டு' என்று தொடங்கும்².

நாகராசா:

—கி. பி. 1440.

லக்கமதண்டநாயக உடையாருக்கு நன்றாக நாகராசா சித்தராசா மகன் கோபுரத்தைச் சகம் 1362 ரௌத்திரியில் கட்டினான்³. இவன் ஒருமந்திரி. தன் அரசனை தகஷிண சமுத்திராதிபதி லக்கண தண்டமநாயக்கன் எனக் குறிப்பிடுகின்றான்⁴.

¹ S. I. I. 539 of 1904. ³ S. I. I. 566, 567 of 1904.

² S. I. I. 551 of 1904. ⁴ E. R. 1905 P. 58, 59.

வீரபூதிராயர்:

இவர் ராயர் பரம்பரையைச் சார்ந்தவர். இரண்டாம் புக்கணன் காலத்தவராக இருக்கலாமென்று E. P. 1909. P. 115 கூறுகிறது. இவர் அசுலேசரத்தில் திருப்பணிசெய்ததாகவும், நிலம் விட்டதாகவும் தெரிகிறது. கல்வெட்டு சிதைந்துள்ளது*.

ஆகரவல்லபன்:

இவனைப்பற்றிய வரலாற்றென்றும் அறியப்படவில்லை. கமலாலயத்தின் நடுவிலுள்ள நாகராஜா கோயில்கல்வெட்டு (553 of 1918) கல்அளித்ததாகவும் கோயிலுக்கு நிலம் விட்டதாகவும் தெரிவிக்கிறது.

சிதைந்த கல்வெட்டுக்கள்:

இவையன்றிப் பெயரும் காலமும் அறிய முடியாது சிதைந்த கல்வெட்டுக்களும் எட்டுக்குமே உள்ளன. அவைகளில் 546 of 1904, கல்வெட்டு வடமொழியிலும் தமிழிலும் வெட்டப்பட்டது. நிலம் அளித்த செய்தி அறிவிக்கிறது. 547 of 1904 கல்வெட்டு பூமருவிய பொழின்மன்னு' என்று தொடங்கி முடிவுறுதிருக்கிறது. 548 of 1904 கல்வெட்டு 'மகனான வீரசோழ அணுக்கரைக் கௌர விப்பதற்காக வீரராணுக்க விஜயம் நடித்த பூங் கோயில் நம்பிக்கு நிலம் விட்ட செய்தியை அறிவிக்கிறது.

* S. I. I. 575 of 1904.

558 of 1904ம் கல்வெட்டு ஸ்மிருதி ஆசிரியர் கருத்துப்படி கலப்புச் சாதியாரின் உரிமையைப் பற்றிப் பேசுகிறது. 572 of 1904ம் கல்வெட்டு ராஜ கேசரிவர்மன் என்றுதொடங்கி, முடிவுபெறவில்லை. 579 of 1904ம் கல்வெட்டுத் திருநந்தனவனம், திரு விளக்கு, நாள்விழா இத்தகைய பலவேறு காரியங்களுக்கு நிலம் விட்டதை அறிவிக்கிறது. 553 of 1918ம் கல்வெட்டு ஆகரவல்லபன் கல் அளித்ததை அறிவிக்கிறது. 681 of 1919ம் கல்வெட்டு திருக் கோயில் சீகாரியம் பார்ப்பார் சிலர் தம் கடமையி லிருந்து தவறியதால் பொற்பண்டாரத்து இருப்பு குறைய பிரமராயர் விழுப்பரையர் இருவருக்கும் பொற்பண்டாரத்துரிமை வழங்கியதாக அறிவிக்கின்றது.

முடிவு:

இக்கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படும் வரலாறுகளில் மிகச்சிறந்தது விக்கிரமசோழன் ஆட்சி 5ல் வெட்டப்பட்ட கல்வெட்டிற் காணப்படும் மதுச் சோழன் வரலாறு ஆகும். அதில் மனுவேந்தன் மந்திரி உபயகுலாமலன் என்று குறிப்பிடப்படுவான். இவன் வம்சத்தில் பாலைபுருடையான் சந்திரசேகரன் என்பவன் ஒருவன் இருந்தான் என்றும், அவனுக்கு நிலம் அளிக்கப்பட்டதென்றும் அறிவிக்கின்றது*.

* S. I. I. Vol. V. 456.

கன்றிழுந்த பசுவின் கவலைத்தோற்றம்

மதுச்சரிதங்கண்ட கல்வெட்டு

சுவஸ்தி ஸ்ரீ பூமாலே இடைந்து பொன் மாலே
 திகழப்பாமாலே மலிந்த பருமணித்திரள்புயத்திருநில
 மடந்தையொடு ஐயமகளிருப்ப - வேதமும் மெய்மை
 யும் ஆதியுகம்போலத் தலைத்தலை சிறப்ப வந்தருளி
 வெலற்கும் போர்புலி ஆணை பார்த்திபர் சூட மண்
 முழுதுங்களிப்ப மதுநெறி வளர்த்து தன்கோயில்
 கொற்ற வாயிற்புறத்து மணிநாவொடுங்க-திரிபுவன
 முடையானிவன் திருவுளத்தருள் முழுதுடையா
 னென உடனிருப்பச் செம்பொன் வீரசிம்மாசனத்
 துச் சேக்கிழானடிகளோடும் எழுந்தருளிய கோப்பா
 கேசரிவர்மனான திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ
 விக்கிரமசோழ தேவர்க்கு யாண்டு ஐஞ்சாவது
 மிதுன ஞாயிற்று பூர்வபட்சத்து சப்தமியும்
 ஞாயிற்றுக்கிழமையும் அத்தமுமர்ன நாள் 340
 கெயாமாணிக்கவளநாட்டுத் திருவாரூர்க்கூற்றத்துத்
 திருவாரூர் உடையார் வீதிவிடங்கர் சித்திரைத்
 திங்கள் திருநாளில் சதைய..... திருக்காவணத்தில்
 சிம்மாசனத்து எழுந்தருளியிருந்து பதியிலாளர்
 தியாகவிநோதத்..... கண்டருளாநிற்ப ஸ்ரீ காரியம்
 சுப்பிரமங்கல முடையான் மாதவன் இரவியான
 மூராலைய மூவேந்த வேளார் விண்ணப்பத்தினால்
 பதிபாதமூலப்பட்டுடை பஞ்சாசாரிய தேவகன்மி
 களுக்கும் கோயிலங்..... யார்க்கும் திருவாய்மொழிந்

A. R. No. 164 of 1894. திருவாரூர் ஸ்ரீ தியாகராஜஸ்வாமி
 கோயில் 2ம் பிரகாரம் வடபுறச்சுவற்றில் உள்ளது.

தருளியபடி நம் ஏவலால் பூலோகராஜ்யம் செய்கிற
 சூர்யபுத்திரன் மது தன் புத்திரன் ஏறிவருகிற
 தேரில் பசுவின் கன்றகப்பட்டு பிரமாதப்பட அதின்
 மாதாவான் சுரபி கண்டு துக்கித்து, மதுவின் வாசலில்
 மணியை யெறிய, அதுகேட்டு, மது தன்மந்திரி இங்க
 னுட்டுப் பாலைபூருடையான் உபயகுலாமலனைப்
 பார்த்து நீசென்று இதனை அறிந்து..... வாயிற்
 புறத்து ஒருபசு மணி எறியா நின்றது என்று
 சொல்ல, அதுகேட்டு, மது புறப்பட்டு; பசுவையும்
 பட்டுக்கிடந்த..... படி வினவி தன்புத்திரன் பிரிய
 விருத்தனைத் தேரிலே ஊர்ந்து, குறுக்கவென்று
 உபயகுலாமலனுக்குச் சொல்ல அவன் சந்தாயத்
 தோடும் புறப்பட்டுத் தன் செவிகளைத் தரையிலே
 குடைந்துகொண்டு துக்கித்தலைய், மது தானே புறப்
 பட்டு, தன்புத்திரனைத் தானே தேரிலே ஊர்ந்து
 குடுக்க அப்போர்தே நாம் அவனை அதுக்கிரகித்து
 கன்றுக்கும், மந்திரிக்கும், மது புத்திரனுக்கும்ஜீவன்
 குடுக்க, அதுகண்டு மது சந்தோஷித்துக் கன்றினை
 எடுத்துக்கொண்டு, பசுவுக்குக் காட்டிக்குடு.....
 அபிஷேகம்பண்ணி இவனுக்குத் தன்புத்திரன்
 மாளிகை.... மங்கல... மூரும் குடுத்து மதுவும் உபய
 குலாமலனும் தபசுனைத் தலைநின்றமையால், பாலை
 பூர் உடையான் உபயகுலாமலன் வம்சத்தனாகிய
 பாலைபூர் உடையார் சந்திரசேகரனாதிவிடங்கனா
 குலோத்துங்கசோழ மகாபலிவாண..... வம்சாதி
 யாக வருகிற மாளிகைமனை பழயபடி மாளிகை ஆக
 எடுத்துக் குடிவைப்பதாக நாம்சொல்ல...இதிலேநித்
 தமும் நம் அடியார்க்குச் சோறு இடப்பெற வேணு

மென்று இவன் நமக்குச் சொன்னமையில் காட்டிப் பெறுவதாகவும் இம்மாளிகை வம்சாதி ஆகஸ்வ மாய்வரு... மாளிகையிலே எழுத்து வெட்டிவித்துக் கொடுக்க வென்று..... பாலைபூருடைய உபயகுலா மலன் மதுவின் பக்கல் பெற்றுடைய மாளிகைமனை தனக்கும்..... நாம் காணியாகத் தந்தோம். இம் மாளிகை பழ ப..... மனை நிலத்துக்குக் கீழ்பாற் கெல்லை தூது..... முடுக்கு மேற்கும் தென்பாற் கெல்லை.... வடக்கும் மேற்பாற்கெல்லை அருமொழிஸ் வரமுடையார் தளிச்சேரி பால்நத்தத்துக்கு கிழக் கும் வடபாற்கெல்லை பாலைபூருடையான் மாளிகைத் தெருவுக்குத் தெற்கும் இவ்விசைந்த பெருநான்கு எல்லை நடுவுப்பட்ட மாளிகை மனைகுழி நூற்றிரு பதும், இப்பாலை பூருடையான் சந்திரசேகரனாதி விடங்கனா குலோத்துங்க சோழமகாபலிவாண ராஜனுக்கு வம்ஸாதியாக ஸ்வமானபடி ஸ்ரீகாமேஸ் வரருக்கும் பதிபாத மூலபட்டுடை பஞ்சாசாரிய தேவ கன்மிகளுக்கும்.....ர்க்கும் உடையார் வீதிவிடங்க தேவர் திருவாய்மொழி.....கல்வெட்டியது இது. பஸ்மாகேஸ்வர.....

A. R. No. 73 of 1890.

தியாகராஜஸ்வாமிகோயில் 2-ம் பிரகாரத்துச் சுவரில்.

श्रीमद्ब्रह्मपुरीश वागधिपतिः स्व स्वामिसिन्धुश्रये
तेभ्यो हेमसमाधिनाथचरणन्यासोल्लसन्मस्तकः ।
प्रादाद्भूमि हिरण्यकं सरजतानन्यान्धनान्सोत्तमान्
श्रीयारुधिषस्य मूलवसतौ देवोऽनपावो नृपः ॥ १ ॥

- லக்ஷ்மியாலயே ரचितதர்மபரானுபால
 श्रीलान्नुपाडिअकमलान् शिरसा नमामि ।
 व्याघ्राग्रहारवरहेमसभानदेश
 पादारविन्दमधुपो ह्यनपायनामा ॥ २ ॥
 जननिभवतोज्ञानशिवाचार्य कुलेभवत् ।
 शैवे गौतमगोत्रेऽस्मिन्ज्ञानन्याख्याकमलापुरे ॥ ३ ॥

A. R. No. 74 of 1890.

ஷே கோயில் முதற்பிராகாரத்து கிணற்றுக்
 கருகேயுள்ள கல்லில்.

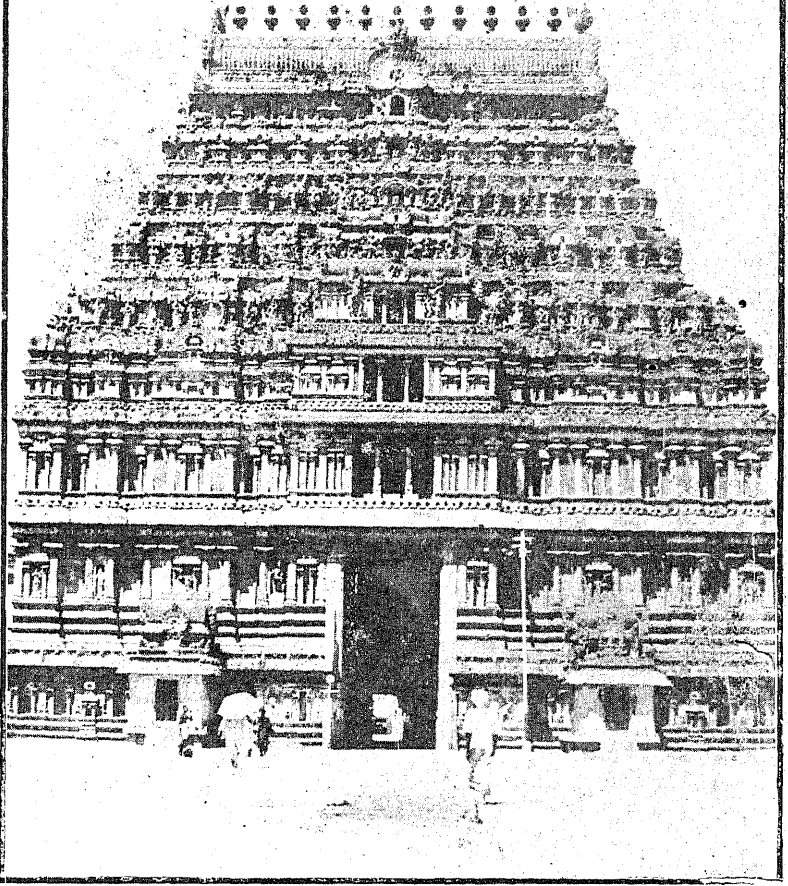
शङ्खतीर्थमिति ख्यातं कमलालयमध्यगम् ।
 वन्मीकसंभवस्याग्रे सर्वरोगक्षयावहम् ॥ १ ॥
 सर्वव्याधिहरं चैव क्षीरकुण्डमिदं शुभम् ।
 हीनाङ्गो व्याधिताङ्गो वा योऽत्र स्नानं करिष्यति ॥ २ ॥
 चैत्रशुद्धे निराहारः चित्रसंस्थे निशाकरे ।
 संपूर्णाङ्गः स तेजस्वी भविष्यति न संशयः ॥ ३ ॥

திருவாரூர்ப் பதினெண்வகைப் பண்கள்

சம்பந்தர்: குறிஞ்சி, வியாழக்குறிஞ்சி, காந்தாரம்,
 நட்பாடை, கௌசிகம்.

அப்பர்: காந்தாரம், சீகாமரம், குறிஞ்சி,
 நேரிசை, விருத்தம், குறுந்தொகை,
 தாண்டகம்.

சுந்தரர்: தக்கேசி, புறநீர்மை, செந்துருத்தி,
 கொல்லிக்கௌவாணம், பழம்பஞ்சரம்,
 இந்தளம், கொல்லி, காந்தாரம்.

கீழ்க்கோபுரம்

தஞ்சை செஸ்ட்டியர் கூறுவது:

“தஞ்சை ஜில்லாவிலேயே தஞ்சை, திருவாரூர் கோயில்களே அழகானவை. திருவாரூர்த் தேரைப் போல மாதிரி ஒன்று செய்து சென்னைக் கண்காட்சிச்சாலையில் வைக்கப்பெற்றுள்ளது. இது திராவிடச் சிற்பத்திற்கே ஒரு தனிமதிப்பளிப்பது என்று என்னைகளோபீடியா பிரிட்டானிகா கூறுகிறது. இங்குப் பன்னீர்த்தொழிலும், நெல்லரைக்கும் தொழிலும் மிகுதியாகநடைபெறுகின்றன. இங்கு டிஸ்டிரிக்ட் முன்ஸீப் கோர்ட்டும் போலீஸ்டேஷனும் உள்ளன. இது மேஜர் யூனியனாக நாகப் பட்டினம் தாலுகா போர்டு நிர்வாகத்திலடங்கியிருக்கிறது. 1895ம் ஆண்டில் திருவாரூர் முனிசிபாலிட்யாகச் சிபாரிசு செய்யப்பெற்றது. திருவாரூர்க்கும் அம்பலுக்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு. அது சோமயாஜிமாற நாயனார் உண்டுபண்ணியது. அப்போதிருந்த ஜனத்தொகை (1906ல்) 15463. கோயிலுக்குள்ள நிலமாக 6000 ஏகரும், வருமானம் 7000 ரூபாயுமாக இருந்தது. வேளாக்குறிச்சி ஆதினத்தாருடைய நிர்வாகமும் இருந்தது. கிழக்கு மீற்குக் கோபுரங்கள் முறையே 118 அடி, 101 அடி உயரமுள்ளவை. தேவாசிரமமண்டபம் மிகப்பழமையானது. அதிக வேலைப்பாடில்லாததே அதற்கு ஆதாரம். கமலாலயம் தென்கரையிலுள்ள ஆரண்மனை Travaliar's பங்களாவாக இருக்கிறது. மிக அழகான காற்றுவசதியான குளிர்த்த இடம்.”

• பெருந்தொகையிற்கண்ட பாடல்கள்

திருவாரூருலாவைப்பற்றிய பாடல்கள்,

தெள்ளுதமிழ் ழாரூர்த் தியாகேசர் மெய்யன்பு
கொள்ளுங் கமலையுலாக் கூறினனல்—உள்ளக்
குவிவீர் ராகவன்சொற் கூடிற் புலவீர்
கவிவீர் ராகவன்சொற் கண்டு.

புனியேர் பெறுந்திரு வாரூ ருலாவைப் புலவர்க்கெலாம்
செவியே சுவைபெறு மாறுசெய் தான்சிவ ஞானவனு
பனியே யெனுநங் கவிவீர் ராகவன் பாடியநற்
கவியே கவியவ னல்லாத பேர்கவி கற்கவியே.

ஓட்டக்கூத் தன்கவிபு மோங்கியகம் பன்கவியும்
பட்டப் பகல்விளக்காய்ப் பட்டவே - யட்டதிக்கும்
விசங் கவிவீர் ராகவனும் வேளாளன்
பேசங் கவிகேட்ட பின்.

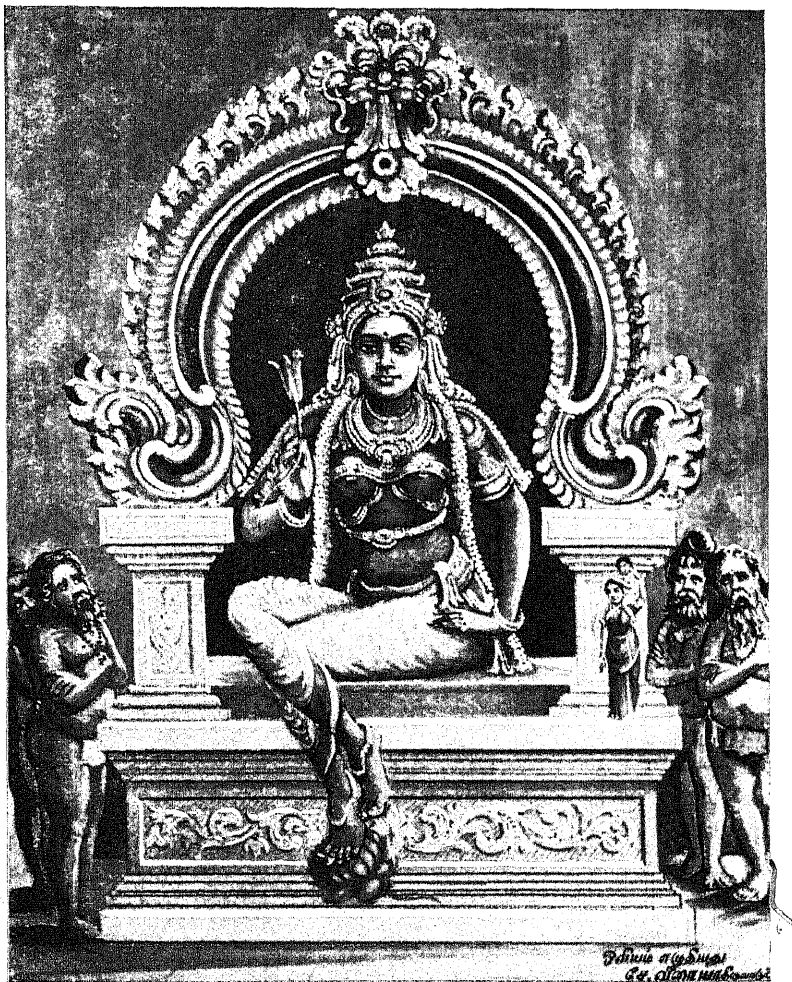
திருவாரூர் விசேடங்கள்,

சங்குதீர்த் தந்திருச் சாளரவா யில்வீர்
சிங்கா தனந்திருவந் திக்காப்புப்—பங்குனிமா
தத்திருநா டீர்த்தந் திருவினா தன்கோயில்
உத்தரபர் தந்திருவா ரூர்.

சத்தவிடங்கத்தலங்கள்

சேரர் திருவாரூர் தென்னுகை நள்ளாறு
காரார் மறைக்காடு காரூயல் - பேரான
ஓத்ததிரு வாய்மூர் உவந்ததிருக் கோளிலி
சத்த விடங்கத் தலம்.

தோத்திரங்கள்

தாமக் கோட்டமுடைய நாச்சியார்

[கமலாம்பிகை]

உ
சிவமயம்

தேவாரம்

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள்

அருளிச்செய்தவை

1. திருவிருக்குறள் : பண் - குறிஞ்சி

இராகம்: அரிகாம்போதி]

[தாளம்: திருபுடை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

[செல்வத் தியாகேசர் சேவடி தொழுவேண்டும் என்ற அன்பு வெள்ளம் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் உள்ளத்துப் பெருகி வழிகின்றது. அப்பர் பெருமானும் ஆரூர்த் தியாகேசப் பெருமானின் ஆதிரைகளின் திருவோலக்கச் சிறப்பை எடுத்து விளக்கினார்கள். அதனால் அன்புவெள்ளம் உடைப்பெடுத்து ஓடுகின்றது. ஆரூர்க்கு வழிக்கொண்டு வருகின்றார்கள். கனிந்த சிந்தை கவிதைகளாக வெளிப்படுகின்றது. 'பாடல னான்மறை' என்ற பதிகமாகின்றது. விற்குடி முதலியவற்றை வணங்கிக்கொண்டு திருவாரூர் திருமதிற் புறத்து அணுகுகின்றபோது சிவிகையினின்றும் இறங்கித் தலத்தையும் சிவமாகக்கண்டு, செங்கை நிறைய மலர்களை யேந்தித் தூவுகின்ற வர்கள் திருவிருக்குறளாகிய இதனைத் தமிழ்நாடும்ய அருளிச் செய்கின்றார்கள்.

திருவிருக்குக்குறள் என்பது வீடுகாதலிப்பவரால் விரும்பப் பெறும், இரண்டு சீர்களான் யாக்கப்பெற்ற இருக்குமந்திரம்போன்ற பாடல் என்பதாம். வேதங்களுள் இருக்கு, மந்திர வடிவாக உளது. அதுபோல இப்பதிகமும் மந்திர வடிவாக உள்ளது எனலுமாம். மந்திரம் சொற்சுருக்கமுடையது; எண்ணுவார் எண்ணத்தை ஈடேற்றவல்லது. அதுபோல இதுவும் அமைந்திருப்பது காண்க.

அநாதியே ஆன்மாவைப்பற்றி நிற்கும் பாசத்தால் இருவினைக் கீடாகக் கருவயிற் பிண்டமாய் வளர்ந்து பிறந்து, பரிபாகமுற்ற வினைகள் துன்ப விற்பங்களை யூட்டுகின்றகாலத்து வருந்தி மகிழ்ந்து, அலைகின்ற ஒழியாத் துன்பத்தினின்றும் உய்திவேண்டும் உத்தமர்களை யழைத்து, அன்போடு மலர் தூவுங்கள்; கைகளாற் றொழுங்கள்; எடுத்து வாழ்த்துங்கள்; உங்களுடைய பற்றற்று, வினைகள் விண்டு, இன்பமுத்தி யெய்தலாம் எனப் பயனும், வழியும் வகுப்பன இப் பத்துப்பாடல்களும்.]

சித்தந் தெளிவீர்காள், அத்த னுரைப்
பத்தி மலர்தாவ, முத்தியாகுமே.

1

இம் முதற்பாட்டு முத்தி யெய்தலாம் என்ப தனைத் தெரிவித்து, அதற்கு உபாயம் உணர்த்து கின்றது.

சித்தம் தெளிவீர்காள் - மலமறைப்பாற் கலக் குண்ட சித்தந்தெளிய விரும்புவார்களே!. அத்தன்- அனைவர்க்குந் தலைவனாகிய தியாகேசப்பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள ஆருரைப் பத்தியோடு மலர்தாவி வழிபடுங்கள் முத்தியாகும்என்பது போந்தபொருள்.

தெளிவீர்காள் என்று எதிர்காலத்தாற் கூறியது மலர்தூவல் முதலிய கிரியைத்தொண்டுகள் சித்தந் தெளிதற்கு ஏதுவென்பது தெரித்தற்கு. 'கிரியை யென மருவும் யாவையும் ஞானங் கிடைத்தற்கு நிமித்தம்' என்பது ஞானசாத்திரமாகலின். மலர் தூவ என்றது இறைவனும், ஞானசாரியனும் எழுந்தருளியுள்ள இடங்களை மலர்தூவி வழிபடல் மரபு என்பதை விளக்கிற்கின்றது. முத்தியாகும் என முத்தியை வினைமுதலாகக் கூறியருளியது திருவருட்பதிவு உற்றகாலத்துத் தாமே வந்தெய்துவ தோர் சிவானந்த மாதலின்.

பிறவி யறுப்பீர்காள், அறவ னுருநா

மறவா தேத்துமின், துறவி யாகுமே.

2

2. முத்தியாதற்குப் பிறவி இடையூறுதலின் அப்பிறப்பு, பாவத்தைப்பற்றி வருவதொன் றுதலின், பாவமோ பற்றுள்ளங் காரணமாக எழுவதாகலின், காரியமாகிய பிறப்பினை யறுக்க விரும்புவார்க்குத் துறவியாதலே சிறந்த உபாயம் என்பதுணர்த்துகின்றது இப்பாட்டு.

அறவன் - தருமவடிவன். மறவாது ஏத்துமின்- கினைப்பின்றி நினைத்து வழிபடுங்கள். நெஞ்சொடு படாத செயலும் உண்டன்றே! அங்ஙனன்றிக்கே புத்தியூர்வமாக வழிபடுங்கள். துறவியாகும்-பிறவிக்கு ஏதுவாகிய பற்றுள்ளங்கழியும் என்பதாம். மறங்

கடிய அறவனான்றியாகாது என்பது உணரக்
கிடக்கின்றது. துறவி - துறவு-வி தொழில் விசுதி.

துன்பந் துடைப்பீர்கள், அன்ப னணியாரூர்
நன் பொன் மலர்தாவ, இன்ப மாகுமே.

3.

3. பிறந்தார் உறுவது பெருகிய துன்ப
மாதலின் அதனைத் துடைக்கவேண்டும் என்பதும்
அதற்கு உபாயம் மலர்தாவலே என்பதும் உணர்த்து
கின்றது இம்மூன்றும் பாடல்.

அன்பன் - சிவன். அன்பனணி யாரூர்-அன்ப
னல் அழகுபெறும் ஆரூர். பொன்மலர்தாவ என்பது
செம்பொன்னும் வெண்பொன்னுமாகிய இரண்டா
லும் பூக்கள் செய்து அவற்றை முல்லைமலரோடு
கலந்துதாவுதல் மரபு. இன்பம் ஆகும்-துன்பநீக்கத்
திற்குத் தொழுத உங்கட்கு இன்பமும் ஆகும்
என்பதாம். இன்பம் என்றது இம்மையின்பத்தையு
ம் நிரதிசயாநந்தப் பேரின்பத்தையும்.

உய்ய ஓறுவீர்கள், ஐய னொரைக்
கையி னாற்றெழு, நையும் வினைதானே.

4.

4. மேற் கூறியவாறு துன்பந் துடைத்து
உய்தினிய விரும்புவீராயின் கைகளாற் றெழுங்கள்
என்றருளிச் செய்கின்றது நாலாம் பாட்டு.

ஐயன் - தலைவன். வினை தானே நையும் என்றது தொழுவாரிடம் இருப்புக்கொள்ள இட மின்மையால் வல்வினைகள் மெலிந்துபோம் என்பதாம். வினை உண்டாஸன்றிக் கழியாதாகலின் நையும் என்றருளப்பெற்றது.

பிண்ட மறுப்பீர்கள், அண்ட ஒருரைக்
கண்டு மலர்தாவ, விண்டு வினைபோமே.

5

5. கிழைத்திருப்பாட்டு பிராரத்தவினை நைந்து போம் என்றது; இத் திருப்பாட்டு வரக்கடவ வினைகளும் விண்டுபோம் என்கின்றது.

. பிண்டம் - கருவில் உறுப்பு நிரம்பாதிருக்கும் தசைத்திரள். 'சிறப்பில் சிதடும் உறுப்பில் பிண்டமும்' என்பது புறநானூறு. பிண்டம் அறுப்பீர்கள் - மீண்டும் விளையும் கருவிடைப் பிண்டநிலையை யறுப்பவர்களே!. அண்டன் ஆருர் என்றது தேவ லோகத்தில் எழுந்தருளியிருந்ததை மனக்கொண்டு கூறியது. அண்டன் - தேவன். வினைவிண்டுபோம் - வினைகள் மீண்டும் அங்குரியாதவாறு கெடும். நெல் வாய்விண்டது என்பதுபோல.

பாச மறுப்பீர்கள், பாச னுனியாருர்
வாச மலர்தாவ, பாச மாகுமே.

6

6. கிழைத்திருப்பாட்டு வினை நீக்கக் கூறியது. அவ்வினையோடு ஒருங்கு எண்ணப் பெறுவதாய்.

அநாதியே பந்தித்துள்ள பாசமுங் கெடும்; இறைவன் நேசமாகும் என்று சொல்கிறது இப்பாட்டு.

பாசம் - ஆணவம். கட்டிநிற்பதாகலின் அதனை யறுக்கவேண்டுமாயிற்று. ஆன்ம அறிவைப் பந்தித்து அடக்கிநின்றவின் பாசம் எனப்பெற்றது. நேசமாகுமே என்பதை யுற்றுநோக்குகின்ற எம்போலியர்க்கு, பாசமறுத்த நம்பியாரூரர்க்குத் தோழரானர்போல நமக்கும் நேசமாவர் என்ற நினைப்பு உண்டாகும். அன்பு முதிரும் என்றுமாம்.

வெய்ய வினைதீர, ஐய னணியாரூர்
செய்ய மலர்குவ, வைய முமதாமே.

?

7. இருவகை வினையும் தீரவேண்டும் என்றும், தீர்ந்தால் உலகமுழுதும் உடைமையாம் என்றும் உணர்த்துகிறது இப்பாடல்.

வெய்யவினை விரும்பத்தக்க நல் வினையும் கொடிய தீவினையும். இரண்டும் பொன் விலங்கும் இருப்பு விலங்கும் போலத் தனைத்து நிற்பவாகலின் நல்வினையும் தீரவேண்டுவதாயிற்று. செய்ய மலர்சிவந்த மலர். வையமுமதாம் - எலி மாவலியாகி வையமுமுதாண்டாற்போல உமதாம் என்பதாம். விளி முதற்பாட்டிலிருந்து கொள்ளப்பெறும்.

அரக்க னுன்மையை, நெருக்கின னாரூர்
காத்தி னாற்றெழுத், திருத்த மாகுமே.

8. செய்யமலர் தூவி வையந்தமதாய் காலத்து உண்டாகிய தருக்கையும் களைந்து திருத்தம் நல்குவர் தியாகேசராதலின் அவர் தலத்தைக் கையினாற் றெழுவேண்டும் என்கிறது இப்பாடல்.

அரக்கன் - சிவபூசையை விதிமுறை யியற்றி ஆட்சியும் படையும் பெற்ற இராவணன். ஆண்மை- திருவருட்பதிவின்மையால் தன் முனைப்பால் எழுந்த வன்மை. நெருக்கினன் - அடர்த்தவன். திருத்தம்- தூய்மை. திருத்தமாகும் - கோணல் நீங்கும் என்று மாம். அரக்கன் தருக்கழித்த இறைவனது ஆரூர் தொழத் திருத்தமாம் என்பது கொண்டு கூட்டு.

துள்ளு மிருவர்க்கும், வள்ள லாரூரை
உள்ளு மவர்தம்மேல், விள்ளும் வினைதானே.

9

9. அருள்பெற்றுச் சிறிது திருந்திப் பதவி களின் நிற்பாரும், பதவி மோகத்தான் மயங்கு வாராயினும் அவர்கள் மிகைநோக்காதே அதுதான் ஆன்மவியல்பென்று திருவுளங்கொண்டு அருள் செய்யுங் கருணையாளன் எழுந்தருளியுள்ள ஆருரை நினைக்கவேண்டும் என்றும், நினைத்தால் ஆகாமிய சஞ்சித வினைகள் அழியும் என்றும் அறிவிக்கின் றது இப்பாடல்.

துள்ளும் இருவர் - அதிகாரம்பெற்ற சகலான் மாக்களாதலின் மலமுனைப்பால், தாம் பெரியர்

என்துள்ளுகின்ற பிரம் விஷ்ணுக்கள். வள்ளல்-
அவர்களுடைய மிகுதிகண்டும் நகையாது வழங்கு
பவர். உள்ளுதல்-தியானித்தல். மேல்வினை விள்ளும்
எனவும் கூட்டலாம்.

கடுக்கொள் சீவரை, அடக்கினு னருர்.

எடுத்து வாழ்த்துவார், விடுப்பர் வேட்கையே.

10

10. அதிகார மலத்தான் துள்ளுவாரையும்
ஆட்கொள்ளும் இறைவன், ஏனைய விஷத்தன்மை
பொருந்திய ஆன்மாக்களையும் அடக்கியானவர்
என்ற கருணையின் மேன்மையைக் காட்டுகிறது இச்
செய்யுள்.

கடுக்கொள் சீவர் - விடத்தன்மை பொருந்திய
ஆன்மாக்கள். அடக்கினுர் - அத்தன்மை கெடு
மாறு அடக்கியவர். எடுத்து வாழ்த்துவார் - உள்ளத்
துட்கிடந்த உணர்ச்சிவெள்ளம் உரை யிறந்து
வருதலின் கேட்டாரும் தம்போலுய்ய உரக்க
வாழ்த்துபவர்கள். வேட்கை விடுப்பர் - உரையினைச்
செவிகேட்க, கேட்டதனைச் சித்தம் தியானிக்க,
அதனால் மனம் ஒருங்குதலின் பற்றுள்ளத்தை
விடுவர் என்பதாம்.

சீவர சம்பந்தன், ஆரு பைச்சென்ன

மாருர் மலலார், சீவர வின்பமே.

11

11. முத்தியாகுமேன முதற்பாட்டில் அருவிய வர்கள் அதற்கிடையூறான பிறவி, வினை, பாசம் இவைகளையும், இவைகளை நீக்கும் உபாயங்களையும், நீங்கியார் எய்தும் பயனையும் முறையே கூறினார்கள். இத்தகைய பாடல்கள் பத்தையும் பயில்வாரும் அத்தகைய இன்பத்தை எய்துவர்; பேரார்; நிலையாவரெனத் திருக்கடைக்காப்புச் செய்தருள் கின்றார்கள்.

சீர் ஊர் - சீர்காழி. பாஞர் பாடல் - உலக முழுதும் பரவிப் பண்படுத்தும் பாடல். இன்பம் பேரார் - பெற்ற இன்பத்தினின்றும் மீளார். பேரா விற்பப் பெருவாழ்வெய்துவர் என்பதாம்.

கீழ்ப்பாடல்களுள் ஆரூரை மலர்தாவ அடையும் பயனை ஐந்து பாடல்களும், தொழுவார் எய்தும் பயனை இரண்டு பாடலும், வாழ்த்துவார் எய்தும் பயனை ஒரு பாடலும், ஏத்துவார் எய்தும் பயனை இரண்டு பாடலும், பாடற் பயனை ஒரு பாடலும் உணர்த்துகின்றன.

2. பண் - வியாழக்குறிஞ்சி.

[இராகம் - சவரபாட்டிரம்]

[தாளம் - ஆதி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

[அப்பாடிகளால் ஆகிவைத் திருநாள் மதிமையைக் கேட்டுத் திருவாருக்கு எழுந்தருள்கின்ற ஞானசம்பந்தப் பின்னையார், சுவர்

தமனை வென்ற தலமாகிய விற்குடியைவணக்கிக்கொண்டு, அடியார்கள் புடைகுழ வருகின்றவர்கள், இப்பதிகத்தைப் பாடிக்கொண்டே எழுந்தருள்கின்றார்கள்.

சீழில், திருமகிற்புறத்துவின்றும், உள்புகும் விருப்பம் உந்த, சொல்லியவிலை, 'சித்தந் தெளிவீர்கான்' என்றபடியிருக்க, அதற்கும் சிறிது தூரத்தில் இருக்கச்செய்தே, அதாவது விற்குடியைவிட்டு எழுந்தருளும்போதே ஆரூரமர்ந்தான் திருக்கோலச் சிறப்புக்கள் திருவுள்ளத்து அறிவுக்காட்சியாக அடைய, அவற்றை ஒவ்வொன்றாகச் சொல்லி, கேட்டார் மனத்தும், கிளப்பார் மனத்தும் பதிய வைத்தருள்கின்றார்கள்,]

பாடல னான்மறையன் படிபட்ட கோலத்தன் றிங்கள்
சூடலன் முவிலைய சூலம் வலனேந்திக்
கூடலர் முவெயிலு மெரியுண்ணக் கூரெரிகொண் டெல்லி
ஆடல னாதிரைய னரு ரமர்ந்தானே. 1

1. இப்பாட்டு, தியாகேசப்பெருமானது உரை, கோலம், அணி, வீரம் முதலியவற்றை விளக்கியருளுகின்றது.

பாடல நான்மறையன் - பாடப்பெறுகின்ற நான்கு வேதங்களை யுடையவன். அன் தவிர்வழி வந்த சாரியை. அன்றிப் பாடலன் நான்மறையன் எனப் பிரித்துத் (தோத்திரத்) தமிழ் பாடல்களையும் நான்மறைகளையும் உடையன் எனலுமாம். படிபட்ட கோலத்தன் - எஞ்ஞான்றும் எவ்வகையினும் ஒப்பில்லையாம்படி யுயர்ந்த திருமேனி

யழகிணையுடையான். சூடலன் - சூடுதலையுடையவன். கூடலர் - பகைவர்; திரிபுராரிகள். கூர் எரி - மிக்க எரி. எல்லி - இரவு. ஆதிரையன் என்பது அப்பர் அடிகள் தெரிவித்த சிறப்பு திருவுள்ளத்து நின்றலான் எழுந்தது. ஆரூரமர்ந்தான், பாடலன் முதல் ஆதிரையன் என்பதிறுதியாகக் கூட்டி முடிவுகாண்க.

சோலையில் வண்டி. னங்கள் சுரும்போ டிசைமுரலச் சூழ்ந்த ஆலையின் வெம்புகைபோய் முகிரேயு மாநூரில் பாலொடு நெய்தயிரும் பயின்றோடும் பரமேட்டி பாதம் காலையு மாலையும்போய்ப் பணிதல் கருமமே. 2

2. இப்பாட்டு இறைவனை இருபோதும் வணங்கல் கடமையென்றறிவிக்கின்றது.

வண்டி. னங்கள் சுரும்போடிசைமுரல-வண்டின் சாதி நான்கில் வண்டும் சுரும்பும் தம்மினத்தோடு மாறி யொலிக்க. வண்டுஞ் சுரும்பும் இசை முரல ஆலையின் வெம்புகை வானத்து முகிரேயும் ஆரூர் என்றது பரமேட்டி பாதம் பணிவார் மங்கள வாத்தியம் ஒலிக்க இன்பவுலகடைவார் இது உறுதி என்ற உள்ளுறை தோன்றிற்கின்றது. கருமம் - கடமை. பயின்று - விரும்பி. பாலொடு நெய்தயிரும் எனப் பஞ்சகவ்வியத்துள் மூன்றேகூறினார்கள்; இறைவன் ஆடுதற்குரியன இவையேயாதலின். கோசல் கோமயம் நீக்கி மோரும் வெண்ணையும் கொள்வார் இனம்பற்றி அவ்விரண்டும் கொள்க.

உள்ளமோர் இச்சையினு லுதந்தேத்தித் தொழுவின் றென்மர்
தள்ள மொழிந்திடுமின் கரவா திருபொழுதும் [மெய்யே
வெள்ளமோர் வார்சடைமேற் கரந்திட்ட வெள்ளேற்றுன்மேய
அள்ள லகன்கழனி யாரு டடைவோமே. 3

3. சென்ற திருப்பாட்டில் பணிதல் கருமமே
எனப் படர்க்கையாக உணர்த்தியவர்கள் இத்திருப்
பாட்டில் தன்மையில் வைத்து இருபொழுதும்
அடையோம் என்கின்றார்கள்.

உள்ளமோர் இச்சையினுல்-மனத்தான் ஓர்ந்து
இதுவே உறுதியெனக் கடைப்பிடிக்கப் பெற்ற
இச்சையால், அன்றி மந்ததர பக்குவர்க்காயின்,
ஏதோ ஒரு விருப்பத்தால் மகிழ்ந்து எனக்கொள்க.
ஓர்-அசையுமாம். வெள்ளம் ஓர் வார்சடை கரந்
திட்ட-வானுலகன்றித் தரணி தனக் கிடமாதல்
தகாது எனத் தருக்கிவந்த கங்கையை ஒரு சடைக்
கும் காணாது என்னும்படித் தருக்கடக்கி, இருக்கு
மிடமும் தெரியாதபடி மறைத்த. கரந்திட்ட
என்றது - மறைத்தவன் வேண்டும்போது வெளிப்
படுத்தும்வன்மையும் உடையவன் என்பதுதோன்ற
யின்றது. வெள்ளேற்றான் - அறவுடவான வெள்ளிய
இடபத்தையுடையவன், தருக்கடக்கியதோடன்றித்
தண்ணருளும் வழங்க இருக்கின்றான் என்பது
சிறந்த கொள்ளக் கரந்திட்ட என்பதனை யடுத்து
வெள்ளேற்றான் என்பதனைத் தெரித்தார்கள்.

வெந்துறு வெண்மழு வாட்படையான் மணிமிடற்றூனரையின்
ஐந்தலை யாடரவ மசைத்தர் னணியாரூர்ப்
பைந்தளிக் கொன்றையந்தார்ப் பரமன் னடிபரவப் பாவம்
நைந்தறும் வந்தணைய நாடொறு நல்லனவே. 4

4. கீழைத்திருப்பாட்டில் தொண்டர்க்கு உகந்
தேத்தப் பணித்த பிள்ளையார், இத்திருப்பாட்டில்
அடைந்தார் அல்லல் களைய, ஆயுதந்தாங்கி இருக்
கின்றார் என்பதையும், அடைந்தாரைப் பாதுகாத்த
அடையாளமாகக் கண்டத்துக் கறையுடையார்
என்பதையும் விளக்குகின்றார்கள்.

வெந்துறு வெண்மழு - அடியார்கள் வினை
வெந்துபோதற்குக் காரணமாகிய கறையற்ற மழு-
ம்முவும், வாளும் அடைந்தாரைக் காக்க ஏந்திய
ஆயுதங்கள். மணிமிடற்றூன் - நீலகண்டன், இது
கலங்கிய தேவரைக் கர்த்த அடையாளம். அடியார்
களுடைய ஐம்பொறிகளையும் தத்தம் புலன்களில்
செல்லவிடாது தடுத்தாட்கொள்ளும் தன்மையைங்
போல, ஆடுந்தன்மைவாய்ந்த ஐந்தலைப் பாம்பைச்
சேட்டியாதே திருவரையில் இறுகக் கட்டினான்
என்பது. பாவம் நைந்தறும் தீவினைகள் நைந்து;
இல்லையாம். அடிபரவுவார் சிந்தை தீவினையை
மிகுவிக்காமையின் நல்லனவே வரும் என்பதாம்.

விடு பிறப்பெளிதா மதனை வினவுதிரேல் வெய்ய
காடிட மாகநின்று கனலேந்திக் கைவீசி
ஆடு மவிர்சடைய னவன்மேய வாருரைச் சென்று
பாடுதல் கைதொழுதல் பணிதல் கருமமே. 5

5. முற்கூறியவாறு வினைகளும் நைந்து நல்லனை வந்தடைந்தவிடத்து வீடடைதல் எளிதாம் என்கின்றது இத்திருப்பாடல்.

வீடு பிறப்பு - வீட்டின்கண் பிறத்தல் என்றது வீடடைதல்என்னுமளவிற்கு. அதனை-உபாயத்தை. வெய்யகாட்டை இடமாகக்கொண்டு, வெய்யகனலைக் கையேந்தி ஆடுவானாதலின், பாடுவார் தன்மை நோக்காது, கரும நோக்கிக் கருணை செய்வான் என்பதாம்.

கங்கையோர் வார்சடைமேற் கரந்தான் கிளிமழலைக் கேடில்
மங்கையோர் கூறுடையான் மறையான் மழுவேந்தும்
அங்கையி னாடியே பரவியவன்மேய வாருர்
தங்கையி னாற்றோழுவார் தடுமாற் றறுப்பாரே. 6

6. அவ்வண்ணம் கடமைகளை விடாது செய்தவர் வீடெய்துவார் ஆதலின், பிறவிக்கடலில்-வினைச்சுழலில் தடுமாறார்; என இப்பாடல் தெரிவிக்கின்றது.

கிளி மழலை மங்கை - கிளிபோன்ற மழலைச் சொல்லினையுடைய உமாதேவி. 'கங்கை கரந்தான், மங்கையோர் கூறுடையான்' என்றது தருக்கிவந்த தாழ்குழலை மறைத்தடக்கி, அதுக்கிரக சக்தியைத் தன் இடப்பாகமாகக்கொண்டு இருக்கின்ற அருமைப்பாடு அறிவிக்கின்றது. மறையான் - விதி

முறையாலும் விலக்குமுறையாலும் அறிவுறுக்கும் ஆணை மொழியாகிய வேதங்களை யுடையவன். பரவித் தொழுவார் தடுமாற்று அறுப்பார் எனக் கூட்டுக. தடுமாற்று - துணிவுபெறுத தொல்லை.

நீறணி மேனியனும் நிரம்பா மதிசூடி நீண்ட
ஆறணி வார்சடையா ன்ரு ரினிதமர்ந்தான்
சேறணி மாமலர்மேற் பிரமன் சிரமரிந்த செங்கண்
ஏறணி வெல்கொடியா னவனெம் பெருமானே.

7

7. அங்ஙனம், ஆன்மாக்களின் தடுமாற்றறுப் பவரே தலைவர். அவருடைய திருமேனியமைப்பும் இடமும் இத்தகைய என்பன முதலியவற்றை இப்பாடலில் அறிவிக்கின்றார்.

நிரம்பாமதி - இறைவன் முடியிலிருந்தும் நிரம்பாத பிள்ளைமதி. நிரம்பா மதிசூடி, நீண்ட ஆறு அணிசடையன் என்றது குறைப் பொருளையும், நிறைப் பொருளையும் ஒப்ப நோக்குவான் என்பது விளக்கிற்று. சேறணி மாமலர் - சேற்றிற்பிறந்து அழகுசெய்யும் தாமரை. சேறணி மாமலர்மேற் பிரமன் என, பிரமன் உந்தியந் தாமரையிலிருந்தும் கூறியது, தாமரை என்ற பொதுமை நோக்கி. 'புற்றில்வாளாவன்' (திருக்கோவை) என்று மணிவாசகர் கூறியருளியதுபோல. பிரமன் சிரமரிந்த செங்கண் ஏறணி. வெல்கொடியான் என்றது மகன்றலையறுக்கவும் ஒருகரத்துக் கொடி

யாக இருந்த இடபவடிவினனாகிய திருமால், பார்த்துக்கொண்டே யிருப்பதைத் தவிரத், தவிர்க்க முடியாதவண்ணம் தலைமைபடைத்தவன்; அவனே எம் தலைவன்; எனத் தலைவனின் தனிச்சிறப்பினை விளக்கியவாறு.

*

*

*

*

*

8.

வல்லியந் தோலுடையான் வளர்திங்கட் கண்ணியினான் நல்லிய னான்முகத்தோன் றலையின் னறவேற்றான் [வாய்த்த அல்லியங் கோதைதன்னை யாகத் தமர்ந்தருளி யாருர்ப் புல்லிய புண்ணியனைத் தொழுவாரும் புண்ணியரே. 9]

9. அத்தலைவன், அடைவார் எளிதிலடைந்துய்ய அல்லியங் கோதையுடன் அருள்மூர்த்தியாய் ஆரூரில் அமர்ந்திருக்கின்றான் என இப்பாடலில் இடம் குறிக்கின்றார்.

வல்லியம் - புவி. நல்லியல் வாய்த்த நான்முகத் தோன் - தான் பிரமம் என்ற தன்மை யொழிந்து தலைவனை யுணர்தலாகிய நல்லியல்பு வாய்க்கப் பெற்ற பிரமன். நல்லியல் வாய்க்கப்பெற்றமையாலேயே கபாலம் இறைவன் கரத்து ஏற்குங் கலமரக் விளங்கிற்று. நறவு - அமுதம். விஷ்ணு மார்பிலுள்ளது. அல்லியங்கோதை-பூங்கோயில் பக்கத்து கோயில்கொண் டெழுந்தருளியிருக்கும் நீலோத்பலாரம்பிகை. ஆகம் - திருமேனி.

செந்துவ ராடையினு ருடைவிட்டு நின்றழல்வார் சொன்ன
இந்திர ஞாலமொழிந் தின்புற வேண்டுதிரேல்
அந்தர மூவெயிலும் மரணம் மெரியூட்டி யாரூர்ந்
தந்திர மாவுடையா எவனெந் தலைமையனே. 10

10. புண்ணியனைத் தொழும் புண்ணியம்
பெற்றநீங்கள், புறச்சமயிகள் கூறும் இந்திரஞாலம்
நீங்கி, இன்பம் பெறவேண்டின், ஆருருடையானைத்
தலைவனாக அறியுங்கள்; என்று அறிவித்தருள்
கின்றார்.

செந்துவர் ஆடை - காவியாடை. சைன
சந்நியாசிகளில் காவியாடையுடுத்தியவரும், திகம்பர
சந்நியாசிகளும் என இருவகையார். இந்திரஞாலம்-
இந்திரஜாலமான மாயப்பேச்சுக்கள். அந்தரம்-
ஆகாயம். அரணம் - கோட்டை. ஆரூர் தம் திரமா
வுடையான் - ஆருரைத் தமது நிலைக்களனாகக்
கொண்டவன். திரம் ஸ்திரம் என்பதன்றிரிபு. சிவ
பூஜா துரந்தரர்களாகிய திரிபுராரிகள் தம் நிலை
கெட்டது புத்தாவதாரங்கொண்ட திருமாலின்
இந்திர ஜாலப் பேச்சால். திருமால் உபதேசம்
மனத்தைக் கெடுத்தமையும், அதனால் அசுரர்கள்
அழிந்தமையும் ஆகிய வரலாற்றை நினைப்பூட்டுவது
இப்பகுதி.

நல்ல புனற்புகளித் தமிழ்ஞான சம்பந்த னல்ல
அல்லி மலர்க்கழனி யாரு ரமர்ந்தானே
வல்லதோ ரிச்சையினுல் வழிபாடிவை பத்தும் வாய்க்கச்
சொல்லுதல் கேட்டல்வல்லார் துன்பந் துடைப்பாரே. 11

11. அத்தகைய தலைவனாகிய அருமர்ந்தானை மனங்கொண்ட மகிழ்ச்சியால் எழுந்த பாடல்கள் பத்தினையும் பாடுவாரும் கேட்பாரும் துன்ப நீக்கம் பெறுவர்; என்றுணர்த்துகிறது திருக்கடைக் காப்பாகிய இறுதிப் பாடல்.

நல்லபுனல் - கழுமலவள நதி. வழிபாடு பத்தும், இப்பத்துபாடல்களுமே வழிபாடு ஆகும் என்பதாம். வாய்க்கச் சொல்லுதல் கேட்டல்-சொல்லும் வாயும், கேட்கும் செவியும், இவற்றை யியக்கும் உள்ளமும் பிறவழி போகாது பொருந்தச் சொல்லுதலும், கேட்டலும். துன்பந் துடைப்பார் - ஈரந் துடைத் தார் என்பதுபோலத் துன்பம் இருந்த சுவடுந் தெரியாதபடித் துடைப்பார் என்பதாம்.

இப்பதிகத்தான் திருவாரூர் உடையானே தலைவன், அவனே புண்ணியன், அவனை இரு போதும் வணங்கல் நம்கடமை. அவனை வணங்குவார் தடுமாற்றறுப்பார்; புண்ணியர். ஆதலின் அவனை வணங்கும் சமயம் வாய்த்திலதாயினும் அவன் தன்மைகளை யறிவிக்கும் பாடல்பத்தையும் சொல்லுதல் கேட்டல் செய்யின், துன்பம் நீங்கும்; எனத் திருக்கடைக்காப்பிடுகிறார்.

3. பண் - காந்தாரம்.

இராகம் - நவரோஸ்]

[தாளம் - ஜெம்பை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

[காதல் கைம்மிக்கார்க்குக் காதலர் தீண்டிய பொருளும், அவர் வாழும் இடமும் வீரும்பெறுமாறுபோல அன்பாகிய பிள்ளை

யாருக்கு ஆரூன் வாழும் ஆரூரைத் தொழவேண்டும் என்ற பற்றுள்ளம் ஊக்கத் திருவாரூர்ப் புறத்து எழுந்தருளுகின்ற பிள்ளையார் அன்பின் மிகுதியால் உட்புகுந்து பெருமானைத் தரிசிக்கும் காலமும் நெடிதாய்த் தோன்ற ஆற்றாமை மிக்கு ஆரூரைத் தொழுகின்றவர், அவனெறிப்படாத மனமே! நீ திருவாரூரைச்சென்று தொழலாம் என மனத்திற்குத் தேறுதல் கூறுவதாக அருளிச் செய்கின்றார் 'பவனமாய்' என்பது முதலாக.]

பவனமாய்ச் சோடையாய் நாவெழாப்

பஞ்சுதோய்ச் சட்டவுண்டு

சிவனதாட் சிந்தியாப் பேதைமார் போலநீ

வெள்கி னாயே

கவனமாய்ப் பாய்வதோ ரேறுகந் தேறிய

காள கண்டன்

அவனதா ருந்தொழு துய்யலா மையல்கொண்

டஞ்சல் நெஞ்சே.

1

இப்பாட்டு, சிவனது தாள்களைச் சிந்தியாத பேதை வெட்கப்படவேண்டும்; நெஞ்சே சிந்திக்கும் நீ ஏன் மயங்குகின்றாய் எனச் சிந்திப்பார் செம்மாந் திருக்கவேண்டிய நிலையை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

பவனமாய்-மேல்மூச்சு கண்டு. பவனம்-காற்று. சோடையாய் - நாவலர்ந்து. சோடை சோஷையென்பதன் திரிபு. பஞ்சு தோய்ச்சு அட்டவுண்டு-பால் முதலியன உள்ளிறங்காமையால் பஞ்சிற் றேய்த்துப் பிழிய உண்டு. சிவனதாள் - சிவபெருமானுடைய திருவடி. அ - ஆறன் பன்மையுருபு.

பொறிகலங்கி அறிவழியாக் காலத்தே சிந்தியாது
வீணே காலங் கழியவிட்டமையின் பேதைமார்
என்றார். கவனம் - வேகம். காளம் - விடம். மையல்-
மயக்கம்.

தந்தையார் போயினார் தாயரும் போயினார்

தாமும் போவார்

கொந்தவேல் கொண்டொரு கூற்றத்தார் பார்க்கின்றார்

கொண்டு போவார்

எந்தநாள் வாழ்வதற் கேமனம் வைத்தியா

லேழை நெஞ்சே

அந்தனு சூர்தொழு துய்யலா மையல்கொண்

டஞ்சல் நெஞ்சே.

2

2 ஆருரைக் காட்டிலும் பற்றலாவதோர்
இடமில்லையெனின் அன்றே ஆருரைத் தொழு
துய்யவேண்டும். தந்தை முதலாயினார் ஆதாரமாக
இருக்கின்றார்களே! என்றெண்ணி ஏமாக்கின்ற
நெஞ்சிற்குக் களைகணை, நினைப்பன யாவும்
காலற்றன; ஆதலால், எந்த நாள் ஆருரைத் தொழு
வரப்போகிறாய் என வினவுகின்றார் இரண்டாம்
பாட்டில்.

தாதையார் தாயார் என்பன உயர்த்தற்
பொருளில் வந்த பன்மை. அன்றிப் பல பிறவி
களிலும் வந்த பல தந்தை பல தாயரைக் குறித்த
தெனலுமாம். அன்றியும், களைகணை எண்ணிய

அவர்களும் போயினார் என இகழ்ச்சிக்குறிப்பும் ஆம்; நரியார் போனார் நாயார் வந்தார் என்பது போல. கொந்த - கொத்த. கூற்றம் பின்றையே நின்றதென் றெண்ணுமல் எந்தநாள் வாழ்வதற்கு எண்ணுகின்றாய்? ஏழை - அறிவிலி.

நிணங்குடர் தோனாம் பென்புசே ராக்கைதா
 னிலாய தன்றூல்
 குணங்களார்க் கல்லது குற்றநீங் காதெனக்
 குலுங்கி னுயே
 வணங்குவார் வானவர் தானவர் வைகலு
 மனங்கொ டேத்தும்
 அணங்கு குர்தொழு துய்யலா மையல்கொண்
 டஞ்சல் நெஞ்சே.

3

3. உடற்பற்று அலைக்க அதனைச் சதமென்று எண்ணியிருக்கும் நெஞ்சிற்கு அருளிச்செய்கின்றார் இப்பாட்டில்.

நிணம், குடர் முதலிய தாதுக்களின் கூட்டத் தானாய் உடல் நிலையற்றது. கூட்டப்பெற்ற ஒன்று பிரியின் இல்லையாம் அன்றோ! குணங்களார்க்கு அல்லது குற்றம் நீங்காது என - குணமுடையவர்க்கு அன்றி, குற்றம்ஒழியாது என. குலுங்கினாய்-குணமே தரித்தவர்களும், குற்றமேயின்றி ருப்பவர்களும் இருக்க முடியாதென்ற உண்மையினாலே இரண்டும் உடைய நான் உய்யமுடியுமா? என்று, குலுங்கி வருந்தினாய். பெருமான் குணமுடைய வானவரும்,

குற்றமுடைய தானவர்களும் மனங்கொண்டு வணங்
கும் தன்மையனாதலின் இரண்டும் உடைய நீயும்
உய்யலாம் என்பது கருத்து. அணங்கன் - தெய்வத்
தன்மையுடையவன்.

நீதியால் வாழ்கிலை நாள்செலா நின்றன

நித்த நோய்கள்

வாதியா வாதலா னாநா ளின்பமே

மருவி னாயே

சாதியார் கின்னரர் தருமனும் வருணனு

மேத்து முக்கண்

ஆதியா ருந்தொழு துய்யலா மையல்கொண்

டஞ்சல் நெஞ்சே.

4

4. உழைக்காதவன் ஊதியம் விரும்பலாமா?
வினை வித்திட்டவன் தினையறுக்க இயலுமா?
அதுபோல, நெஞ்சே நீ வாழுமா வாழுகிறீரில்லை!
ஆனாலும், இன்பமே விரும்புகிறாய்! நீ உய்யுநெறி
ஆருரைத் தொழுதலே; அறிந்துய்க என்கிறார்.

நீதியால் வாழ்கிலை - வாழ்விற்குவேண்டிய நீதி
பிறர்க்கு இன்ன செய்பாமையும், நடுவுகிலைமையும்,
கடமையறிந்தாற்றலும், சரியை கிரியை யோகமாதி
யனசெய்தலுமாதலின் அவற்றையறிந்துவாழ்கிலை.
நாள்செலா கின்றன-வாழ்நாட்கள் வீணெசெல்கின்
றன. வாதியா-வாதிப்பனவாயின. திருவாருரைக்
கின்னரர்களும், யமனும், வருணனும் வழிபட்டுய்ந்
தமையை விளக்குகிறார்.

பிறவியால் வருவன கேளு வாதலாற்
 பெரிய விற்பத்
 துறவியார்க் கல்லது துன்பநீங் காதெனத்
 தூங்கி னாயே
 மறவனீ மார்க்கமே நண்ணினாய் தீர்த்தநீர்
 மல்கு சென்னி
 அறவனா ருர்தொழு துய்யலா மையல்கொண்
 டஞ்சல் நெஞ்சே.

5

5. பிறப்பாற் கேடே வளர்கின்றன. ஆதலால், பேரின்பத்துட்டினைக்குந் துறவிகட்கு அல்லது துன்பநீக்கம் இல்லை யெனச் சோம்பியிருக்கின்ற நெஞ்சிற்குத் துணையாவன கூறியருளுகிறார்.

பெரிய இன்பத் துறவியாற்கு - பேரின்பத்தில் விருப்புடைய மெய்ஞ்ஞானிகட்கு. துன்பம் - வினையான் வரும் துன்பங்கள். தூங்கினாய் - நமக்குக் கிட்டாதென்று சோம்பியிருந்தாய். நீ மறவன் மார்க்கமே நண்ணினாய் - நெஞ்சமே நீ பாவிகள் நெறிகளைப் பின்பற்றினாய். ஆதலால் உனது மற நெறி நீங்க அறவன் ஆரூர் தொழுக என்பதாம்.

செடிகொனோ யாக்கையைம் பாம்பின்வாய்த் தேராவாய்ச்
 சிறு பறவை
 கடிக்கொள்பூந் தேன்சுவைத் தின்புற லாமென்று
 கருதி னாயே
 முடிகளால் வானவர் முன்பணிந் தன்பரா
 யேத்து முக்கண்
 அடிகளா ருர்தொழு துய்யலா மையல்கொண்
 டஞ்சல் நெஞ்சே.

6

5. உடலும், உடலால் துகளும் இன்பமும் நிலையற்றன. இவ்வுடலைத் துணைகொண்டு என்ன புண்ணியஞ் செய்ய இயலும்? என்றிருக்கிற மனத்திற்கு ஆரூர்த் தொழுதுய்யலாம் என உபாயந் தெரிவிக்கிறார்.

செடி - முடைநாற்றம். நோய் யாக்கை - நோயுடைய உடலானது. பாம்பின்வாய்த் தேரைவாய்ச் சிறுபறவை கடிகொள் பூந்தேன் சுவைத்து இன்புறல் ஆம் - பாம்பின்வாயில் பிடிபட்ட தேரை, அந்தத்தேரைவாயில் பிடிபட்ட வண்டு, அந்தவண்டு மணமுள்ள பூத்தேனைச் சுவைப்பது போன்றது நீ யடையும் இன்பம் என்பதாம். வானவர் ஏத்தும் அடிகள் என்றது அவர் விரும்பாத தேவருலகிலேயே பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கின்ற காலத்து ஏத்திய தொடர்பாலும், அன்புடன் ஏத்த மறந்த குறையாலும் அவரே விரும்பி எழுந்தருளுகின்ற இத்தலத்து வந்து அன்புடன் ஏத்துகிறார்கள் என்பதாம்.

ஏறுமால் யானையே சிவிகையந் தளகமீச்

சோப்பி வட்டில்

மாறிவா முடம்பினார் படுவதோர் நடலைக்கு

மயங்கி னாயே

மாறிலா வனமுலை மங்கையோர் பங்கினர்

மதியம் வைத்த

ஆறனா ருத்தொழு துய்யலா மையல்கொண்

டஞ்சல் நெஞ்சே.

7. தோன்றியழியும் உடம்பிணையுடையராயும்
சிலர் எடுபிடிசுருடன் புறப்படும் நடலையைக்கண்டு
அதனை நிலையென்று எண்ணி மயங்குகின்றாயே !
நீ உய்யும் நெறி யுரைக்கக்கேள் என்கின்றார்.

மால்யாணை - பெரியயாணை. சிவிகை - பல்லக்கு.
சச்சோப்பி - ஆலவட்டம். வட்டில் - தாமரைப்பூ
வடிவான ஒருவகை விருது. மாறிவாழ் உடம்பு -
தோன்றியழியும் உடம்பு, அன்றிக் கணந்தோறும்
இளைத்தும் பருத்தும் குன்றியும் வளர்ந்தும்
பரிணாமத்துடன் வாழ்கின்ற உடம்பு எனலுமாம்.
நடலை - அடக்கமற்ற வாழ்வு. மாறிலா வனமுலை
மங்கை - என்றும் மாறாத இளமையும் அழகும்
உடைய உமாதேவி. ஆறன் - திருமுடியில்
கங்கையையுடையவன்.

என்பினாற் கழிநிரைத் திறைச்சிமண் சுவரெறிந்
திதுநம் மில்லம்
புன்புலா னுறுதோல் போர்த்துப்பொல் லாமையான்
முகடு கொண்டு
முன்பெலா மொன்பது வாய்தலார் குரம்பையின்
மூழ்கி டாதே
அன்பனா ருந்தொழு துய்யலா மையல்கொண்
டஞ்சல் நெஞ்சே.

8

8. கிழைத் திருப்பாட்டில் 'செல்வக்களிப்பில்
மயங்காதே' யென்று அறிவுறுத்தியவர்கள் இத்

திருப்பாட்டில் உடல் ஒருவீடு. அது ஒன்பதுவாசலை உடையது. புலால் மணங்கமழும் தோல் போர்த்தியது. அதில் உறுதிவைத்து மயங்காதே என்று யாக்கையினிழிவையும் நிலையாமையும் உபதேசிக்கிறார்கள்.

உடலாகிற குடிலுக்கு என்பு கழி. இறைச்சியே சுவர்மண். புலால் நாளும் தோலே மேற்போர்த்திய ஓடு. பொல்லாமை முகடு. *கண்மேந்திரியங்களில் இரண்டும், ஞானேந்திரியங்களில் ஏழுமாகிய ஒன்பதுமே வாயில்கள். ஆதலால், அதில் மயங்காதே. ஆரூர் தொழுதுய்யலாம் என்பதாம்.

தந்தைய தன்னுடன் ஞேன்றினார் புத்திரர்

தார மென்னும்

பந்தநீங் காதவர்க் குய்ந்துபோக் கில்லெனப்

பற்றி னாயே

வெந்தநீ ருடியா ராதியார் சோதியார்

வேத கீதர்

எந்தையா ரூர்தொழு துய்யலா மையல்கொண்

டஞ்சல் நெஞ்சே.

9

9. உற்றார் உறவினரோடு இல்லறப்பற்றி லேயே கிடந்து மயங்கி, நமக்கெல்லாம் போக்கு

* கண்மேந்திரியங்கள் இரண்டு; பாயு, உபத்தம். ஞானேந்திரியங் கள் ஏழு; கண் இரண்டு, காதிரண்டு, மூக்கிரண்டு, வாய் ஒன்று.

எங்கே? என்று மயங்கும் மனத்திற்கு உபதேசிக்
கும் பாடல் இது.

தாரம் புத்திரர் என்ன வேண்டியதே முறையா
யினும் புத்திரர் தாரம் என்பது பந்தம் நீங்குதற்கு
அருமை தோன்ற*. போக்கு - போக்கிடம். வெந்தா
லல்லது நீருகாதாயினும் வெந்தநீறு என்றது
மற்றும் ஒரு முன்ற வேகவைத்தாலும் மாற்ற
மடையாத நீறு என்பது உணர்த்த.

நேடியமால் பிரமனு நீண்டுமண் ணிடந்தின்ன

நேடிக் காணப்

படியனார் பவளம்போ லுருவனார் பனிவளர்

மலையாள் பாக

வடிவனார் மதிபொதி சடையனார் மணியணி

கண்டத் தெண்டோள்

அடிகளா ரூர்தொழு துய்யலா மையல்கொண்

டஞ்சல் நெஞ்சே.

10.

10. இங்ஙனமாக, நெஞ்சம் தன்னைப்பற்றி
எண்ணிக்கொண்டிருந்த தகுதியின்மைகள் பலவற்
றையுங்கூறி, தகுதியற்ற நீ உய்யமுடியாது என்று
எண்ணியிராதே. ஆரூர் தொழுதுய்யலாம் என
உபாயம் உணர்த்திவந்த பிள்ளையார் இத் திருப்

* கௌதமபுத்தர் அரசுதுறந்தும், அழகிய மனைவியைத் துறக்க
எண்ணியும், பிறந்த பிள்ளையைப் பார்த்துப் போவோம் என்றெண்
னியது காண்க.

பாட்டில், பெருமான் அருமைப் பாட்டினையும், அவர் திருமேனி அழகினையும், அருளும் வள்ளற்றன்மையையும் அறிவிக்கின்றார்.

நெடியமால் மண்ணிடந்தும் பிரமன் நீண்டும் நேடி இன்னுங் காணு எனக் கூட்டுக. நீண்டதுவானத்திற் பறந்தது. மணி - கருமை. படியனார்-தன்மையுடையவர்.

பல்விதழ் மாதவி யல்லிவன் டியாழ்செயுங்

காழி யூரன்

நல்லவே நல்லவே சொல்லிய ஞானசம்

பந்த னூர்

எல்லியம் போதெரி யாடுமெம் மீசனை

யேத்து பாடல்

சொல்லவே வல்லவர் தீதில ரோதநீர்

வைய கத்தே.

11

11. கீழ்ப் பத்துப் பாடல்களிலும் செல்வ முதலியவற்றையும், தந்தை முதலிய உறவினரையும், களைகண் என எண்ணியும், தன் குறையைத் தானெண்ணியும், கடமையைத் தவிர்த்துக் கரையேற முயன்றும், முடியாமையாற் படுகுழிவீழும் யானையைப்போல மயங்கும் மனத்திற்கு ஆரூர் தொழுதுய்யலாம் என ஒருமுகமாக உணர்த்தி இத்திருப்பாடலால், இப்பத்துப்பாடலைச் சொல்ல வல்லவர் தீதிலர் என்கின்றார்கள்.

4. திருவிராகம். பண் - நட்டராகம்

இராகம்: பந்துவராளி.]

[தாளம்: ரூபகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

[விற்குடியை வணங்கிப் புறப்படுகின்ற தவஞானச் செம்மல் திருவாரூர்த் தொழுதுய்யலாம் என மனத்திற்கு அறிவித்துவந்த வர்கள் திருவாரூர்த் தொன்னகரம் திருக்கண்ணிற் கிலக்காக, அதன் வெளித்தோற்றத்தைத் தூரத்தே கண்டு, 'இதுதானா அந்தணாரர் என்பது' என அதன் அழகில் ஈடுபடுகின்றார்கள்.]

பருக்கையாணை மத்தகத் தரிக்குலத் துகிர்ப்புக
நெருக்கிவாய நித்திலந் நிரக்குநீள் பொருப்பனார்
கருக்கொள்சோலை சூழநீடு மாடமாளி கைக்கொடி
அருக்கன்மண்ட லத்தனாவு மந்தனாரு ரென்பதே.

1

இம் முதற்பாட்டு திருக்கயிலையை இடமாகக் கொண்ட இறைவனார் இந்த ஆரூர்தானே! என்று வியக்கின்றது.

பருக்கையாணை - பருத்த துதிக்கையினைபுடைய யாணை. அரிக்குலத் துகிர் பருக்கையாணை மத்தகத் துப் புக நெருக்கி வாயநித்திலம் நிரக்கும் பொருப்பு எனக்கூட்டுக. இதன்பொருள் சிங்கக்கூட்டத்தின் நகங்கள் யானையின் மத்தகத்திற் புகும்படி அழுத்த உகிர்வாயில் அடைந்தமுத்துக்கள் எங்கும் உதிர்ந்து பரவும் கயிலை யென்பதாம். நெருக்கி - நெருக்குத

லால் எனக் காரணப்பொருளில்வந்த வினைஎச்சம். இங்ஙனம் சிங்கமும் யானையும் செறிந்து, முத்து முதலிய மணிகள் பொருந்திய பொருப்பனார் எனத் திருக்கயிலையின் அழகு சிந்தைகொண்டது. கருக் கொள் சோலை - வளமிகுதியால் கருமை நிறங் கொண்ட சோலை. அருக்கன் மண்டலம் - சூரிய மண்டலம். அணவும்-கலக்கும். இங்ஙனம் சோலையழகும், மானிகை வளமும் மன்னிய ஆரூர், பிள்ளையார் கண்ட ஆரூர்.

விண்டவெள் ளெருக்கலர்ந்த வன்னிகொன்றை மத்தமும்
இண்டைகொண்ட செஞ்சடை முடிச்சிவ விருந்தவூர்
கெண்டைகொண்ட டலர்ந்தகண்ணி னூர்கள்தேவோசையோய்
அண்டாண்ட முடறுக்கு மந்தனாகு ரென்பதே. 2

2. தலத்தின் புறவழகுகள் யாவும் இறைவன் எண்ணத்தை மிகுவித்தலின், ஆரூரில் மாதர்கள் பாடும் இசை அண்டங்களை ஊடறுக்கின்றன என் கின்றார்.

விண்ட வெள்ளெருக்கு - வாய்விண்ட வெள் ளெருக்கம்பூ. மத்தம் - கருவூமத்தம்பூ, இண்டை - ஒருவகைமாலில். 'புல்லில யெருக்கமாயினும் தேவர் சூடேம் என்னார்' என்றிற்போல புல்லிய எருக்கம் பூவையும், முள்ளுள்ள வன்னியையும், மணமும், நிற மும், வடிவழகும் பொருந்திய கொன்றையையும், சிறுமணம் படைத்த ஊமத்தத்தையும் ஒப்பச்சூடும்

முடிச்சிவன் என்றமையால் அவர் யாவரையும் ஆட்கொண்டருளும் பெருங் கருணைத்திறம் விளங்கும். கெண்டைகொண்டு அலர்ந்தகண்ணினார் - கெண்டைமீனின் செவ்வரியும், உருவமும் ஆகிய அழகினை வென்று மலர்ந்த கண்களையுடைய பெண்கள். அண்டரண்டம் - பல அண்டங்கள்.

கறுத்தநஞ்சு முண்டிருண்ட கண்டர்கால வின்னுயிர்
மறுத்தமாணி தன்றாகும் வண்மைசெய்த மைந்தனார்
வெறித்துமேதி யோடிமுக வள்ளைவெள்ளை நீள்கொடி
அறுத்துமண்டி யாவிபாயு மந்தனாகு ரென்பதே. 3

3. முதற்பாட்டில், கொடி தெரியக் கூடிய தூரத்திலிருந்து ஆருரைக்கண்ட பிள்ளையார் இரண்டாம்பாட்டில் ஓசைகேட்குந்தூரம் சென்று கண்டு, இந்தப்பாட்டில் எருமைமுதலியன குளத்துப் பாயும் புறநகர்க்காட்சியைக்கண்டு கூறுகிறார்கள்.

தேவர் பலரைக்காக்க நஞ்சமுண்ட பெருமான் ஒரு பிரமசாரியைக்காக்க காலனைக் காய்ந்தார். இங்ஙனம் அடைந்தாரைக்காக்கும் அண்ணல் ஊர் ஆரூர் என்று முடித்துப் பொருள்காண்க. இன்னுயிர் மறுத்து - மார்க்கண்டேயர் இனிய உயிரை அவன்வேண்ட மறுத்து. மாணி தன் ஆசம் - பிரமசாரியாகிய மார்க்கண்டேயனுடைய உடலுக்கு, வண்மைசெய்த - உயிரைக்கொடுத்தலாகியவள்ளன்மையைச் செய்த, மைந்தன் - வீரம்பொருந்திய

இறைவன். மேதி வெறித்து ஓடி - எருமைகள் மருண்டு ஓடி, மூசவள்ளை வெள்ளை நீள் கொடி - நெருங்கிய வெண்மையான வள்ளைக்கொடிகளை, அறுத்து மண்டி - அறுத்து நெருக்கி, ஆவிபாயும் - குளங்களிற் பாயும். மேதி வள்ளைக்கொடிகளை யறுத்துக் குளத்திற் பாயும் ஆரூர் எனவே ஆன் மாக்கள் கருக்கொடியறுத்துத் தண்ணிழலாம்பதி யெய்துமிடம் இதுவே என்பது பெறப்பட்டது.

அஞ்சுமொன்றி யாறுவீசி நீறுபூசி மேனியில்
குஞ்சியார வந்திசெய்ய வஞ்சலென்னி மன்னுமூர்
பஞ்சியாரு மெல்லடிப் பணைத்தகொங்கை நுண்ணிடை
அஞ்சொலா ரங்கெடுக்கு மந்தனாரு ரென்பதே. 4

4. சித்தம் ஒருக்கி வழிபடுவார்க்கு அபயம் அளிப்பவன் ஊர் ஆரூர் என்கின்றது இப்பாடல். இது அரங்கெடுக்கும் மாதர் ஒலிகேட்கும் அண்மையில் அருளப்பெற்றது.

அஞ்சும் ஒன்றி - பொறிகள் ஐந்தும் தத்தம் புலன்வழிச் செல்லாது உள்ளத்தின் ஒருவழிப்பட்டு. ஆறு வீசி - காமமாதிய பகைகள் ஆறும் கெடுத்து. மேனியில் குஞ்சி யார - நீராடியமையால் உலர்வதற் காக நுனியில் முடியிட்ட மயிர்முடி மேனியின்மீது பொருந்த. குஞ்சி - ஆண்மக்களின் தலைமயிர். அந்தி செய்ய - திருவந்திக்காப்பில் சென்றுவணங்க. இங்கு திருவந்திக்காப்பு (சாயரணை) வழிபாடு சிறந்தது.

இதனால் தியாகேசனுக்குத் திருவந்திக்காப்பழகர் என்றும் பெயர். அஞ்சல் என்னி - அஞ்சல் என்று சொல்லும் இறைவன். என்னி குறிப்பு வினையா லணையும்பெயர். பஞ்சியாரும் மெல்லடி-செம்பஞ்சக் குழம்பு பூசப்பெற்ற மெல்லிய அடி. இசைக்கும், கூத்திற்கும் இனிமை கொடுப்பன இளமையும், மென்மையும், பெண்மையுமாதலின் பஞ்சியாரும் மெல்லடியினையும், இளமையாற்பணைத்த கொங்கை யினையும், நுண்ணிடையினையும், அழகிய சொல்லினை யும் உடைய பெண்கள் ஆடலரங்கு ஏறுகிறார்கள் என்றார்கள். அரங்கு எடுக்கும் - நாடக மன்றுள் நடக்கும். இதனால் ஐம்புல இன்பங்களும் ஆரத் துய்க்கும் அணங்கனார் அமைந்த ஆரூர் என்றது; அந்தி செய்ய வருவார் அஞ்சும் ஒன்றி ஆறும் வீசுதற்கு இடையூறியினும் தடையை வென்று பொறிகளைக் கட்டுவதே வீரமாதலின், அந்திசெய்ய வருவாரதுபுலப்பகைவென்றவீரம் விளங்கிற்று.

சங்குலாவு திங்கள்குடி தன்னையுன்னு வார்மனத்
தங்குலாவி நின்றவெங்க ளாதிதேவன் மன்னுமார்
தெங்குலாவு சோலைநீடு தேனுலாவு சண்பகம்
அங்குலாவி யண்டநாறு மந்தனாரு ரென்பதே.

5

5. இப்பாடல் உன்னுவார் மனத்து உலாவும் கருணையாளானாகிய இறைவனின் ஊர், செண்பக் மணம் எங்கும் பரவி, அண்டங்களிலும் செல்லும் ஆரூர் என்கிறது.

• சங்குலாவு திங்கள் - சங்கினை யொத்து வளைந்த
பிறை. அங்கு அசை. மனத்து உலாவியின்ற
எனக் கூட்டுக. உன்னுவார் மனத்தை யுல்லாச
வனமாகக்கொண்டு உலாவிவருகின்றான் என்பது.
செண்பகத்தில் வண்டுகள் மொய்க்காவாயினும்
தேனூலாவுசண்பகம் என்றது பூவென்ற பொதுமை
நோக்கி. தேனூலாவு சண்பகம் - தேனிறைந்த
சண்பகம் என்றுமாம். வண்டு, தான் மொய்க்கத்
தகாத சண்பகத்தும் உலாவிவருகின்றது என்ற
தால் உன்னுவார் மனம் எத்தகையதா யிருப்பினும்
சென்று புகுகின்ற எளிவந்தகருணை விளங்குகிறது.

கள்ளநெஞ்ச வஞ்சகக் கருத்தைவிட் டருத்தியோ
டுள்ளமொன்றி யுள்குவா ருளத்துளா லுகந்தவூர்
துள்ளிவாளை பாய்வயற் சுரும்புலாவு நெய்தல்வாய்
அள்ளனரை யாரல்வாரு மந்தனாரு ரென்பதே.

6

6. மனம் ஒருங்கித் தியானிப்பார் உள்ளத்து
அறிவுருவாகிய இறைவன் இருக்கும் ஊர் ஆரூர்
என்கின்றது.

கள்ள நெஞ்ச வஞ்சகக் கருத்தைவிட்டு - பிறர்
பொருளைக் கவர்வதே குறிக்கோளாகக்கொண்ட
நெஞ்சத்திலுள்ள கவர்வதற்கான சூழ்ச்சிகளைச்
செய்யும் கருத்தை நீக்கி. உள்குவார்-தியானிப்பார்.
வாளை துள்ளி பாய் வயல் என்றும், வயலிலேயுள்ள
சுரும்புலாவும் நெய்தல் என்றும், நெய்தல் வாய்

ஆரல் நாரை வாரும் என்றும் கூட்டிப் பொருள் காண்க. நாரை உள்ளம் ஒன்றி சேற்றினின்று உழைப்பில்லாமலே நெய்தற் பூவினிடம் விழுந்த ஆரல்மீனை வாரிக் கொள்வதுபோல, உள்குவார் உள்ளத்து இறைவன் தானேவந்து அன்பர்கள் காண நித்யவாசம் பண்ணுகிறான் என்பதாம்.

கங்கைபொங்கு செஞ்சடைக் கரந்தகண்டர் காமனை
மங்கவெங்க னால்விழித்த மங்கைபங்கன் மன்னுமூர்
தெங்கினாடு போகிவாழை கொத்திறுத்து மாவின்மேல்
அங்கண்மந்தி முந்தியேறு மந்தனாரு ரென்பதே.

7

7. மாரனை வென்ற வீரனாகிய தியாகேசன் எழுந்தருளிய ஊர் ஆரூர் என்கின்றது.

கண்டர் - கண்டத்தில் விசேடமுடையார். காள கண்டர் என்றபடி. ஈண்டுக்கண்டர் என்றது பெயர் மாத்திரையாய் நின்றது. மங்க - அழிய. வெங்கண்- நெற்றிக்கண். போகி - போக என்பதன்றிரிபு. மங்கை பங்கனாக இருந்தும் காமனை யெரித்தமை கருதற்பாலது. மந்தி தென்னையிலேற வாழைக் கொத்தை முறித்து, மாவில் முந்தி யேறுகின்றன வென்பதால் ஆன்மாக்கள் சிவபோகநெறியிற் சேர, பழுத்த பழுக்க விருக்கின்ற வினைகளைக் கெடுத்து, இறையருள் துணைசெய விளங்குகின்றன என்ற பொருள் தோன்றுதல் காண்க.

வரைத்தலம் மெடுத்தவன் முடித்தலம் முரத்தோடும்
நெரித்தவன் புரத்தைமுன் நெரித்தவன் னிருந்தவூர்
நிரைத்தமாவி கைத்திருவி னோரனர்கள் வெண்ணகை
அரத்தவாய் மடந்தைமார்க ளாடுமாரு ரென்பதே. 8

8. வல்லாளனுக்கும் வல்லாளனாகும் இறைவன்
இருக்குமூர் மெல்லியலாராடும் ஆரூர் என்கின்றது.

வரைத்தலம் எடுத்தவன் - கைலையை அடித்
தலத்தோடு பெயர்த்தெடுத்த இராவணன். உரத்
தலம் - மார்பு. திருவின் ஏர் அனார்கள் - திருமகளின்
அழகையொத்த மகளிர். அரத்தவாய்-செவ்வாய்.
ஏர் அன்னார்களாய் மடந்தைமார்கள் என்க.

இருந்தவன் கிடந்தவன் லிருந்துவிண் பறந்துமேய்
வருந்தியு மளப்பொணாத வானவன் மகிழ்ந்தவூர்
செருந்திநூழல் புன்னைவன்னி செண்பகஞ் செழுங்குரா
அரும்புசோலை வாசநாறு மந்தனாகு ரென்பதே. 9

9. செருக்குற்றூர் இருவரது செருக்கடக்கிய
இறைவன் ஊர் இதுவென்கின்றது.

இருந்தவன் - உந்தித்தாமரையிருந்தவனாகிய
பிரமன். கிடந்தவன் - பாற்கடலிற் பரம்பணையிற்
கிடந்தவனாகிய திருமால். இடந்து-தோண்டி. இரு
வரும் முயன்றும் அறியொணாத பெருமான் ஊரா
தலின் செருந்தி முதலிய பலவகை மரங்களின்

மலர்மணமுங்கூடி அறியொனாதபடி இருக்கின்றது
என்பதாம்.

பறித்தவெண் டலைக்கடுப் படுத்தமேனி யார்தவம்
வெறித்தவேடன் வேலைநஞ்ச முண்டகண்டன் மேவுமூர்
மறித்துமண்டு வண்டல்வாரி மிண்டுநீர் வயற்செநெல்
அறுத்தவா யசம்புபாயு மந்தனூரு ரென்பதே. 10

10. புறச்சமயிகளாகியசமணர் தவம்வெறுத்த
பெருமானார் அசம்புபாயும் ஆரூர் என்கின்றது.

பறித்த வெண்டலை - மயிர்பறித்த வெண்டலை.
புதிதாகப் பறித்தமையின் வெண்டலையாயிற்று.
கடுப்படுத்த மேனியார் - கசப்புப் பொருள்களைத்
தேய்த்த மேனியையும் உடைய சமணத்துறவிகள்,
மேனிமேல் 'இங்குதி' (பின்னைக்கொட்டை)எண்ணை
பூசிக்கொள்ளுதல் மரபு. வெறித்த - வெறுத்து
நோக்கிய. வேடன் - கிராத வடிவு கொண்ட
இறைவன். மறித்து மண்டு வண்டல் வாரி - இடை
மறிக்கப்பட்டமையால் மண்டிய வண்டல் மண்ணை
வாரிச்செல்கின்ற. மிண்டு - மிக்க. வயற்செந்நெல்
அறுத்தவாய் - வயலிலே செந்நெற் பயிரறுத்த
இடங்களில். அசம்பு பாயும் - நீரூற்று மிக்குவழுக்கு
நிலமாகப் பாயும் ஆரூர் என்க. அணைகட்டிய நீர்
இடங்கண்ட விடங்களில் அசம்பு பாய்ந்தாவது
வெளிப்படுவதுபோல, தலைபறித்தலும், மேனிகசப்
பெண்ணெய் பூசலுமாகிய தவ ஒழுக்கத்தான்

மனத்தைத் தடைப்படுத்தினாலும், உள்ளத்துறவு இன்மையால், உள்ளம் புறம்பே செல்லும் ஒழுக்கத்தர் சைனர் என்பதும், அதனாலேயே இறைவன் வெறித்தார் என்பதும் கருதற்குரியன.

வல்லிசோலை சூதநீடு மன்னுவிதி பொன்னுலா
அல்லிமா தமர்ந்திருந்த வந்தனாரு ராதியை
நல்லசொல்லு ஞானசம் பந்தனாவி வின்னுரை
வல்லதொண்டர் வானமாள வல்லவாய்மை யாகவே. 11

11. கீழ்த்திருப்பாடல்களில் இறைவனை, வீரம், அழகு வள்ளன்மை முதலிய குணங்களை யுடையவனாகக் கண்ட பிள்ளையார், அவனுடைய ஊரைப் பலவகை இயற்கை நலன்களும் செறிந்தனவாகப் பார்த்து, இறுதிப்பாடலில், ஆரூர் ஆதியைச் சொன்ன பாடல் பத்தையும் பயின்றார் எய்தும் பயனை விளக்குகின்றார்.

வல்லி - கொடி. சூதம் - மா. பொன் உலா அல்லிமாது-பொன்னிறமான அகவிதழில் இருக்கும் திருமகள். ஆரூர்-ஆதியை நல்ல சொல்லும் ஞானசம் பந்தன் - தியாகேசனைப்பற்றிச் சிறந்தன கூறும் திருஞானசம்பந்தன். உரைவல்ல தொண்டர் வாய்மையாகவே வானம் ஆளவல்லர் எனக்கூட்டுக. வானத்திலுள்ள இன்பங்கள் பலவற்றையும் திருவாரூரில் உள்ளனவாகத் திருப்பாட்டிற் கண்டார்களாதலின் அப்பாடல்வல்லார் இந்திரர்களாகி ஆளவல்லார் என்பதாம்.

5. பண் - கௌசிகம்

இராகம் - பைரவி]

[தாளம் - ஆதி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

[இவ்வண்ணம் ஆரூர் இயற்கைகளைச் சிவபெருமான் தோற்ற மாகத்தெளிந்து, அணுகிய பின்னையார், திருவாரூரை அணுகியவுடன் “ சித்தம் தெளிவீர்காள் ” என்றதில் கூறியபடி மலர் தூவி, வாழ்த்தி, வணங்கி, உட்புகுந்து, பெருமான் என்னையும் என்று கொள்ளுமோ? என்னை அஞ்சல் என்னாது என்? வாடாதே என்னாது என்? என்று வினாவுகின்றார்கள்]

அந்த மாயுல காதியு மாயினான்

வெந்த வெண்பொடிப் பூசிய வேதியன்

• சிந்தை யேபுகுந் தான்றிரு வாரூரெம்

எந்தை தானெனை யேன்கொ ளுங்கொலோ.

1

இப்பாட்டு, எல்லாமாய இறைவன் என்னை என்கொள்வன என்பதை விளக்குகிறது.

அந்தமாய்உலகு ஆதியுமாயினான்-உலகத்திற்கு இறுதியாகவும், முதலாகவும் உள்ளவன். ‘அந்தமாத் தி என்மனார் புலவர்’ என்பார் ஆதலின் இவ்வாறு கூறினார். ஆதியுமாயினான் என்ற உம்மை திரி காலத்தும் உதவியாய் இருத்தலை உணர்த்தியது. வெந்தவெண்பொடி யென்பதற்கு வெந்த நீறு என்றதற்குரைத்தது கொள்க. சிந்தையே புகுந் தான். ஆன்மாக்கள் புகுத்துஞ் சுதந்தரத்தை

என்றைக்கும் பெற்றன இல்லை ஆதலால், எளிவந்த கருணையால் தானே வந்து புகுந்தான்.

ஆதியுமாயினான் என்றதால் அருமையும், வேதியன் என்றதால் அறிவுக்கு இலக்காகும் எளிமையும், புகுந்தான் என்றமையால் மிகுந்த செளலப்பியமும், எந்தை என்றதால் தந்தை உரிமையும் மாறி மாறி உள்ளத்தில் தோன்ற ஏன்கொள்ளுங்கொலோ என்று ஐயமுற்றார்.

கருத்த னேகரு தார்புர மூன்றெய்த
ஒருத்த னேயுமை யாளொரு கூறனே
திருத்த னேதிரு வாருநெந் தீவண்ண !
அருத்த ! வென்னெனை யஞ்சலென் னாதே.

*2

2. ஐயமுற்ற பிள்ளையாருக்கு ஐ ய த் தின் வழியாக அச்சம் தோன்ற, அஞ்சல் என்னாது என், என்று இப்பாடல் எழுகின்றது.

கருத்தன் - தலைவன். கருத்தில் உள்ளவன் என்றுமாம். கருதார் - பகைவர். திருத்தன்-பரிசுத் தான்; நிறைந்தவன் என்றுமாம். இதில் திருப்தன் என்றதன் சிதைவு. அருத்த - பொருளாக உள்ளவனே. தலைவனாயிருந்தும் ஒப்பற்ற வீரனாயிருந்தும் கருணைவடிவான உமையாள் ஒருகூறலு யிருந்தும் திருப்தனாயிருந்தும் பொருளாயிருந்தும் என்னை அஞ்சல் என்னாது ஏன் என்கின்றார்கள்.

மறையன் மாமுனி வன்மரு வார்புரம்
 இறையின் மாத்திரை யில்லெரி யூட்டினான்
 சிறைவன் டார்பொழில் சூழ்திரு வாரூரெம்
 இறைவன் ருனெனை யேனுகொ ளுங்கொலோ. 3

3. மீட்டும் ஏன்கொளுங்கொலோ என்று
 ஐயம்தோன்ற அருளிச் செய்கின்றார்.

மறையன் - வேதங்களை யுடையவன். மருவார் -
 பகைவர். இறையின் மாத்திரை - கணப்பொழுது.

பல்வி லோடுகை யேந்திப் பவிதிரிந்
 தெல்லி வந்திடு காட்டெரி யாடுவான்
 செல்வ மல்கிய தென்றிரு வாரூரான்
 அல்லல் தீர்த்தெனை யஞ்ச லெனுங்கொலோ. 4

4. மீட்டும், ஏற்றுக்கொள்வதும் அன்றி
 அதன் மேனிலையாகிய அபயமளித்தலையும் செய்
 யுமோ! என்கிறார்.

பல் இல் ஓடு - பல்லில்லாத கபாலம், பிரம
 கபாலம். பவி - பிச்சை. அல்லல் - பிறவிநோய்.

குருந்த மேறிக் கொடிவிடு மாதவி
 விரிந்த லர்ந்த விரைகமழ் தேன்கொன்றை
 திருந்து மாடங்கள் சூழ்திரு வாரூரான்
 வருந்தும் போதெனை வாடலெ னுங்கொலோ. 5

5. இறைவன் அஞ்சல் என்பது மட்டும் அமையாது. வாடாதே என்றும் கருணைவழங்கவும் வேண்டும் என்கின்றார்.

மாதவி - குருக்கத்தி. திருந்துமாடங்கள் - அழகால் திருந்திய மாடங்கள். மாதவியும், கொன்றையும், மாடங்களும் சூழ்ந்த ஆரூர். பெயல்வேண்டு பொழுதில் மழைபெற்றார் போலத் துணைவேண்டிய காலத்து வருந்தாதே என்னுமோ! என்றார்.

வார்கொண் மென்முலை யாளொரு பாகமா
ஊர்க ளாரிடு பிச்சைகொ ளுத்தமன்
சீர்கொண் மாடங்கள் சூழ்திரு வாருரான்
ஆர்க னாவெனை யஞ்சலெ னாதே.

6

6. இறைவற்கும் தமக்கும் உரிமைமிக இதுவரை அஞ்சற்க என்னுமோ? என்று ஐயப்பாட்டிலிருந்த பிள்ளையார் ஐயம் நீங்கி, அஞ்சல் என்னுதது என் என்று உரிமையுடன் உசாவுகிறார்.

வார் - கச்சு. ஊர்களார் - ஊரிலுள்ளார். ஊரார்கள் என்பது எதுகையான் மாறியது. ஆர்கண-துன்பத்தையுடையவனே. என்னை 'ஆர்கண! அஞ்சல் என்னுதது என்' எனக்கூட்டுக.

வளைக்கை மங்கைநல் லானையோர் பாகமாத்
துளைக்கை யானை துயர்படப் போர்த்தவன்
திளைக்குத் தண்புனல் சூழ்திரு வாருரான்
இளைக்கும் போதெனை யேன்றுகொ ளுங்கொலோ. 7

7. இளைப்பு வந்த காலத்து, இவன் இளைத்த வன்: அடிமைக்கு உதவான்: என்று விலக்குதல் அன்றே ஆண்டான் செய்யுந் தொழில் என்ற எண்ணம் திருவுள்ளத்து எழ, என்கொளுங் கொலோ என்கின்றார்.

மங்கை நல்லாளை.....போர்த்தவன் - அச்சம் பெண்கள் குணமாயிருக்க, அதனையுடைய உமா தேவியாரை ஒரு பாகமாகக் கொண்டிருந்தும் யானையின் தோலைப் போர்த்தவன் என்கின்றார். திளைக்கும் - கரையோடு மோதுகின்ற. இளைக்கும் போது - என்னுடைய ஒறுப்புத்தன்மையானது போகும்படி, வினைகள் திரண்டு வந்து இளைக்கச் செய்தகாலத்தும்.

இலங்கை மன்ன விருபது தோளிறக்
கலங்கக் கால்விர லாற்கடைக் கண்டவன்
வலங்கொள் மாமதில் சூழ்திரு வாருரான்
அலங்கல் தந்தெனை யஞ்சலெ னுங்கொலோ.

8

8. சென்ற திருப்பாடல்களில் தன்னை இளைத் தவனாகவும் வருந்தியவனாகவும் கண்ட பிள்ளையார், இத் திருப்பாடலில் தன்னைக் காதலியாக எண்ணி, காமங் கைம்மிகத், தடைபட்ட நீருக்கு ஒரு போக்கு விடுமாப்போலே என் விருப்பத்தை, தன்னைத்தந்து தியாகேசன் தணிக்காவிட்டாலும் தான் அணிந்த

மாலையைத் தந்தாவது அபயம் அளிக்குமோ
என்கின்றார்.

கடைக்கண்டவன் - உறுதியைக் கண்டவன்.
அலங்கல் - மாலை; திருமார்பிற் கிடந்து இங்கும்
அங்குமாக அசைதலால் அலங்கல் ஆயிற்று.
தொழிலாகுபெயர். இது திருமார்பைத் தீண்டியது
ஆதலின் இவரும் விரும்பினார்.

நெடிய மாலும் பிரமனு நேர்கிலாப்
படிய வன்பனி மாமதிச் சென்னியான்
செடிக னீக்கிய தென்றிரு வாரூரெம்
அடிக டானெனை யஞ்சலெ னுங்கொலோ.

9

9. காதலனாக எண்ணிய பிள்ளையார், இப்
பாட்டில், இறைவனை அடிகளாக எண்ணி, அபயம்
வேண்டுகிறார்.

நேர்கிலாப் படியவன் - காணமுடியாத தன்மை
யுடையவன். பனி-குளிர்ச்சி. செடிகள்-குற்றங்கள்.
பிறவிக் குற்றங்களாகிய அனைத்தும் திருவாரூரில்
வசித்தால் தீரும். பிறவியாகிய குற்றம் திருவாரூரில்
பிறந்தால் தீரும்.

மாசு மெய்யினர் வண்டு வாரடைகொள்
காசை போர்க்குங் கலதிகள் சொற்கொளேஸ்
தேச மல்கிய தென்றிரு வாரூரெம்
ஈசன் ருனெனை யென்றுகொ ளங்கொலோ

10

10. தம் நெஞ்சைப் பார்த்துச் சொல்வாராக,
கீழ்மக்கள் சொல் கேளாதே என்று பணித்து
இறைவனை ஏன்று கொள்ளச் சொல்கிறார்.

மாசுமெய்யினர் - அழுக்குத் தேய்த்துக் குளித்
தல் சைனத் துறவிகள் மரபு அன்று ஆகலின்
மாசுமெய்யினர் என்றார். வண்துவர் ஆடை - கடுங்
காவி ஆடை. காசை போர்க்கும் கலதிகள்-குற்றத்
தால் மூடிய கீழ் மக்களாகிய சமணர்கள். சொல் -
அத்தி நாத்தி என்னும் சொல். தேசம் மல்கிய
திருவாரூர் - உலகமெல்லாம் நிறைந்த புகழினை
யுடைய திருவாரூர். ஒளிமிக்க திருவாரூர் என்று
உரைத்தலுமாம்.

வன்னி கொன்றை மதியொடு கூவிளம்
சென்னி வைத்த பிரான்றிரு வாரூரை
மன்னு காழியுண் ஞானசம் பந்தன்வாய்ப்
பன்னு பாடல்வல் லார்க்கில்லை பாவமே.

11

11. பத்துப் பாடல்களிலும் பரமேசுவரனைத்
தந்தையாகவும், காதலனாகவும், அடிகளாகவும்,
நசனாகவும், பொருளாகவுங் கண்டு, அபயமளித்து,
ஏற்றுக்கொள்ளும்படி வேண்டியவர்கள் திருக்
கடைக்காப்பாகிய இதில் அப்பத்துப்பாடல்களையும்
வல்லார் எய்தும் பயனை விளக்குகிறார்கள்.

முள்ளோடு கூடிய வன்னியையும், மணமும் வடிவழகுங்கூடிய கொன்றையையும் விரும்பிச் சூடுகின்ற இறைவன் உடற்குறையுற்ற சந்திரனையும் ஒக்கச் சூடினார் என்றமையின், நற்றவர், மற்றவர் யாவரையும் ஒக்க ஆளும் கருணைத் திறமுடையான் என்பதை விளக்கினார்.

பன்னுபாடல் - இறைமைக் குணங்களில் ஈடுபட்டு ஒன்றையே பலகால் சொல்லிய பாடல். இப்பாடல் பத்தும் வல்லார்க்குப் பாவம் இல்லை என்பதாம்.

உ
சிவமயம்

தேவாரம்

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்

அருளிச்செய்தவை

6. பண் - காந்தாரம்

இராகம் - நவரோஸ்]

[தாளம் - ருபகம்

திருச்சிறுதம்பலம்

[அப்பாடிகள் திருச்சேறை, விளமர் முதலிய தலங்களை வணங்கிக் கொண்டு, அடியார்கள் வரவேற்க ஆரூரையடைந்தார்கள். புற்றிடங் கொண்டபெருமானையும், செல்வத்தியாகேசனையும் வழிபட்டு, நற்றொண்டும் சொற்றொண்டும் செய்து எழுந்தருளியிருக்கின்ற காலத்து, ஒருநாள் நாடிய ஆர்வம் ஒருகாலைக் கொருகால் மண வூற்றுப்போலப்பெருகிறது; அதனால் மனதைந்து உருகிப் “பாடினம் பூதத்தினனும்” என்னும் ஆரூர்ப்பெருமான் இயல்புகளை விளக்கும் இத்திருப்பதிகத்தை அருளிச்செய்தார்கள்.

இப்பதிகத்துள்ள பத்துப் பாடல்களுமே, ஆரூரமர்த அம்மான் தத்துவாதீதன்; உலகமே வடிவானவன்; அவனணி பாம்பு, ஆடை தோல் எனவும், பேசற்கரிய பிறவியல்புகளும் உடையவன் எனவும் தெரிவிக்கின்றன.]

பாடிளம் பூதத்தி னுனும் பவளச்செவ் வாய்வண்ணத் தானும்
கூடிள மென்முலை யானைக் கூடிய கோலத்தி னுனும்
ஓடிள வெண்மிறை யானு மொலிநிகழ் சூலத்தி னுனும்
ஆடிளம் பாம்பசைத் தானு மாகு ரமர்ந்தவம் மானே. 1

1. இப்பாட்டு ஆரூர்ப்பெருமானுடைய படையும், நிறமும், கோலமும், அணியும் இவையென எடுத்துக்காட்டுகிறது.

பாடு இளம்-பூதம்; இறைவனது ஆடற்கேற்பப் பாடுகின்ற இளையபூதம். அழியாத பூதமாதலின் இளம்பூதம் என்றார். கூடு இள மென் முலையாள் - நூலிடைபுகாது கூடிய இளமை நீங்காத மெல்லிய நகிலையுடைய உமாதேவி. கோலம் - அழகு. ஓடு இளவெண்பிறை - விநாயகப்பெருமானுடையதும், தக்கனுடையதுமான சாபத்திற்கு அஞ்சி ஓடிய பிள்ளைப்பிறை. இளமை ஓடு பிறையெனப் பிரித்துக்கூட்டி ஒளிமழுங்கிய பிறையெனக் கருத்துப் பொருள் காண்பாரும் உளர். ஒளி - கண்டாரஞ்சுந்தெறல். சூலத்திற்கடை. “ஒளி நிறுன்” என்புழிப் போல. ஆடிளம்பாம்பு நித்யனாகிய இறைவன் சூடியதால் பாம்பும் அழியாத இளமைபெற்றது. அசைத்தான் - கட்டியவன்.

நரியைக் குதிரசெய் வானு நாகரைத் தேவுசெய் வானும்
விரதங்கொண் டாடவல் லானும் விச்சின்றி நாறுசெய் வானும்
முரசநிந் தானைமுன் னோட முன்பணிந் தன்பர்க ளேத்த
அவரைச் சாத்திநின் றானு மாகு ரமர்ந்தவம் மானே. 2

2. முதற் பாட்டில், ஆரூர்ப்பெருமானுடைய வண்ணம், அணி, கோலம் முதலியவற்றைக் கூறிய அப்பரடிகள், இப்பாட்டில் அவனியல்பு எம்மாற் சிறிது கூறப்பெறுவதாயினும் அவன் செய்யும் அருட்டிறம் இயம்புந் தரத்ததன்று. அகடித கடஞ்சாமர்த்தியம் பொருந்தியவன் என்கிறார்.

இத்திருப்பாட்டில் நரியைக்குதிரை செய்வான் - ஊனையே உண்டு, ஒற்றித்திரியும் நரியை, புல்லுண்டு நாட்டிற்கு அணிசெய்து போர்முதலியவற்றிற்குப் பயன்படும் குதிரையாகச் செய்யும் வன்மைவாய்ந்த வன் என்றது; ஆன்மவியல்பை அடியோடுமாற்றும் வல்லாளன் என்பதைவிளக்கிற்று. இதனை மாணிக்க வாசக சுவாமிகட்கு நரியைக் குதிரையாக மாற்றிய திருவிளையாடலை யுட்கொண்டதென்பாரும் உளர். இதனைப் பற்றிய பேராராய்ச்சி யுண்டு. முடிவு காண்க. நரகர் - பாவங்களே மிகச்செய்த தீமையால் யாதனாசரீரங்கொண்டு கும்பீபாகம் முதலிய நரகத்தழுந்தியவர்கள். தேவு-புண்ணிய மிகுதியால் தேவசரீரங்கொண்டு கவற்சியற்று இன்பம் நுகர்பவர்கள். விரதங்கொண்டாடவல்லான் - மக்களால் விரதங்களாற் கொண்டாடவல்லான். அன்றி, பிறந்ததன்பயன் பெருமானைப் போற்றுவதலே யென்று விரதமாகப் பக்குவிகளான் கொண்டாடவல்லான். விச்சின்னி நாறு செய்வான் - விதையில்லாமலே முனைக்கச்செய்பவன். இக்கருத்து “விச்சதின்றியே வினைவு செய்குவாய்” என்ற திருவாசகத்தை யொத்

திருத்தல் காண்க. இவை புனருற்பவம் வருமாறு உணர்த்துவன என்றும், தனக்கு ஒருவித்தும் இன்றியே தோன்றுவன் எனப் பொருள்படும் என்றும் சிவஞானசுவாமிகள் கூறுவார்கள். ஆனை முரசதிர்த்து முன் ஓட - விழுப்பரையர் ஆனைமீது ஏறியிருந்து, அடிக்கின்ற முரசு ஒலித்துக்கொண்டு முன்செல்ல, ஓட, ஏத்த, சாத்தி நின்றானும் அம்மானே யெனக் கூட்டுக.

நீறுமெய் பூசவல் லானு நினைப்பவர் நெஞ்சத்து ளானும்
ஏறுகந் தேறவல் லானு மெரிபுரை மேனியி னானும்
நாறு கரந்தையி னானு நான்மறைக் கண்டத்தி னானும்
ஆறு சடைக்கரந் தானு மாரு ரமர்ந்தவம் மானே. 3

3. அங்ஙனம் அளவிடற்கரிய வல்லமைகள் உடையவனாயினும், பலவும் எளிவந்த கருணையுடையவன் ஆரூரன் என அறிவிக்கிறது இப்பாடல்.

நீற்றினைத் திருமேனியின்கட் பூசுதலை ஒரு வல்லமையாகக் கூறலின், இது சர்வசங்காரத்தி லெழுந்த நீறு எனக் கொள்ளக்கிடக்கின்றது. அங்ஙனம் காலங்கடந்தானாயினும் கனிவுடன்கருதுவார் கருத்தினுள்ளான் என்க. ஏறு - தருமவடிவான இடபம். ஏறவல்லான் என்றது அநுக்ரகரூபியாய் எழுந்தருளுநிலையை. கரந்தை - சிவகரந்தை.

கொம்புநல் வேளி லவனைக் குழைய முறுவல்செய் தானும்
செம்புனல்கொண்டெயின்முன்றுந்தியெழக்கண்சிவந்தானும்
வம்புநற் கொன்றையி னானும் வாட்கண்ணி வாட்டம தெய்த
அம்பர வீருரி யானு மாரு ரமர்ந்தவம் மானே. 4

4. எளிவந்தகருணையனாயினும்முனைப்புக்கண்ட இடத்து, அதனையடக்கி யாள்பவன் என்கின்றது.

வேனிற்காலத் தோற்றத்தை யறிவிப்பன கொம்புகளாதலின் கொம்பு நல்வேனிலவன் என்றார்கள். வேனிலவன்-மன்மதன். குழைய முறுவல்செய்தான் - சோறு குழைந்தாற்போல உருவேயின்றிக் குழையப் புன்சிரிப்புச்செய்தான். மன்மதனைச் சிரித்தெரித்ததாகவும் தேவாரங்களில் பிரயோகம் பலவுள. அங்ஙனமே திரிபுரங்களை விழித்தெரித்ததாகவும் உள்ளன. செம்புனல் கொண்டு - சிவந்த நீரைக்கொண்டு. புரங்கள் மூன்றும் பொன்முதலிய உலோகப் பொருள்சுளாதலின் தீயெனச் சிவப்ப வாயின. வம்பு - மணம். அம்பரம் - ஆடை.

ஊழி யளக்கவல் லானு முகப்பவ ருச்சியுள் ளானும் தாழிளஞ் செஞ்சடை யானுந் தண்ணமர் தின்கொடி யானும் தோழியர் தூதிடை யாடத் தொழுதடி யார்கள் வணங்க ஆழி வளைக்கையி னானு மாரு ரமர்ந்தவம் மானே. 5

5. அவற்றோடு, காலமாகிய அருவப்பொருளையும் அளப்பவனாக ஒரு மேனியிலேயே உமையையும் உடையவன் என அறிவிக்கின்றது இப்பாடல்.

ஊழி - யுகவூழி, பிரமவூழி, மாலூழி, சர்வசங்கரா ஊழிமுதலிய பலவூழிகள். உகப்பவர் - சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்துக் களித்திருக்கும் உண்மை ஞானிகள். தண்ணமர் தின்கொடியான் - குளிர்ச்சி

பொருந்திய இடபக்கொடியையுடையவன். கொடிக்குக் குளிர்ச்சி அன்பர்களுடைய அகப்பகைகளையும் போக்க அபயமளித்த கருணை. தோழியர்-ஐய, வினையை என்ற தோழியர்கள். தூதிரையாட - பிரணய கலகத்துத் தூதுபோய்க் கொண்டிருக்க. ஆழி வளைக்கையினான் - கடற்கண்ணைய சங்குவளையிலையணிந்த திருக்கரத்தையுடையவன். இறைவன் தன் திருமேனியின் இடப்பாகத்திலேயே வளையலணிந்த உமாதேவியை வைத்திருந்தும், அதனையறியாதே உடலுள் நாவழிப்பர்போல, தோழியர்கள் அம்மைக்கும் ஐயர்க்கும் உள்ள ஊடலைத் தீர்த்துவைக்கத் தூதுசெல்கின்றனர். இந்த நிலையுணர்ந்த அடியார்கள் சத்தன் சக்தியோடு இருக்கும் உண்மைநிலைகண்டு தொழுகின்றார்கள் என அணுகராயிருந்தும் தோழியர்க்கு அருள்வாய்ப்பின்மையும், அடியார்க்கு அஃதுண்மையும் காட்டியருளுகின்றார்கள். அன்றி, ஆழி வளைக்கையினான் என்பதற்குச் சங்கு தரித்த திருமால் வடிவினன் என்று பொருள் கொள்வாரும் உளர். அந்தப்பொருள் “தோழியர் தூது இடையாட” என்பதற்குப் பொருந்துமாறின்மைகாண்க.

ஊர்திரை வேலையுள் ளானு முலகிறந் தொன்பொரு ளானும்
சீர்தரு பாடலுள் ளானுஞ் செங்கண் விடைக்கொடி யானும்
வார்தரு பூங்குழ லாளை மருவி யுடன்வைத் தவனும்
ஆதிரை நாளுகந் தானு மாரு ரமர்ந்தவம் மாணே. 6

அங்ஙனம் காலங்கடந்த கடவுள் எங்குமாய் இருக்குந் தனிமையை இப்பாடல் அறிவிக்கின்றது.

ஊர்திரைவேலை - திரையூர்வேலை; அலைபோதுங் கடல். உலகிறந்த ஒண்பொருளான் - மாயாகரீரியமான உலகிற்கு அப்பாற்பட்ட ஒளிப்பொருளானவன். கடந்தபொருளாயினும் தெய்வப் பாடலுள் அவனைக்காணலாம் என்பது சீர்தருபாடலுள்ளான் என்பதால் அறிவிக்கப்பெறுகின்றது.

தொழற்கங்கை துன்னிநின் ருர்க்குத்தோன்றியருளவல்லானும்
கழற்கங்கை பன்மலர் கொண்டு காதல் கனற்றநின் ருளும்
குழற்கங்கை யானையுள் வைத்துக் கோலச் சடைக்கரந்தானும்
அழற்கங்கை யேந்தவல் லானு மாரு ராமர்ந்தவம் மானே. 7

7. பாற்கடலுள் பரவிநின்ற அமுதம்போல இறைவன் கடலுள்ளும், உலகினுள்ளும், பரவியும் அவற்றைக் கடந்தும், பாடலுள், பரவி நின்றாலும் அவனை வெளிப்படுக்க ஒரு சிறு உபாயம் உண்டு. அதுதான் பூவும் நீருங் கொண்டு போற்றுதல் என்றறிவிக்கிறது இப்பாடல்.

தொழற்கு அங்கை துன்னிநின்றார்க்கு - வணங்கக் கைகளைச் சேர்த்து நின்றவர்களுக்கு. தோன்றி-
எளிமையில் வெளிப்பட்டு. கழற்கு அங்கை பன்மலர் கொண்டு காதல் கனற்ற - திருவடிகட்குச் சாத்த திருக்கரங்களில் பலமலர்களை ஏந்தி அன்பு மேன்மேலும் தீக்கொழுந்து விடுமாப்போல மிக. குழல் - கூந்தல்.

ஆயிரந் தாமரை போலு மாயிரஞ் சேவடி யானும்
ஆயிரம் பொன்வரை போலு மாயிரந் தோளுடை யானும்
ஆயிர ஞாயிறு போலு மாயிர நீன்முடி யானும்
ஆயிரம் பேருகந் தானு மாகு ரமர்ந்தவம் மானே.

8

8. அங்ஙனம்தொழ வெளிப்படுகின்ற இறைவன் அன்பர்கட்கு எங்கும் திருவடியாய், எங்கும் தோளாய், எங்கும் முடியாய்க் காட்சி வழங்குவன் என்கின்றது இப்பாடல்.

ஆயிரம் என்பது அளவிறந்தன என்னும் பொருட்டு. ஆயிரம் நீண்முடியான் என்றது 'சகஸ்ர சிர்ஷ: புருஷ:' என்னும் வேதமந்திரத்தை நினைவூட்டுவது.

வீடரங் காற்றுப் பானும் விகம்பினை வேதி தொடர
ஓடரங் காகவைத் தானு மோங்கியோ ருழியுள் ளானும்
காடரங் காமகிழ்ந் தானுங் காரிகை யார்கண் மனத்துள்
ஆடரங் கத்திடை யானு மாகு ரமர்ந்தவம் மானே.

9

9. இறைவன் எங்கும் பரவியிருந்து, பசித்த மகனுக்கு உணவும், பசியாத மகனுக்கு மருந்தும் கொடுக்கும் தாய்போலவணங்குவார்க்கு வீட்டையும் செருக்கியவர்க்கு மயக்கத்தையும், அளித்து, இடுகாட்டிலும், ஆடரங்கத்திலும் காட்சியளிக்கின்றான் என்கின்றது இப்பாடல்.

வீடு அரங்கா நிறுப்பான் - பக்குவான்மாக்களுக்கு முத்தியுலகையே தங்குமிடமாக நிலைபெறச்

செய்பவன். வேதி - வேதமோதிய பிரமன். வேதி தொடரவிசும்பினைஓடு அரங்காவைத்தான் என்றது மனங்குவிந்து இருந்துநோக்க வேண்டிய பிரமன் வேதியாயிருந்தும் விசும்பிற்றேடிப் பறந்தமையால் விசும்பை ஓடுதற்குரிய இடமாகவைத்தான் என்பது விளக்குகின்றது. ஒங்கி ஓர் ஊழியுள்ளான்-நெருப்பு மலையாக வளர்ந்து ஓர் ஊழிக்காலம் உள்ளவன். இது பன்றியான திருமாலுக்காக வளர்ந்தமை கூறியது. காரிகையார்கண் மனத்துள் - ஆடுகின்ற பெண்களின் கண்ணுள்ளும் மனத்துள்ளும். அங்ஙனமே அவர்கள் ஆடுகின்ற அரங்கத்திலும் இருப்பவன் என்பதாம்.

பையஞ் சுடர்விடு நாகப் பள்ளிகொள் வானுள்ளத் தானும்
கையஞ்சு நான்குடை யானைக் கால்விர லாலடர்த்தானும்
பொய்யஞ்சிவாய்மைகள்பேசிப் புகழ்புரிந் தார்க்கருள்செய்யும்
ஐயஞ்சி னப்புறத் தானு மாரு ரமர்ந்தவம் மானே. 10

10. ஆரூரமர்ந்தபெருமான் திருமாலின் நெஞ்சத்திருந்தும் தத்வாதீதனாக விளங்குகின்றார் என்று அறிவிக்கிறது இப்பாடல்.

பை'அம் சுடர்விடு நாகம் - படங்களில் அழகிய மாணிக்கவொளி வீசுகிற ஆதிசேடன். தியாகேசப் பெருமான் திருமாலின் நெஞ்சத்திருந்து அஜபா நடனங்கொண்டவராதலின் உள்ளத்தான் என்றார். கை அஞ்சு நான்குடையான் - இருபது கைகளை

யுடைய இராவணன். புகழ் புரிந்தார் - இறைவன் புகழை விரும்பிய அடியார்கள். ஐயஞ்சு - இருபத்தைந்து. அவை ஆன்மதத்துவங்களாகிய இருபத்தைந்து.

7. பழமொழி - பண் - காந்தாரம்

இராகம் - நவரோஸ்]

[தாளம் - ஜேம்பை.

திருச்சிற்றம்பலம்

[அப்பர்சுவாமிகள் திருவாரூரில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற காலத்துத் தேவாசிரிய மண்டபத்தைச்சார்ந்து, அதில் எப்பொழுதும் கூடியிருக்கின்ற அடியார்களின் சிவப்பேரின்பம் சிந்தையைக்கவர இத்துணைநாளும் இந்த ஆனந்தக்களிப்பில் யாமும் மூழ்கித் திளைக்கும் பேறு பெற்றிலேமே! என்ற செயலறவு சிந்தையில் மிக, இந்தப் பதிகத்தை யருளிச்செய்தின்றார்கள்.

சைவமாம் சமயஞ்சாரும் ஊழ்பெறலரிதெனப் பேசியிருப்பினும் பூர்வபுண்ணிய வீசேடத்தால் அந்நல்லூழ் வாய்க்கப்பெற்றும், நம்பர் அருளாமையினால், பறச்சமயம் போய்க் கொன்னே காலங்கழித்தமைக்கு இரங்கி, எளியேற்குத்ததுகரணபுவன போகங்களைத் தந்தாட்கொண்ட தயாபரனுக்கு ஆட்செய்யாதே அவமாய்ணேன்; என, இந்தப்பதிகத்தால் தன்னிலை கூறுவார்கள் டோல, உலக மக்களாகிய நமக்கு உண்மையுணர்த்தியருளுகிறார்கள்.]

மெய்யெலாம் வெண்ணிற் சண்ணித்த

மேனியான் ருடொழாதே

உய்யலா மென்றெண்ணி யுறிதூக்கி

யுழித்ததென் னுள்ளம் விட்டுக்

கொய்யுலா மலர்ச்சோலைக் குயில்கூவ
மயிலாலு மாரு ரரைக்
கையினுற் றொழாதொழிந்து கனியிருக்கக்
காய்கவர்ந்த கள்வ னேனே.

1

1. பழத்தோட்டத்தில் திருடப்போயும் கனியிருக்க காய் திருடியதுபோல, அடியேன் வாழ்க்கை அவலமாயிற்று என்று அறிவிக்கின்றார்கள்.

சண்ணித்தல்-நிரம்பப்பூசுதல். 'எண்ணி' என்ற மையால் எண்ணம் ஈடேறமை யுணர்த்தியவாறு. உறிதூக்கல் - கையில்கமண்டலம்வைத்த உறியைத் தூக்கிவருதல் சமணர்களுக்கு மரபு. உள்ளம் விட்டு - மனத்தைப் புறம்பேவிட்டு. கனியிருக்கக் காய்கவர்ந்தகள்வன்' ஒருபழமொழி. 'இனிய உளவாக இன்னதாகூறல் கனியிருப்பக் காய்கவர்ந்தற்று' குறள். ஆலும் - ஆடும். இந்தப்பாடலால் தொழாமைபின். தீமை சொல்லப்பெற்றது.

என்பிருத்தி நர்ப்புதோல் புகப்பெய்திட்
டென்னையோ ருருவ மாக்கி
இன்பிருத்தி முன்பிருந்த வினைதீர்த்திட்
டென்னுள்ளங் கோயி லாக்கி
அன்பிருத்தி யடியேனைக் கூழாட் கொண்
டருள்செய்த வாரு ரர்தம்
முன்பிருக்கும் விதியின்றி முயல்விட்டுக்
காக்கைப்பின் போன வாறே.

2

2. தொழாமற்போனாலும் போகட்டும். இறைவன் திருமுன்னாவது இருந்திருக்கலாமே! அதனையும் இழந்தேன். என்ன நன்றிகெட்ட தன்மை! என்று கையறவு தெரிவிக்கின்றார்கள்.

‘என்பிருத்தி... .. உருவமாக்கி’ என்ற பகுதி இறைவன் உடல்கொடுத்த நன்றியும், இன்பிருத்தி என்றது போகம் அளித்த நன்றியும்; வினைதீர்த்திட்டு என்றது மலமாயை கன்மங்களைத் தீர்த்துப் பக்குவம்மேவரச் செய்த பண்பாடும், உள்ளங்கோயிலாக்கி என்றது மனங் கோயிலாக்கொண்டருளிய மாண்பும், ஆட்கொண்டு அருள்செய்து என்பது அருளிப்பாடும் அறிவிப்பன. ஒன்றற்கும் பற்றாத அடியேற்கு இத்துணை நன்றிசெய்த இறைவன் முன்பாவது இருந்து அநவரததரிசனம் செய்ய வேண்டுமே அதனையும் இழந்தேன் ஆதலால் என்னிலை முயல்விட்டுக் காக்கைபின் போன வேடன் கதையாயிற்று என்பதாம். கூழ்-முறைமை. கூழை என்பதன் குறையாக்கக்கொண்டு இறுதி ஆளாக ஏற்று எனலுமாம்.

பெருவித்தென் பாவத்தைப் பண்டெலாங்
குண்டர்கடஞ் சொல்லே கேட்டு
உருகுவித்தென் னுள்ளத்தி னுள்ளிருந்த
கள்ளத்தைத் தள்ளிப் போக்கி
அருகுவித்துப் பிணிகாட்டி யாட்கொண்டு
பிணிதீர்த்த வாரு ராதம்
அருகிருக்கும் விதியின்றி யறமிருக்க
மறம்விலைக்குக் கொண்டவாறே.

3. முன்பிருக்கும் வாய்ப்பேயன்றி, அணுக்கத் தொண்டாக, அருகில் இருக்கும் வாய்ப்பிருந்ததே அதனையும் இழந்தேன் என்று அவலம் அறிவிக் கிறது இப்பாடல்.

குண்டர்கள் - சமணர்கள். சொல்லே கேட்டு பாவத்தைப் பெருகுவித்து என்றும், கள்ளத்தைத் தள்ளிப்போக்கி உருகுவித்து என்றும், - பிணர் காட்டி யருகுவித்து ஆட்கொண்டு தீர்த்த ஆரூர் என்றும் வினை முடிவு செய்க. கள்ளம் - ஆணவம். அது இருந்தவரையில் மனம் உருகவில்லை; அதனைத் தள்ளியவுடன் உருகியது என்பதாம். பிணி-சூலை. அருகுவித்து - அணுகச்செய்து. அறம் இருக்க மறம் விலைக்குக் கொண்டவாறு-புண்ணியமிருக்கப் பாவத்தை விலைக்கு வாங்கியதுபோல.

குண்டனாய்த் தலைபறித்துக் குவிமுலையார்
நகைநாண துழிதர் வேளைப்
பண்டமாப் படுத்தென்னைப் பாறலையிற்
றெளித்துத்தன் பாதங் காட்டித்
தொண்டெலா மிசைபாடத் தாமுறுவ
லருள்செய்யு மாரு ரரைப்
பண்டெலா மறியாதே பனிநீரற்
பாவைசெயப் பாவித் தேனே.

4

4. மேலும் மேலும் தம்மறியாமை தம்மைக் கவற்ற அருகிருப்பதில் தவறினேன். அதுகிடக்க.

இருந்த இடத்தில் இருந்தாவது தியானித்
திருக்கலாமே! அதவும் செய்திலேன் என்று
கவல்வதைக் காட்டுவது இப்பாடல்.

தலைபறித்து - தலையிரைக் கையாற் பிடுங்கி.
இது சமணசந்நியாசிகள் மரபு. பெண்கள் நகைக்
கவும் வெட்கமில்லாமல் நிர்வாணியாகத் திரிதலும்
மரபு. பண்டமாப்படுத்து - ஒருபொருளாக ஏற்றுக்
கொண்டு. பால் தலையில் தெளித்தல் - தீண்டற்
பாத்திரங்களைப் பால் தெளித்து அலம்பியெடுக்கு
மாறு போல் புறச்சமயஞ் சென்று தீண்டப்பட்ட
என்தலையில் பால் தெளித்துத் தூய்மைசெய்து.
பாதம் காட்டி - அருள் விளக்கந்தந்து. தொண்டு-
தொண்டர். வேந்து அமைச்சு என்பன போல
தொழிலாகுபெயர். பணிநீராற் பரவை செய்யப்
பாவித்தல்-கைவெப்பம் பட்டவுடன் நீராகும் பணித்
தண்ணீரால் பதுமைசெய்ய எண்ணியது போல
உறுதியற்ற புறச்சமயத்தினால் உறுதியடைய
எண்ணினேன் என்பதாம்.

துன்னாகத் தேனாகித் துர்ச்சனவர்

சொற்கேட்டுத் துவர்வாய்க் கொண்டு

ன்னாகத் திரித்திங் கிருகையேற்

றிடவுண்ட வேழையேனான்

பொன்னாகத் தடியேனைப் புகப்பெய்து

பொருட்படுத்த வாரு ரரை

என்னாகத் திருத்தாதே யேதன்போர்க்

காதனு யகப்பட்ட டேனே.

5. அறியாமற் போனதற்காக வருந்துவது நிற்க. இறைவனை என்நெஞ்சில் இருத்தல் கடனையன்றே! அதனையும் மறந்தேன், என்றறிவிக் கிறது இப்பாடல்.

துன் ஆகத்தேன் - (பயனின்றிப்) பருத்த உடலினன். துவர்வாய்க்கொண்டு-வாயிற் சிவப்புப் பூசி. என் ஆக-என்னபயன் உண்டாகவோ! இருகை இடஏற்று வுண்ட ஏழையேன் - இருகைகளிலும் மாதர் பிச்சையிட அதனை ஏற்று உண்ட அறிவினியேன். பொன் ஆகத்து அடியேனைப்புகப் பெய்த-பொன்போன்ற தமது நெஞ்சகத்து இரும்பு போன்ற அடியேனைப் புகச்செய்த; என்றது திருவுள்ளத் தடியேனை இருத்திய என்பதாம். அதாவது சிவ்ய தேசத்தினின்றும் ஆன்மாவை வாங்கி ஆசாரிய இருதயத்தில் வைத்து ஆன்மாவைப் பரிசுத்தஞ் செய்தலாகிய தீக்கை முறையாம். ஏதன்-குற்றம் பொருந்தியவன் ஆதன் - குருடன்.

பப்போதிப் பவணாய்ப் பறித்ததொரு

தலையோடே திரிதர்வேனை

ஒப்போட வோதுவித்தென் னுள்ளத்தி

னுள்ளிருந்தங் குறுதி காட்டி

அப்போதைக் கப்போது மடியவர்கட்

காமுதா மாருரை

எப்போது நினையாதே யிருட்டறையின்

மலடுகறந் தெய்த்தவாரே.

6. மேலும், நெஞ்சம் அன்பில் ஆழங்காற் பட்டதாக, எப்போதும் நினையாமல் இளைத்தேனே! என்ற கையறவைக் காட்டுகிறது இப்பாடல்.

பப்புஓதி - பரந்துபட்ட சமண சாத்திரங்களை ஓதி. பவணன்-சமணகுருமார் பட்டங்களில் ஒன்று. ஒப்புஓட ஓதுவித்து - அடியேற்குயாரும் ஒப்பில்லை யாம்படிக் கற்பித்து. அப்போதைக் கப்போது ஆரமுதாம் என்றது சிவாநுபவத்தில் ஒருகாலேக் கொருகால் இன்பம் மிக்குத்தோன்றும் அநுபவ நிலையை. இருட்டறையில் மலடுகறந்து எய்த்தது- மலட்டுப்பசுவைக் கறந்து உதையிஞ்சினாற் போலச் சமணம்புக்கதால் வருத்தமே மிஞ்சிற்று என்பதாம்.

கதியொன்று மறியாதே கண்ணழலத்

தலைபறித்துக் கையி லுண்டு

பதியொன்று நெடுவீதிப் பலர்காண

நகைநாண துழிதர் வேற்கு

மதிதந்த வாரூரில் வார்தேனை

வாய்மடுத்துப் பருகி யுய்யும்

விதியின்றி மதியிளியேன் விளக்கிருக்க

மின்மினித்திக் காய்ந்த வாரே.

7

7. தேனையிருக்கும் சிவபெருமானைப் பருகி யுய்யும் விதியையும் இழந்தேனே! என்று கூறுவது இப்பாடல்.

கதி - அடையத்தக்கது. தலையைப் பறிப்பதால் கண்வெப்பம் தாங்காது அழன்றுவிடும். ஒன்று-பொருந்திய. மதி - உண்மைஞானம். குளிர் காய்வான் வெப்பமும் ஒளியும் உள்ள விளக்கிருக்க, அதனை விட்டுத் தோன்றிமறையும் ஒளிமட்டும் உடைய மின்மினியிற் குளிர்காய்வது போலாம் என்பது.

பூவையாய்த் தலைபறித்துப் பொறியற்ற
சமணீசர் சொல்லே கேட்டுக்
காவிசேர் கண்மடவார்க் கண்டோடிக்
கதவடைக்குங் கள்வ னேன்றன்
ஆவியைப் போகாமே தவிர்த்தென்னை
யாட்கொண்ட வாரு ரரைப்
பாவியே னறியாதே பாழூர்
பயிக்கம்புக் கெய்த்த வாறே.

8

8. தியானப்பொருளாக வுள்ள தியாகேசரைத் தியானியாதே காலங்கழித்தமையை இப்பாடல் அறிவிக்கின்றது.

பூவை - நாகணவாய்ப்புள். பூவையாய்ச் சொல் கேட்டு என்னுகூட்டுக. சொன்னதையே சொல்லும் பூவைபோல, சமணர்சொல்லே கேட்டுச்சொல்லி என்றார்கள். பொறி - அறிவு. காவி-நீலோற்பலம். பொறிகள் வெறுப்புணர்ச்சிகொண்டு அடங்காமை யால் பெண்களைக் கண்டவுடன் என்கே மனம்

பொறிவழிபோய் புலனுகா எண்ணுமோ என்று,
 புலிகண்டார் அஞ்சியோடி வீடு புகுந்து கதவடைத்
 துக் கொள்வதுபோல; பள்ளியிற் புகுந்து கத
 வடைத்துக்கொண்டேன், என்று, உண்மைத்
 துறவின் உயர்வினைக்காட்டுகிறார்கள். பாவியேன்-
 தியானியேன், பழிக்கம்-பிச்சை. பாழூரில் பிச்சைக்
 குப் போனால் ஒன்றுங் கிடையாதவாறு போலச்
 சமணம் புக்கு உறுதி ஒன்றும் கிடைத்திலது
 என்பதாம்.

ஒட்டாத வாளவுணர் புரமுன்று
 மோரம்பின் வாயின் வீழக்
 கட்டாணைக் காமனையும் காலனையும்
 கண்ணினொடு காலின் வீழ
 அட்டாணை யாரூர் லம்மாணை
 யார்வச்செற் றக்கு ரோதம்
 தட்டாணைச் சாராதே தவமிருக்க
 அவஞ்செய்து தருக்கி னேனே.

9

9. எல்லையற்ற வீரத்தையும், எளிவந்த
 கருணையையும் உடைய ஆரூர்ப்பெருமானை அடை
 யாது போனேன் என்பதைக் காட்டுகிறார் இப்
 பாட்டில்.

ஓரம்பு - திருமாலாகிய அம்பு. காமனைக்கண்ணி
 னொடு, காலனைக் காலின் வீழ அட்டாணையெனக்
 கூட்டுக. அட்டான்-கொன்றவன். ஆர்வம் செற்றம்

குரோதம் தட்டான்-பொருட்பற்றும் அது பெறுமை
யால் வெறுப்புணர்ச்சியும், அதுகாரணமாக நிகழும்
கோபமும் ஆகிய மூன்றும் பொருந்தாதவனை.
அவம் - வீண் செயல். தருக்கினேன் என்றது
அறியாது அவற்றையே தவமெனக்கொண்டதால்
வினைந்தகேடு.

மறுத்தானொர் வல்லாக்க னீரைந்து
முடியினொடு தோளுந் தாளும்
இறுத்தானை யெழின்முளரித் தவிசின்மிசை
யிருந்தான்றன் றலையி லொன்றை
அறுத்தானை யாரூரி லம்மானை
யாலால் முண்டு கண்டம்
கறுத்தானைக் கருதாதே கரும்பிருக்க
இரும்புகடித் தெய்த்த வாறே.

10

10. உலகியலுக்கு மாறாகப் பத்துத்தலையும்,
இருபதுகையும் படைத்த இராவணன் வலியடக்கி
யும், வேதமோதியும் உண்மையுணராத பிரமன்
சிரங்கொய்தும், தேவர்கள் எல்லாரையுங் காக்க
விடமுண்டும் வீரமுங்கருணையும் விளங்கக் காட்டிய
இறைவனைக் கருதாமலிருந்துவிட்டேனே! என்று
அறிவிக்கிறார் இப்பாடலில்.

முளரி-தாமரை. கரும்பு - சுவைமிக்க கரும்பு.
இரும்பு - சுவைக்கமுடியாத இரும்பு. எய்த்தல் -
இளைத்தல்.

8. பண் - சீகாமரம்

இராகம் - நாதநாமக்கிரியை]

[தாளம் - திருபுடை.

திருச்சிற்றம்பலம்

[பாடினம்பூதத்தினாலும், என்ற திருப்பதிகத்தால் ஆராமரந்த பெருமான் தன்மையை விளக்கிக்காட்டிய அப்பர் சுவாமிகள் அத் தகைய பெருமானைத் தான்கண்ட இடம் திருவாரூர் என்று கூறுகிறார்கள்.]

சூலப் படையானைச் சூழாக வீழருவிச்
கோலத்தோட் குங்குமஞ்சேர் குன்றெட் டுடையானைப்
பாலொத்த மென்மொழியான் பங்களைப் பாங்காய்
ஆலத்தின் கீழானை நான்கண்ட தாரூரே.

1

1. கல்லாலின்கீழ் உபதேசந்தந்த குருமூர்த்
தமாயிருந்தருளும் காட்சியை யறிவிக்கின்றது இப்
பாடல்.

சூழ் - சுற்றடை. சூழ்தலையுடையது என முத
னிலைத் தொழிலாகுபெயர். தோளிலிருந்து ஆடை
விழுவது மலையிலிருந்து அருவிவீழ்வது போல.
எட்டுத் திசைகளுமே இறைவனுக்குத் தோள்களா
தலின் தோட்குன்று எட்டிடையானை யென்றார்.
அம்மையின் மார்பு பொருந்துவதால் குங்குமஞ்சேர்
குன்றாயிற்று. பாங்கு - அழகு. ஆலத்தின்கீழான்-
குருமூர்த்திவடிவினன்.

பக்கமே பாரிடங்கள் சூழும் படுதலையில்
புக்கலூர்ப் பிச்சையேற் றுண்டு பொலிவுடைத்தாய்க்
கொக்கிறகின் றாவல் கொடியெடுத்த கோவணத்தோ
டக்கணிந்த வம்மானை நான்கண்ட தாரூரே.

2

2. பிக்ஷாடனத்திருக் கோலந்தாங்கி, ஊர்கள்
தோறும் வந்து காட்சி வழங்குங் கருணைத்திறத்தை
யறிவிப்பது இப்பாடல்.

பாரிடம் - பூதம். படுதலை - கபாலம். புக்க லூர்-
புகுந்த ஊர்களில் எல்லாம். கொக்கிறகு - கொக்
கிறகம் பூ. தூவல் - தூவுதல். கொடியெடுத்த கோவ
ணம் - கொடியாக யுயர்த்திய கோவணம். அரை
ஞாண் கொடியிற் சேர்த்திய கோவணம் என்று
மாம். அக்கு - எலும்புமணி. பிச்சையேற்றுண்டு,
உடைத்தாய், அணிந்த அம்மான் எனக்கூட்டிப்
பொருள் காண்க.

சேய வலகமுஞ் செல்சார்வு மாணுனை
மாயப்போர் வல்லானை மாலைதாழ் மார்பானை
வேயொத்த தோளியர்த மென்முலைமேற் றண்சாந்தின்
ஆயத் திடையானை நான்கண்ட தாரூரே.

3

3. பிக்ஷாடனக்கோலத்துடன் ரிஷிபத்னிகள்
கூட்டத்திடையே நிற்கும் நிலையை யுட்கொண்டு
அத்தகைய இறைவனைக்கண்டது ஆரூரில் என்கிறது
இப்பாடல்.

சேயவுலகம் - செம்மையாகிய உலகம் என்றது வீட்டுலகம். செல்சார்வு-கதி: மாயப்போர்-கொல்லாமலே கொண்டு வீட்டுலக மளிக்கும் போர். வேய் - மூங்கில். தோளியர் என்றது முனிபன்னியரை. தண் சாந்தின் ஆயம்-சந்தனத்தை யணிந்த மகளிர் கூட்டம். இறைவன் போகியாயிருக்கின்ற நிலை இதில் உணர்த்தப் பெறுகின்றது.

ஏறேற்ற மாவேறி யெண்கணமும் பின்படா
மாறேற்றார் வல்லாணஞ் சேறி மயானத்தில்
நீறேற்ற மேனியனாய் நீள்சடைமே வீர்த்தும்ப
ஆறேற்ற வந்தணனை நான்கண்ட தாருரே.

4

4. முனைப்புக்கண்ட இடத்து, கருணைகொண்டு, முனைப்பு முத்திக்கு ஆகாதெனத்திருவுளம்பாலித்து, திரிபுராரிகள் முதலியோரை அடக்கியாண்ட வள்ளன்மையை விளக்குவது இப்பாடல்.

ஏறு ஏற்றமா ஏறி-இடபத்தை ஊர்தியாக ஏறி. ஏற்றமா என்பது ஏற்றமாக என்பதன் விகாரம் ஆறு - கங்கை. எண்கணம் - எண்ணப்படுகிற பூதகணங்கள்.

தாங்கோல வெள்ளெலும்பு பூண்டுதம் மேறேறிப்
பாங்கான வூர்க்கெல்லாஞ் செல்லும் பரமனார்
தேய்காவி நூறுந் திருவாரூர்த் தொன்னகரில்
பூங்கோயி லுண்மகிழ்ந்து போகா திருந்தாரே.

5

5. பிஷாடனத் திருக்கோலம்கொண்டு பல
வீடுகளுக்குச்செல்லும் பரமன் திருவானுரை நீங்கார்
என்று விளக்குகிறது இப்பாடல்.

கோலம் - அழகு, பாங்கானஊர் - தம்மிடம்
அன்புசெலுத்தும்ஊர், பூங்கோயில் - திருவானுர்க்
கோயிலின்பெயர். பலவீடுகளையும் பார்த்துவந்த
பண்பால், இவ்வூர், நீலமணமும், தொன்மையுமுடை
யதாய், கோயிலும் பூங்கோயிலாயிருத்தலின் பாற்
கடலும் தேவருலகமும் போல இருந்து பிரியாது
என்றும் விளங்குகிறார் என்பதாம்.

எம்பட்டம் பட்ட முடையானே யேர்மதியின்
நும்பட்டஞ் சேர்ந்த நுதலானே யந்திவாய்ச்
செம்பட் டுடுத்துச் சிறுமா னுரியாடை
அம்பட் டசைத்தானே நான்கண்ட தாருரே.

6

6. எம்மை வழிவழியாளாகவுடைய பிறை
முடிப்பெருமானைப் பார்க்கின்றது ஆரூரில் என்
கிறது இப்பாடல்.

எம் பட்டம் பட்டம் உடையான் - எமது உரி
மையை என்றும் தமக்குரிமையாகக் கொண்டவன்.
பட்டம் - உரிமை. வழிவழி முதல்வன் என்பது
குறிப்பு. நும்பட்டம் சேர்ந்த நுதலான் - நும் என்
பது முன்னிலைக்கண்வரும் சாரியையாயினும் ஈண்டு
அவ்வழிவந்தது; ஆதலின் மதியின்பட்டம் என
இயைக்க. அசைத்தான் - இறுக உடுத்தியவன்.

போழொத்த வெண்மதியஞ் சூடிப் பொலிந்திலங்கு
வேழத் துரிபோர்த்தான் வெள்வனையா டான்வெருவ
ஊழித்தீ யன்னுனை யோங்கொலிமாய் பூண்டதோர்
ஆழித்தேர் வித்தகனை நான்கண்ட தாகுரே.

7

7. வேதக் குதிரைபூண்ட ஆழித்தேர் வித்தக
னாகக்கண்டதை இப்பாடல் அறிவிக்கின்றது.

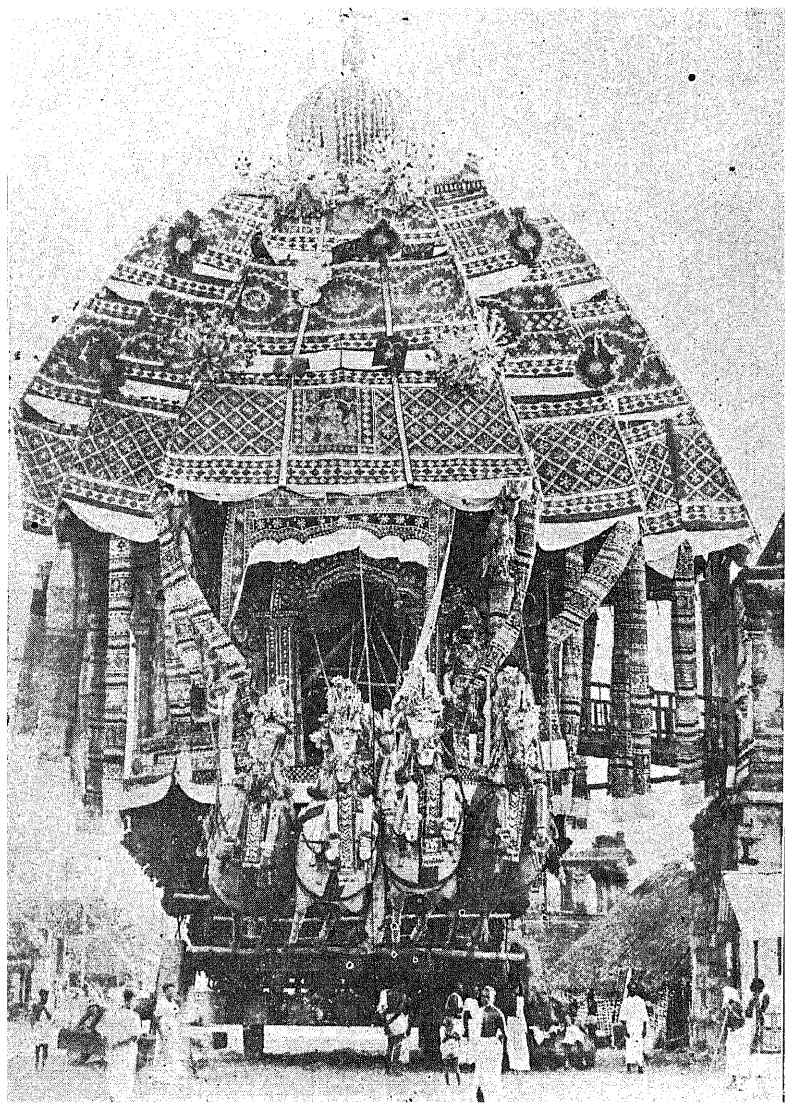
போழ்ஒத்த விண்மதியம் - பிளவு ஒத்தபிறை.
வெள்வனையாள் - முன்னர் ஆழிவளைக்கை என்றது
போலச் சங்குவளையலணிந்த உமாதேவி. ஒங்
கொலி மா - வேதக் குதிரை.

வஞ்சனையா ரார்பாடுஞ் சரராத மைந்தனைத்
துஞ்சிருளி லாட லுகந்தானைத் தன்ருண்டர்
நெஞ்சிருள் கூரும் பொழுது நிலாப்பாரித்
தஞ்சுடராய் நின்றுனை நான்கண்ட தாகுரே.

8

8. அடியார்களுக்கு ஆணவ இருள் மூடிய
காலத்துப் பேரொளியாய் நின்று பேரின் பமளிப்
பவன் ஆளுர் இறைவனே என்றறிவிக்கிறது இப்
பாடல்.

வஞ்சனையார் ஆர் பாடும் - வஞ்சனையுடையவர்
எவர்பக்கமும். துஞ்சிருள் - உலகமெல்லாம் உறங்கு
தற்குக் காரணமாகிய சர்வசங்கார இருட்டு.
ஆடல் உகந்தானை - ஊழித்தரண்டவம் புரிந்தவனை.

ஆழித் தேர்.

தொண்டர் நெஞ்சு இருள்கூரும் பொழுது - ஐந்
தெழுத்தோதுதல் ஆலயவழிபாடு முதலியவற்றில்
சேர்வுற்று, தொண்டர்கள் மனம் வாசனாமலத்தால்
தாக்குண்ணும் காலத்து. நிலாப்பாரித்து அம் சுட
ராய் நின்றான் என்றது. பூதச்சுடர்கள் ஒளியோடு
வெப்பந் தருவதாதலின் இறைவனாகிய சுடர்
தண்ணிலாவோடு ஒளிதந்தது என்பதாம்.

காமுது கொன்றை கடிநாறு தண்ணென்ன
நீரமுது கோதையோ டாடிய நீண்மார்பன்
பேரமுத முண்டார்க ளுய்யப் பெருங்கடனஞ்
சாரமுதா வுண்டானை நான்கண்ட தாருரே.

9

9. அமுதம் உண்டாரையும் நஞ்சு வருத்த,
நஞ்சை அமுதாகக்கொண்ட இறைவன் தங்கி
யிருப்பது ஆரூர் என்றறிவிக்கிறது இப்பாடல்.

கார நீர் என்பனவற்றுள் அகரம் சாரியை;
ஆறும்வேற்றுமை யுருபுமாம். நீர் முது கோதை -
கங்கை. அமுதம் உண்டும் பயனில்லை என்பார்
பேரமுதமுண்டாரென்றார். ஆர் அமுதா-விருப்பம்
நிறைந்த அமுதாக. தேவர்கள் அமுதமுண்டும்
இறந்தமையும், இவர் நஞ்சமுண்டு இறவாமையும்
சுண்டுவியப்பு.

தாடவடுக் கையன் ருமரைப்பூஞ் சேவடியன்
கோடலா வேடத்தன் கொண்டதோர் விணையினுன்
ஆடரவக் கிண்கிணிக்கா லன்னுனோர் சேடனை
ஆடுந்தீக் கூத்தனை நான்கண்ட தாருரே.

10

10. ஊழிக்கு மப்பாற்பட்டு விளங்குகிற ஒரு வனைக்கண்டது ஆரூரில் என்கிறது இப்பாடல்.

தாடஉடுக்கையன்-அடிக்கப்படும் உடுக்கையை யுடையவன். கோடலா வேடத்தன் - பிறரால் கொள்ளுதற்கரிய திருமேனிப் பொலிவினை யுடையான். ஆடரவக் கிண்கிணிக்காலன்னான்-தியாகேசனுடைய திருநாமங்களில் இது ஒன்று. சேடன் - எல்லாமழிந்த காலத்தும் மிச்சமாயிருப்பவன்.

மஞ்சாடு குன்றடா வுன்றி மணிவிரலால்
துஞ்சாப்போர் வாளாக்கன் ரூனெரியக் கண்கருதிச் •
செஞ்சாந் தணிவித்துத் தன்மார்பிற் பால்வெண்ணீர்
றஞ்சாந் தணிந்தாளை நான்கண்ட தாருரே. 11

11. ஆணவ வடிவினனாகிய இராவணனை அடக்கி ஆட்கொண்ட இறைவன் ஆரூரன் என்கிறது இப்பாடல்.

மஞ்ச - மேகம். அடா - நெருங்க. அஞ்சாப் போர் அரக்கன்-போரில் இறந்துபடாதவரம்பெற்ற இராவணன். இராவணன் கண்களில் இரத்தச் சாந்தப்பித் தன்மார்பில் வெண்ணீற்றுச்சாந்து பூசிக்கொண்டான் என்றதொரு நயம் தோன்றுதல் காண்க.

9. பண் - சீகாமரம்

இராகம் - நாதநாமக்கிரியை]

[தாளம்- சாடி.]

திருச்சிற்றம்பலம்

[அப்பரடிகள் புற்றிடங்கொண்டபிரானை வணங்கித் தாண்டகம் பலசெய்து, தூண்டாவிளக்கை ஒத்த வன்மீகநாதர் முன்னின்று இப்பதிகத்தைச் சொல்லித் துதிக்கின்றார்.]

காண்டலே கருத்தாய் நினைந்திருந்தேன்

மனம்புகுத்தாய் கழலடி

பூண்டுகொண் டொழிந்தேன்

புறம்போயி னுலறையோ !

ஈண்டுமாடங்க ணீண்டமா ளிகைமேலெழு கொடி.

வானி ளம்மதி

தீண்டிவந் துலவுந்

திருவாரு ரம்மானே.

1

1. இப்பாட்டு, என்னுடைய எண்ணம் ஈடே றிற்று; இனிப்பிரிவில்லை என்று அப்பர் அடைந்த பேற்றின் ஊற்றத்தைப் பேசுகிறது.

ஒழிந்தேன் - பிறசெயலிற் போக்கின்றிக் கழலையே நினைந்திருந்தேன். புறம் போயினால் அறையோ-திருமுன்பு நின்றும் வெளிப்போந்தால் குற்றமோ? மண்ணிலுள்ள மாடங்களின் கொடி வான் மதியத்தைத் தீண்டி உலாவும் ஆருருக்கு

இறைவன் ஆதலின் உன்னடியேன் புறம்
போனாலும் திருவடி மறவேன்; குற்றமில்லை என்ப
தாம். அன்றி அறையோ என்பதற்குச் சொல்லுந்
தரமாமோ என்றும், பிரியுமாறுளதே என்றும்
பொருள்காண்பாரும் உளர்.

கடம்படந்தட மாடினாய்களை கண்ணினக்கொரு

காதல் செய்தடி.

ஒடுங்கி வந்தடைந்தே

னொழிப்பாய் பிழைப்பவெல்லாம்

முடங்கிருன்முது நீர்மலங்களை வாளைசெங்கயல்

சேல்வ ராக்களி

றடைந்த தன்கழனி

யணியாரு ரம்மானே.

72

2. நீயே எனக்கடைக்கலம். உன்திருவடிகளை
அடைந்தேன். என்பிழை எல்லாவற்றையும் ஒழி
என்று வேண்டுகின்றது இப்பாட்டு.

கடம் பட நடமாடினாய் - அழிந்த உலகமானது
மீளவும் தோன்றுமாறு திருநடனம் செய்தனை.
களைகண் நினக்கு - பற்றுக்கோடாகிய உனக்கு.
ஒடுங்கிவந்து - பொறிவழிச் செல்லாது உன்திருவடி
யொன்றையே உற்றுநோக்கி வந்து. பிழைப்பை
எல்லாம் ஒழிப்பாய் - இனித் தவறுவனவற்றைப்
பிழை என்றும் கருதாதே, நீக்குவாய்; என்றது
இறைவனைக் கண்டபொழுதே இறந்தகாலத் தவறு

கள் கடியப்படுமாதலின், வரக்கடவ பிழைகளை ஒழிப்பாய் என வேண்டிக்கொள்கிறார். முடங்குவனைந்த. களிறு - ஒருவகைமீன். இறால் மலங்கு முதலிய மீனினங்கள் செறிந்த வயல்கூழ்ந்த ஆரூராதலின் என் பிழையை ஒழிப்பதும் உனக்கியல்பு என்பதாம்.

அருமணித்தடம் பூண்முலை யரம்பையரோ

டருளிப் பாடியர்

உரிமையிற் றெழுவார்

ருருத்திர பல்கணத்தார்

விரிசடைவிரதிக ளந்தணர் சைவர்பாகுப

தர்க் பாலிகள்

தெருவினிற் பொலியுந்

திருவாரூ ரம்மானே.

3

3. தேவரம்பையரோடு, பலவேறு சமயிகளும் செறிந்த திருவாரூருக் கிறைவன் என்றருளிச் செய்கின்றது இப்பாடல்.

தடம்=பாப்பு. பூணை விசேடித்தது. அருளிப் பாடியர்-இறைவன் கட்டளையை எடுத்தியம்புவோர். உரிமையிற்றெழுவார்-வணங்கும் உரிமையும் பணிசெயும் உரிமையும் என்ற இரண்டினாலும் தொழுபவர்கள். உருத்திரபல்கணத்தார் - உருத்திரர்களைப் போலவே சூலமும் கபாலமும் தரித்து உருத்திரகல்பிதமான ஆகம நெறியில் ஒழுகும் காளாமுகர்.

பூங்கழறெழுதும் பாவியும் புண்ணியாபுனி
 தாவன் பொற்கழல்
 ஈங்கிருக்கப் பெற்றே
 னென்னகுறை யுடையேன்
 ஒங்குதெங்கிலை யார்கமுகிள வாழைமாவொடு
 மாது ளம்பல
 தீங்கனி சிதறுந்
 திருவாரு ரம்மானே.

4

4. திருவடி சிந்தையிற்றினைக்கப் பெற்றதால்
 இனி ஒரு குறையு மில்லை என்கிறது இப்பாடல்.

பரவுதல் - தோத்தரித்தல். ஈங்கு - மனத்து.
 ஒங்குதெங்கு எழுவாய். தெங்கு கனி சிதறும்
 திருவாருர் என்க. தெங்கு ஆகுபெயர்; தேங்காய்.

நீறுசேர்செழு மார்பினுய்நிரம் பாமதியொடு
 நீள்ச டையிடை
 ஆறுபாய வைத்தா
 யடியே யடைந்தொழிந்தேன்
 ஏறிவண்டொடு தும்பியஞ்சிற கூன்றவிண்ட
 மலரி தழ்வழி
 தேறல்பாய்ந் தொழுஞந்
 திருவாரு ரம்மானே.

5

5. குறைமதியையும் செருக்குற்ற கங்கையை
 யும் திருமுடிக்கண் வைத்தனையாதலால் குறைகண்டு

தள்ளமாட்டாயென்று உன் திருவடியடைந்தேன்
என்றறிவிக்கிறது இப்பாட்டு.

ஒழிந்தேன் - புகவிடம் வேறில்லை என்றபடி.
வண்டு தும்பி என்பன வண்டுவகைகள். தேறல்-
தேன்.

அளித்து வந்தடி கைதொழுமவர் மேல்வினைகெடு

மென்றி வையகம்

களித்துவந் துடனே

கலந்தாடக் காதலராய்க்

குளித்துமுழுகியுந் தூவியுங்குடைந் தாடுகோதையர்

குஞ்சி யுட்புகத்

. தெளிக்குந் தீர்த்தமருத்

திருவாரூ ரம்மானே.

6.

6. வழிபடும் அடியார்களது ஆகாமிய சஞ்சித
வினைகளை நீக்கும் தீர்த்தங்கள் நீங்காத திருவாரூர்
என்கிறது இப்பாட்டு.

அளித்து-காதலித்து. மேல்வினை-வரக்கடவன
வாய ஆகாமிய சஞ்சிதங்கள். கெடும் என்று இவ்
வையகம் களித்து கலந்து ஆட எனக்கூட்டுக.
கோதையர் குஞ்சியுட்புகத் தெளிக்கும் தீர்த்தம்
என்றது மங்கையர் நீராடித் தீர்த்தம் கொணர்ந்து
கணவர்கள் தலையில் தெளிப்பார்கள் என்ற நிகழ்ச்
சியை விளக்குவது. பங்குனித் தீர்த்த விழாவில்
இதனை இன்றும் காணலாம்.

திரியுமுவெயி றீயெழுச்சிலை வாங்கிநின்றவ
 னேயென் சிந்தையுள்
 பிரியுமா ரெங்கனே
 பிறைத்தேயும் போகலொட்டேன்
 பெரியசெந்நெற் பிரம்புரிகெந்த சாவிதிப்பிய
 மென்றி வையகத்
 தரியந் தண்கழனி
 யணியாளு ரம்மானே.

7

7. திரிபுரம் எரித்தவீரனாகிய உன்னைப் பிரி
 யேன். தவறியும் போகலொட்டேன் என்று இறைவனை
 இறுகப் பிடித்தமையை இயம்புகின்றது இப்பாடல்.

திரியும் மூவெயில் - பறந்து செல்லும் மூன்று
 கோட்டைகள். சிலைவாங்கி நின்றவன் - மேருமலை
 யாகிய வில்லைவளைத்தவன். திருவாரூர்வயலில்
 செந்நெல், பிரம்புரி, கெந்தசாவி, திவ்வியம் என்ற
 நெல்வகைகள் விளைந்து அறுக்கப்படுகின்றன
 என்பதாம். என்று இவை அகத்து அரியும் கழனி
 எனப்பிரிக்க.

பிறத்தலும்பிறந் தாற்பிணிப்பட வாய்ந்தசைந்துட
 லம்பு குந்துநின்
 றிறக்குமா றுளதே
 விழித்தேன் பிறப்பினைநான்
 அறத்தையெயுரிந் தமனத்தன யார்வச்செற்றக்கு
 ரோத நீக்கியுன்
 திறத்தன யொழிந்தேன்
 றிருவாரு ரம்மானே.

8

8. உடலின் இழிவையும் உமது பெருமையையும் உணர்ந்தேன். என்னைக் காப்பாற்று என் வேண்டிக்கொள்கிறார்.

பிறந்தபிறகு நோயடைந்து தளர்ந்து உறையாகிய உடலுக்குள்ளிருந்தும் இறப்பு உண்டு; இது உறுதி. ஆகையால், பிறப்பை இழித்தேன். பிறப்புக்குக் காரணமாகிய காமமாதியவற்றைக் கடிந்தேன். ஆதலால் பிறப்பில்லை என்றபடி.

முளைத்தவெண்பிறை மொய்சடையுடை யாயெப்போது
 நெஞ்சிடங் கொள்ள [மென்
 வளைத்துக் கொண்டிருந்தேன்
 வலிசெய்து போகலொட்டேன்
 அனைப்பிரிந்த வலவன்போய்ப்புகு தந்தகாலமும்
 கண்டு தன்பெடை
 தினைக்குந் தண்கழனித்
 திருவாரு ரம்மானே.

9

9. அம்மானே! தேவரீர் அடியேன் நெஞ்சத்தை இடமாக்கிக்கொள்ள ஆவனசெய்தேன். நீரும் எழுந்தருளினீர் இனிப்போகஒட்டேன் என்கிறார் இப்பாடலில்.

எப்போதும் வலிசெய்து போக லொட்டேன் என்றது பிழைத்தேயும் போகலொட்டேன் என்றதை (7ம் பாடலை) அறிவுறுத்துகின்றது. வளையை

விட்டுப்பிரிந்த ஆண் நண்டு, மீட்டும் புகுந்தகாலத்து,
பெண்நண்டு விடாது திளைக்கும் ஆரூர் என்றது;
இறைவனது வருகைக்காக எதிர்நோக்கியிருந்த
நெஞ்சகமாகிய வளையில் இறைவன்வந்ததும் போக
வொட்டேன் என்று தடுத்த இவர் நிலையோடு
ஒத்திருத்தல் காணற்பாலது. இறைவனுக்கு அலவ
னும், பெடைக்கு அப்பரும், அனைக்கு நெஞ்சும்
ஒப்பாதல் காண்க.

நாடினார்கம லம்மலாய நோடினிய

ஆகங் கீண்டவன்

நாடிக் காணமாட்டாத்

தழலாய நம்பாணைப்

பாடுவார்பணி வார்பல்லாண்டிசை கூறுபத்தர்கள்

சித்தத் துள்புக்குத்

தேடிக் கண்டுகொண்டேன்

திருவாரு ரம்மானே.

10

10. அப்பர், இருபெருந்தேவர்க்கும் எட்டாத
தேவனை அன்பர்களிதயத்துள் தாம் கண்டதாக
இப்பாடலில் அறிவிக்கிறார்.

அயனோடு ஆகம் கீண்டவன் நாடிக்காண
மாட்டாநம்பான் எனக் கூட்டுக. இரணியன் ஆகம்
கீண்டவன் - திருமால். நம்பான் - குணங்களால்
நிறைந்தவன்; நம்பப்படத்தக்கவன் என்றுமாம்.

திருவாதிரைத் திருப்பதிகம்.

10. பண் - குறிஞ்சி.

இராகம்: யதுகுலகாமோ ராதி]

[தாளம்: திருபுடை.

திருச்சிற்றம்பலம்

[புகலிப்பெருமான் பூம்புகலூரில் எழுந்தருளியிருக்கின்றபோது அப்பர்சுவாமிகள் திருவாரூரை வழிபட்டு, அடியார்கூட்டத்தோடு புகலூர்க்கு எழுந்தருளினார்கள். அப்போது புகலியர் கோனாகிய ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் இவர்களை நோக்கி, திருவாரூர்ப்பெருமை களை வகுத்துரைத்தருள்க' எனவேண்டிக்கொண்டனர். அப்போது ஆதிரை நாளில் ஆரூர்ச்செல்வர் கொண்டருளிய திருவிழாச்சிறப்பை என்னென்று கூறவேண்! என வியந்து முத்துவிதானம் என்ற இந்தப் பதிகத்தை மொழிந்தருளினார்கள். இப்பதிகத்தில் திருவாதிரைத் திருவிழாவின் சிறப்புக்கள் பலவும் கூறப்பெறுகின்றன.]

முத்துவிதான மணிப்பொற்கவரி முறையாலே
பத்தர்களோடு பாவையர்கூழப் பலிப்பின்னே
வித்தகக்கோல வெண்டலைமாலை விரதிகள்
அத்தனாரு ராதிரைநாளா லதுவண்ணம்.

1

1. இப்பாட்டில் எடுபிடிகளும், அன்பர்களும், மாவிரதி போன்ற அகப்புறச் சமயத்தார்களும் கூடி இறைவன் பின்னே செல்வதைத் தெரிவிக்கின்றார்கள்.

விதானம் - மேற்கட்டி. மணிப்பொன் கவரி - மணிக ளிழைக்கப்பெற்றுப் பொற்பிடி போட்ட சாமரை. பத்தர்கள்-அன்பர்களாகிய ஆடவர்கள். பாவையர் - பெண்கள், பாவையர் உடன் வந்தும் அன்புள்ளம் திரியாத ஆடவர்களைப் பத்தர்கள் என்றே குறித்தார்கள். பலி - எட்டுத்திக்குப்பாலகர் களுக்கும் இடப்பெறுகின்ற பலி. வித்தகக்கோலம் - வியக்கத்தக்க வேடம். ஆதிரைநாள் வண்ணம் விதானம் கவரி முறையாலே(சூழ), பத்தர் பாவை யர் சூழ, பலிப்பன்னே விரதிகள் (சூழ) அத்தன் (வருதல்) அது எனமுடிக்க.

நணியார் சேயார் நல்லந்தியார் நாடோறும்
பிணிதான்றிரு மென்றுபிறங்கிக் கிடப்பாரும்
மணியேபொன்னே மைந்தாமனாளா வென்பார்கட்
கணியானா ராதிரைநாளா லதுவண்ணம்.

2

2. குணத்தாலும், இடத்தாலும் வேறுபட்ட மக்கள் பிணிதீரப் போற்றுகின்றார்கள். அவர் கட்டு அண்ணியனாகிய ஆரூர்ப்பெருமானின் ஆதிரைத்திருநாள் வண்ணம் இது என்றுணர்த்து கிறது இப்பாட்டு.

நணியார்-அணுகியவர். சேயார்-தூரத்திலுள்ள வர்கள். பிறங்கிக்கிடத்தல்-வரங்கிடத்தல். மணியே-இயற்கை ஒளியமைந்த மணிபோன்றவனே, அணியான் - அணுமையிலுள்ளவன்.

வீதிகடோறும் வெண்கொடியோடு விதானங்கள்
சோதிகள்விட்டுச் சுடர்மாமணிக னொளிதோன்றச்
சாதிகளாய பவளமுழுத்துத் தாமங்கள்
ஆதியாரு ராதிரைநாளா லதுவண்ணம்.

3

3. ஆதிரைநாளின் வீதியலங்காரத்தை விளக்கு
கிறது இப்பாட்டு.

வெண்கொடி-விழாக்காலத்து, நகரில் மங்கல
மாகத் தூக்கப்பெறுவது. “விதானமும் வெண்
கொடியுமில்லாஅரும்.....ஊரல்ல” தேவாரம். விதா
னங்கள் மணிகள் தாமங்கள் ஒளிதோன்ற நிற்பது
அது ஆதிரை நாள்வண்ணம் எனமுடிக்க.

குணங்கள்பேசிக் கூடிப்பாடித் தொண்டர்கள்
பிணங்கித்தம்மிற் பித்தரைப்போலப் பிதற்றுவார்
வணங்கிநின்று வானவர்வந்து வைகலும்
அணங்களு ராதிரைநாளா லதுவண்ணம்.

4

4. விழாவில் ஈடுபட்ட அன்பர்கள் இறைவனை
பாடிப் பேசிப் பிதற்றும் இயல்பை அறிவிப்பது
இச்செய்யுள்.

குணங்கள்பேசி - இறைவனின் குணங்களைப்
பேசி. பிணங்கி - இறைவனின் அருட்செயல்களில்
இது பெரிது இதுபெரிது எனத்தம்முள் மாறுபட்டு.
அணங்கன் - தெய்வத்தன்மையுடையவன்.

நிலவெண்சங்கும் பறையும்மாப்ப நிற்கில்லாப்
பரநுமிட்ட கல்லவடங்கள் பரந்தெங்கும்
கலவமஞ்ஞை காரென்றெண்ணிக் களித்துவந்
தலமானு ராதிரைநாளா லதுவண்ணம்.

5

5. ஆதிரைவிழாவின் வாத்தியச் சிறப்புகளை
விளக்குவது இப்பாட்டு.

நிலவெண்சங்கு - நிலாப்போலும் வெள்ளிய
சங்கு. கல்லவடம்-ஒருவகைப்பறை. கலவமஞ்ஞை-
ஆண்மயில். அலமரும்-சுழலும்.

விம்மாவெருவா விழியாத்தெழியா வெருட்டுவார்
தம்மாண்பிலராய்த் தரியார் தலையாள் முட்டுவார்
எம்மாவீச னெந்தையெனப்ப னென்பார்கட்
கம்மானு ராதிரைநாளா லதுவண்ணம்.

6

6. விழாவிற்கலந்த ஏனையமக்களின் பரவசத்
தன்மையைக்காட்டுகிறது இப்பாடல்.

தெழியா-அதட்டி. தம்மாண்பிலராய்-பசுபோத
மற்று, பாலரொடுன்மத்தர் பிசாசர்குணம்மருவிப்
பரவசராய். தரியார்-நிலைகொள்ளாராய்.

செந்துவர்வாயார் செல்வனசேவடி சிந்திப்பார்
மைந்தர்களோடு மங்கையர்கூடி மயங்குவார்
இந்திரானுதி வானவர்சித்த ரெடுத்தேத்தும்
அந்திரானு ராதிரைநாளா லதுவண்ணம்.

7

7. திருவடிச்சிந்தனை மறவாது மக்கள் தம்முட் கூடிமயங்குகின்றார் என்பதை அறிவிக்கிறது இப்பாட்டு.

செந்துவர் - செம்மையானபவழம். செல்வன்
சேவடி - இறைவனுடைய திருவடிகள், அந்திரன்-
அழியா அழகுடையான். அம் - அழகு. திரம்-கிலை
பேறு.

முடிகள்வணங்கி மூவாதார்கள் முன்செல்ல
அடிகொள்வேய்த்தோள் வானாமங்கையர் பின்செல்லப்
பொடிகள்பூசிப் பாடுந்தொண்டர் புடைசூழ
அடிகளாரு ராதிராநாளா லதுவண்ணம். 8

8. விழாவில் உடன் செல்வார் முறையை அறிவிக்கிறது இச்செய்யுள்.

மூவாதார் - மூப்பில்லாத யோகியர். அவர்கள் முடியைவணங்கி முன்செல்கின்றார்கள். அடிகொள்வேய் - நிலை மூங்கில். என்றது பசுமை விளக்கிற்று. தேவமங்கையர் பின்செல்கின்றார்கள். மெய்யெலாம் நீறுபூசி, வாய்மணக்கப் புகழ்பாடும் அடியார்கள் இருமருங்கும்செல்கின்றார்கள். இடையில் இறைவன் செல்கின்றான்.

துன்பநும்மைத் தொழாதநாள்க ளென்பாரும்
இன்பநும்மை யேத்துநாள்க ளென்பாரும்
நும்பினெம்மை நுழையப்பணியே யென்பாரும்
அன்பனொரு ராதிராநாளா லதுவண்ணம். 9

9. உடன்வருவோர் வேண்டுகோள்களை இப்பாடல் அறிவிக்கிறது.

ஏத்தும் நார்களே இன்பந்தருநாள்கள் என்கின்றார் சிலர். ஏத்தாத நாட்கள் துன்ப நாட்கள் என்கின்றார் சிலர். ஒருவரைப்பார்த்து ஒருவர் உங்கள் பின்னே என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு போங்கள் என்று வேண்டுகின்றார். இவ்வண்ணமாக இருந்தது விழாவின் சிறப்பு.

பாரூர்பெளவத் தானைப்பத்தர் பணிந்தேத்தச்

சீரூர்பாட லாடலருத செம்மாப்பார்ந்

தோருரொழியா துலகமெங்கு மெடுத்தேத்தும்

ஆரூரன்ற னுதிரைநாளா லதுவண்ணம்.

10

10. ஆதிரைநாள் உலகு அனைத்தும் கொண்டாடும் ஒரு பெருநாள் என்கிறது இப்பாடல்.

பெளவத்தானை - கடல்போன்றசேனை. 'தொண்டர்காள் தூசிசெல்லீர்' என்றதால் பத்தர்கள் கூட்டத்தைத்தானை என்றல் மரபாதல் காண்க. செம்மாப்பு - இறுமாப்பு.

11. திருநேரிசை

இராகம் - நவரோஸ்]

[தாளம் - ஆதி.

திருச்சிற்றம்பலம்

[திருவாரூரில் வசிக்கின்ற நாளில் ஒருநாள் திருமுலட்டானரை அந்தியில் வழிபட்டு நிற்கும் பொழுது, இந்திரியச் சேஷைகளை

எண்ணி, என் உயிர் மத்துறுதயிர்போல் மறுகுகின்றது; ஆழ்குழிப் பட்டு அலமருகின்றது; அலந்தேன்; ஆற்றேன்; இனி என்னால்வாழ முடியாது; முடியாது காக்கவேண்டும் என்று அப்பாடிகள் வேண்டுவ தாகளழுந்தது இப்பதிகம்.]

படுகுழிப் பவ்வத்தன்ன பண்டியைப் பெய்தவாற்றால்
கெடுவதும் மனிதவாழ்க்கை காண்டொறுங் கேதுகின்றேன்
முடுகுவ ரிருந்துளைவர் மூர்க்கரே லிவர்களோடும்
அடியனேன் வாழமாட்டே னாரூர்மு லட்டனீரே. 1

1. மனிதவாழ்க்கை வயிற்றால் மடிவதைக் கண்டு வருந்துகின்றார் இப்பாடலில்.

பவ்வத்தன்னபண்டி - கடலன்னவயிறு. என் றது நாள்தோறும் மூன்றுவேளை தூர்த்தும் தூரா மையால். கேதுகின்றேன்-அஞ்சுகின்றேன். ஐவர் பஞ்சேந்திரியங்கள். முடுகுவர் - தூரத்துவார்கள்.

புழுப்பெய்த பண்டிதன்னைப் புறமொரு தோலான் மூடி
ஒழுக்கரு வொன்பதுவா யொற்றுமை யொன்றுமில்லை
சழக்குடை யிதனுளைவர் சங்கடம் பலவுஞ்செய்ய
அழிப்பனாய் வாழமாட்டே னாரூர்மு லட்டனீரே. 2

2. மேலும், உடலின் இழிவை விளக்குவா ராகப் புழுத்த வயிற்றைத், தோலால் மூடியது. ஒழுக்கிக்கொண்டே இருக்கும் ஒன்பது வாயில்களை யுடையது என்கின்றார்; இப்பாட்டில்.

ஒன்பதுவாய் முன்னர்க் கூறப்பட்டது. ஒற்றுமை ஒன்றுமில்லை என்றார்; வாயில்களும் ஒரு தன்மையற்றனவாய், ஒன்றுபோனவழி ஒன்று போவதில்லையாகலின். சமுக்கு-பொய். அழிப்பன்-வருந்தியவன்.

பஞ்சின் மெல் லடியினார்கள் பாங்கரா யவர்கணின்று
நெஞ்சினேய் பலவுஞ்செய்து நினையினு நிலையவொட்டார்
நஞ்சணி மிடற்றினானே நாதனே நம்பனேநான்
அஞ்சினேற் கஞ்சலென்னீ ராரூர்மு லட்டனீரே. 3

3. தேவரீரை நினைப்பதற்குத் தடையாயினார்
மாதர்களாதலின், அவர்களுக்கு அஞ்சினேன்; என்கிறார் இப்பாடலில்.

பஞ்சின் மெல்லடியினார்கள் - பஞ்சுபோன்ற
மெல்லிய அடியையுடையார்கள். நெஞ்சின் நோய் -
காமநோயும் பிரிவு நோயும்.

கெண்டையந் தடங்கணல்லார் தம்மையே கெழுமவேண்டிக்
குண்டராய்த் திரிதந்தைவர் குலைத்திடர்க் குழியினுக்கக்
கண்டுநான் றரிக்கில்லேன் காத்துக்கொள் கறைசேர்கண்டா
அண்டவா னவர்கள்போற்று மாரூர்மு லட்டனீரே. 4

4. பொறிக்குண்டர் பூங்குழலாள் மேற்
செலுத்துகின்றார்களாதலின் அதனின்றும் காக்க
வேண்டுமென்கிறது இப்பாடல்.

கெழும - புணர, காமவழிப்பட்டார்க்குத் தக்க இன்ன தகாதன இன்ன என்று ஒக்க உன்னும் அறிவு இல்லையாதலின் குண்டர் என்றார். இடர்க் குழி - நோயும் பழியுமாகிய துன்பக்குழி.

தாழ்குழ லின்சொனல்லார் தங்களைத் தஞ்சமென்று ஏழையே னாகிநாளு மென்செய்கே நெந்தைபெம்மான் வாழ்வதே லரிதுபோலும் வைகலு மைவர்வந்து ஆழ்குழிப் படுக்கவாற்றே னுரூழ லட்டனீரே.

5

5. மாதரையே தஞ்சமாகக்கொண்டு மதியிழந் தமையை அறிவிக்கிறது இப்பாடல்.

ஏழையேன் - மடமையுடையேன், மாதரைத் தஞ்சமென்று மடமையானதற்கு அவர்களின் தாழ்குழலும் இன்சொல்லுமே காரணம் என்றார். ஐவர் வந்து ஆழ்குழிப்படுத்தல் - மாதர் போகம் மன்னச் செய்தல்.

மாற்றமொன் றருளகில்லீர் மதியிலேன் விதியிலாமை சீற்றமுந் தீர்த்தல்செய்யீர் சிக்கன வுடையராகிக் கூற்றம்போ லைவர்வந்து குலைத்திட்டுக் கோரு செய்ய ஆற்றவுங் கில்லேனாயே னுரூழ லட்டனீரே.

6

6. என் நிலைகண்டும் இரங்ககில்லீர் என்று வருந்திவிற்கும் நிலையைக்காட்டுகிறது இப்பாடல்.

மாற்றம் - மறுமொழி. சென்ற திருப்பாடல் களில் உடற்பகைவராயும் - உடனுறை பகைவராயும்

உள்ளவர்களின் தீமையை எடுத்துச் சொல்லியும் பரிகாரம் அருளாமையால் 'மாற்றமொன்றருள கில்லீர்' என்றார்; சீற்றம் - தவறான வழியில் நடப்ப தாலுண்டான சினம். சிக்கனவு - உறுதியாகப் பிடித்தல், 'சிக்கெனப் பிடித்தேன்' என்பதும் இப்பொருட்டு. கோகு - துன்பம்.

உயிர்கிலை யுடம்பேகாலா வுள்ளமே தாழியாகத் துயரமே யேற்றமாகத் துன்பக்கோ லதனைப்பற்றிப் பயிர்தனைச் சுழியவிட்டுப் பாழ்க்குநீ ரிறைத்துமிக்க அயர்வின லைவர்காற்றே னஞர்மு லட்டனீரே.

7

7. வாழ்க்கைநீரை பாழுக்கிறைக்கச்செய்த ஐவரின் அவதியை அறிவிக்கிறது இப்பாடல்.

உயிர்கிலை உடம்பு - உயிர் கிற்றற்கிடமாய் உடம்பு, கால் - கவைக்காலாகிய துலாமரம். தாழி - ஏற்றச்சால். துயரம் ஏற்றம் - துயரங்களே கவைக் காலில் இடப்பட்ட ஏற்ற மரம். துன்பம் பற்றுக் கோல். பயிர் - மனிதஉடம் பெடுத்ததின் குறிக்கோ ளாகிய சிவபோகம் வினைக்கும் தவஞானம். இப்பாடல் ஏகதேச வருவகம். துயரம் - பிணி. துன்பம் - அதனால் விளைந்த மனமாற்றம்.

கற்றதே லொன்றுமில்லை காரிகை யாரோடாடிப் பெற்றதேற் பெரிதுத்துன்பம் பேதையேன் பிழைப்பினுலே முற்றின லைவர்வந்து முறைமுறை துயாஞ்செய்ய அற்றுநா னலந்துபோனே னஞர்மு லட்டனீரே.

8

8. வாணஸ்வீனாளாயிற்று; வருந்தியது ஒன்று தான்பயன்: என்பதை அறிவிக்கிறது இப்பாட்டு.

கற்றது ஒன்றுமில்லை என்றார் படித்த பயனெய்தாமையின். பேதையரிடம் பெற்றது துன்பமென்றது, ஒளியைக்காட்டி விட்டிலை இழுக்கும் விளக்குப்போல அழகைக்காட்டி வசப்படுத்தித் துன்பம் தந்தார் என்பதாம். காரிகை - அழகு, பிழைப்பினாலே முற்றினால் - சீவனோபாயங்காரணமாகத் தொழிலில் ஈடுபட்டால். அற்று - பயனற்று.

பத்தனாய் வாழமாட்டேன் பாவியேன் பரவிவந்து
சித்தத்து னைவர்திய செய்வினை பலவுஞ்செய்ய
மத்துறு தயிரேபோல மறுகுமென் னுள்ளந்தானும்
அத்தனே யமரர்கோவே யாரூர்மு லட்டனீரே.

9

9. மனக்கலக்கம் விளைவது இந்திரியங்களாலேயே என்றறிவிக்கிறது இப்பாடல்.

ஐவர் தீய செய்வினை சித்தத்துள் பரவிவந்து
பலவும்செய்ய உள்ளம் தயிர்போல மறுகும் எனக்
கூட்டி முடிவுகாண்க.

தடக்கைநா லைந்துங்கொண்டு தடவரை தன்னைப்பற்றி
எடுத்தவன் பேர்க்கவோடி யிரிந்தன பூதமெல்லாம்
முடித்தல் பத்துந்தோளு முறிதர விறையேயுன்றி
அடர்த்தருள் செய்ததென்னே யாரூர்மு லட்டனீரே.

10

சென்ற ஒன்பது பாடல்களாலும் அடியே னுக்கு வந்த இடையூற்றை அறிவித்தும், பரிகாரம் தேடாத தேவரீர்; உமக்கிடையூறு செய்த இரா வணனை அடர்த்துமட்டும் என்னே தந்தலம் என்று வினவுகின்றார்.

12 திருநேரிசை.

[இராகம் - நவரோஸ்]

[தாளம் - ஆதி]

திருச்சிற்றம்பலம்.

[இறைவன் அம்மையோடெழுந்தருளியிருக்கும் திருவோலக் கத்தினைத் தொழப்பிறந்தவர்களே பிறந்தவர்கள் என அறிவிக்கின்றார் அப்பாடிகள்.]

குழல்வலங் கொண்டசொல்லாள் கோலவேற் கண்ணிதன்னைக்
கழல்வலங் கொண்டுநீங்காக் கணங்களக் கணங்களா
அழல்வலங் கொண்டகையா னருட்கதி ரெறிக்குமாரூர்
தொழல்வலங் கொண்டல்செய்வான் றேன்றினார்

[தோன்றினாரே. 1]

1. இறைவனைத் தொழவும் வலஞ்செய்யவும் பிறந்த பிறப்பே பிறப்பு என்று இம் முதற்பாடல் அறிவிக்கின்றது.

குழல் வலங்கொண்ட சொல்லாள் - புல்லாங் குழலை வெற்றிகண்ட சொல்லினைபுடைய உமா

தேவி. சொல்லாளாகிய வேற்கண்ணியை வலும் வந்து நீங்காத சிவகணங்களுக்கு, அக்கணங்கள் மிகுதியும் துகர; இறைவன் அருளொளியை வீசும் ஆரூரத்தொழி, வலங்கொள்ளத், தோன்றியவர்களே தோன்றியவர்கள் என வினைமுடிவுசெய்க. கணங்கள் அம்மையாரை வழிபட அதற்காக இறைவன் அருளொளி வீசுகின்றார் என்பது கருத்து. வலங்கொண்ட அழல் - வலமாகச் சுற்றி எழும் நெருப்பு.

நாகத்தை நங்கையஞ்ச நங்கையை மஞ்ஞையென்று வேகத்தைத் தவிரநாகம் வேழத்தி னுரிவைபோர்த்துப் பாகத்தி னிமிர்தல்செய்யாத் திங்களை மின்னென்றஞ்சி ஆகத்திற் கிடந்தநாக மடங்குமா ரூரூர்க்கே.

2

2. இறைவன் திருமேனியிலுள்ள நாகம் முதலியன, ஒன்றற்கொன்று பயந்து ஒடுங்கிக்கிடக்கின்றன என்பதை இப்பாடல் தெரிவிக்கிறது.

மஞ்ஞை - மயில். நங்கையை மயிலென்றெண்ணியது நிறம்பற்றி. பெருமான் திருமேனியிற்கிடந்த நாகம் யானைத்தோல்போர்வையில் மறைந்து தோன்றுகின்ற திங்களை மின்னென்று அஞ்சியது.

தொழுதகங் குழையமேவித் தோட்டிமை யுடையதொண்டர் அழுதகம் புழுத்துநின்ற ரவரவர் போலுமாரூர் எழிலை நடுவேண்முத்த மன்றியு மேர்கொள்வேலிப் பொழிலகம் விளங்குதிங்கட் புதுமுகிழ் சூடினாரே.

3.

3. கணிந்த அடியார்கள் சிந்தையில் விளங்குகின்ற இறைவன் சூடிய அணிகளை அறிவிக்கின்றது இப்பாடல்.

தோட்டிமை - ஒற்றுமை. அழகிய முத்து மாலையேயல்லாமல் சோலையில் விளங்குகின்ற அரும்புபோலும் இளம்பிறையும் சூடினவர் ஆரூரர்.

நஞ்சிருண் மணிகொள்கண்டர் நகையிரு ஈமக்கங்குல்
வெஞ்சுடர் விளக்கத்தாடி விளங்கினர் போலுமுவா
வெஞ்சுடர் முகடுதீண்டி வெள்ளிநா ராசமன்ன
அஞ்சுட ரணிவெண்டிங்க ளணியுமா ரூரூரே. 4

4. ஆரூர்த்திங்கள்முடித் தம்பிரான் ஆகாத நஞ்சையும் உண்டு நள்ளிருளில் நடமாடுவார் என்பது இப்பாடலில் அறிவிக்கப்படுகிறது.

மணி - நீலமணி. நகை - ஒளி. ஈமக்கங்கு லென்றது பேருழிக் காலத்து இருளை. வெஞ்சுடர் - அக்காலத்து விளங்கும் வலது கண்ணாகிய சுடர். மூவாவெஞ்சுடர்முகடு - அழியாத விரும்பத்தக்க ஒளிவீசுகின்ற மணிபதித்த மாளிகையினுச்சி வெள்ளி நாராசம் - வெள்ளிக்கம்பி. முகடுதீண்டி. வெள்ளிக் கம்பியைப்போன்ற கிரணத்தையுடைய வெண்திங்களை; அதனை அணியும் ஆரூரர் என முடிக்க.

எந்தளிர் நீர்மைகோல மேனியென் றிமையோரேத்தப்
பைந்தளிர்க் கொம்பரன்ன படர்கொடி பயிலப்பட்டுத்
தஞ்சடைத் தொத்தினாலுந் தம்மதோர் நீர்மையாலும்
அந்தளி ராகம்போலும் வடிவரா ரூரானே.

5

5. தியாகேசன் திருமேனி இளந்தளிர்போல
யாவரையும் வசப்படுத்துவது என்பது உணர்த்தப்
படுகின்றது இப்பாடலில்.

இமையோர் கோலமேனி எந்தளிர் நீர்மை
என்று ஏத்த - தேவர்கள் இறைவனின் அழகிய
திருமேனியானது எமது சுற்பகத்தளிரின் நிறம்
போலப் பொன்னிறமானது என வணங்க. பைந்
தளிர்க்கொம்பரன்ன படர்கொடி பயிலப்பட்டு -
பசிய தளிரோடு கூடிய பூங்கொம்பை ஒத்த படர்
கொடியாகிய உமாதேவியால் பழகப்பெற்று. தம்
சடைத் தொத்தினாலும் - தமது சடைக்கூட்டத்தி
னாலும். தம்மதோர் நீர்மையாலும் - தமது ஆராயப்
படுகின்ற சிவந்த நிறத்தாலும். பசுமையும் செம்மை
யும் கலந்த அந்தளிராகம்போலும் - அழகிய தளி
ரின் சிவப்பிணைப்போலும் வடிவுடையார் ஆரூரனார்
என்க. தேவர்கள் பொற்றளிர்போலும் திருமேனி
என்றாலும் யாம் பசுந்தளிர்போலும் மேனி என்
பேம் என்பது கருத்து.

வானகம் விளங்கமல்கும் வளங்கெழு மதியஞ்சூடித்
தானக மழியவந்து தாம்பலி தேர்வர்போலும்
ஊனகங் கழிந்தவோட்டி லுண்பது மொளிகொண்டுசம்
ஆனக மஞ்சுமாடு மடிகளா ரூரானே.

6

6. இறைவன் இளமதி சூடிய பெருமையுடையராயிருந்தும் பலிதேர்வதும் ஓட்டிலுண்பது மாகிய எளிவந்த செய்கையுமுடையார் என்கிறது இச்செய்யுள்.

அகம் அழியவந்து - மனம் வருந்தவந்து. இரப்பார்க்கு மனம் வருந்துதல் இயல்பு. அன்றி, தான் அகம் அழியவந்து தாருகாவனத்து முனிவர்களின் ஆணவம் கெடவந்து என்றுமாம். ஆனகம் அஞ்ச - பஞ்சகவ்யம். ஆடும் அடிகள் ஆரூரார் மதிசூடி அழியவந்து பலிதேர்வர் போலும் எனமுடிக்க.

அஞ்சனை கணையினை யழலுற வன்றுநோக்கி
அஞ்சனை குழலினை யமுதமா வணைந்துநக்கு
அஞ்சனை யஞ்சுமாடி யாடர வாட்டுவார்தாம்
அஞ்சனை வேலியாரு ராதரித் திடங்கொண்டாரே.

7

7. காமத்தெய்வத்தை அழித்து பேரகியாயிருக்கும் இறைவன் இயல்பைக் காட்டுகிறார் இப்பாடலில்.

அஞ்சனை கணையினன் - மன்மதன். அஞ்சனை குழலினன் - ஐம்பாலாக முடிக்கப்படும் கூந்தலையுடைய உமாதேவி. அஞ்சனை அஞ்ச - பஞ்சகவ்யம். கோயில் ஐவேலி குளம் ஐவேலி செங்கழுநீரோடை ஐவேலியாதலின் அஞ்சனை ஆரூர்வேலி என்றார்.

வணங்கிமுன் னமரேத்த வல்வினை யானதீரப்
பிணங்குடைச் சடையிலவைத்த பிறையுடைப் பெருமை *
[யண்ணல்]

மணங்கம ழோதிபாகர் மதிநிலா வட்டத்தாடி.
அணங்கொடி மாடவீதி யாருரெம் மடிகளாரே. 8

8. பிறைமுடித்த பெருமையண்ணல் ஆரூரடிக
ளாரே என்கிறது இப்பாடல்.

பிணங்குடைச்சடை - பின்னியசடை. ஓதி -
கூந்தலையுடைய உமாதேவி; ஆகுபெயர். மதிநிலா
வட்டத்துக் கொடி ஆடி அணம் மாடவீதி - சந்திர
வட்டத்திலே கொடிகள் ஆடிக்கலந்திருக்கின்ற
மாடங்களையுடைய வீதி. அணவும் கொடி என்பது
அணங்கொடி என, செய்யும் என்னும் எச்சத்துயிர்
மெய் ஏகியது.

நகலிடம் பிறர்கட்காக நான்மறை யோர்கடங்கள்
புகலிட மாகிவாழும் புகலிலி யிருவர்கடி.
இகலிட மாகநீண்டங் கண்டெழி லழலதாகி
அகலிடம் பரவியேத்த வடிகளா ரூரூரே. 9

9. நாம் பெரியரென்னும் இருவரின் பகை
யைத் தீர்க்க அழல்வடிவாய் நின்றவன் ஆரூரனே
என்கின்றது இப்பாடல்.

பிறருக்கு நகலிடமாக - பிறர் நகைக்க. நான்
மறையோர்கள் தங்கள் புகலிடமாகிவாழும் புகலிலி-
அந்தணர்களுக்கு அடைக்கலத் தானமாய் வாழு

கின்ற தமக்கோரடைக்கலம் விரும்பாத மாலும்
அயனும். இகலிடமாக நீண்டு - பகைமிக்கு.

ஆயிரம் திங்கண்மொய்த்த வலைகட லமுதம்வாங்கி
ஆயிர மசூர்வாழு மணிமதின் மூன்றும்வேவ
ஆயிரந் தோளுமட்டித் தாடிய வசைவதீர
ஆயிர மடியும்வைத்த வடிகளா ரூரூரே.

10

10. பலவேறு அற்புதங்களைச் செய்யாமலே
செய்த பரமன் ஆரூரன் என்கின்றது இத்திருப்
பாடல்.

ஆயிரம் என்பது பல என்னும் பொருளில்
வந்தது. அமுதம் கடைந்து, திரிபுரம் வேவச்செய்து
ஆயிரம் தோள்களும் அசையத் திருவடியைவைத்து
ஆடியவர் ஆரூரர் என்பதாம்.

13. திருவிருத்தம்

இராகம் - நவரோஸ்]

[தாளம் - திருபுடை.

திருச்சிற்றம்பலம்

[அப்பர் சுவாமிகள் திருவாரூர் எல்லையை அடைந்தபோது
அடியார்கள் எதிர்கொள்ள அவர்களைக் கேக்கி 'திருமூலட்டானருடைய
தொண்டர்க்குத் தொண்டராம் புண்ணியம் நமக்கும் உண்டோ?'
என்றுவினாவித் திருவாரூர்த் திருவீதியை அடைகின்றவர்கள் இப்
பதிகத்தை அருளிச்செய்கின்றார்கள்.]

குலம்பலம் பாவரு குண்டர்முன்
 நேநமக் குண்டுகொலோ
 அலம்பலம் பாவரு தண்புன
 லாரு ரவீர்சடையான்
 சிலம்பலம் பாவரு சேவடி
 யான்றிரு மூலட்டானம்
 புலம்பலம் பாவரு தொண்டர்குத்
 தொண்டராம் புண்ணியமே.

1

1. இப்பாடலால், இறைவன் திருமுடியையும் திருவடியையும் தியானித்து, அத்தகைய திருமூலட்டானமுடையாருடைய அடியார்க்கடியராகும் தன்மையை வேண்டுகின்றார்.

குலம் பலம் பாவரும் - பல குலமாகப் பரவிய, குண்டர் - சமணர். அம் சாரியை அலம்பு அலம் பாவரும் - எல்லா இடங்களையும் பன்முறைகழுவி வருகின்ற, தண்புனல் - கங்கை, சிலம்பு அலம் பாவரு சேவடி - மறைச்சிலம்புகிடந்து ஒலிக்கின்ற திருவடி, புலம்பு அலம்பாவரும் - அன்பாஸ்கிடந்து அகற்றுதலையுடைய. அவீர்சடையான் சேவடியான் திருமூலட்டானம் புலம்புகின்ற தொண்டர்க்குத் தொண்டராம் புண்ணியம் குண்டர்முன் நமக்கு உண்டுகொலோ எனக் கூட்டுக.

மற்றிட மின்றி மனைதுறந்
 தல்லுண வல்லமணர்
 சொற்றிட மென்று துரிசுபட்
 டேனுக்கு முண்டுகொலோ

• விற்றிடம் வாங்கி விசயனே

டன்றெரு வேடுவனாய்ப்

புற்றிடங் கொண்டான்றன் றெண்டர்க்குத்

தொண்டராம் புண்ணியமே.

2

2. கள்ளனேடு வழிச்சென்றதுபோல, புறச் சமயத்தாரோடு பொருந்திய எமக்கும் மேற்கூறிய புண்ணியம் கிட்டுமோ என்கிறார் இப்பாடலில்.

அல்லுனா - இரவி லுண்ணாத, சொல்திடமின்று- சொல்லே உறுதியானதன்று. துரிசுபட்டேனுக்கும் - குற்றப்பட்ட எனக்கும், வில்லிடம் - வில்லின் வலிமை. வேடுவனாய்க்கொண்டான் எனக் கூட்டுக.

• ஒருவடி. வின்றிநின் றுண்குண்டர்

முன்மமக் குண்டுகொலோ

செருவடி. வெஞ்சிலை யாற்புர

மட்டவன் சென்றடையாத்

திருவுடை யான்றிரு வாரூர்த்

திருமூலட் டானன்செங்கண்

பொருவிடை யானடித் தொண்டர்க்குந்

தொண்டராம் புண்ணியமே.

3

3. சென்றடையாத் திருவுடைய திருமூலட் டானருடைய அடியார்க்கு அடியாராகும் புண்ணியம் கிட்டுமோ என்கிறது இப்பாடல்.

நின்றுண்குண்டர் நின்ற நிலையிலேயே உண்டல் சமணத் துறவியரியல்பு. செருவடி. வெஞ்சிலை -

போரில்வல்ல கூரியவடித்தெடுக்கப்பட்ட கொடிய
வில். சென்றடையாத்திரு - தாமேவந்துபொருந்தும்
ஞானத்திரு.

மாசினே யேறிய மேனியர்
வன்கண்ணர் மொண்ணரைவிட்
மசனே யேறினேந் தேசறு
வேனுக்கு முண்டுகொலோ
தேசனே யாருத் திருமுலட்
டானனைச் சிந்தைசெய்து
பூசனைப் பூசுரர் தொண்டர்க்குத்
தொண்டராம் புண்ணியமே.

4

4. இறைவனையே யன்றி வேறென்றையும்
எண்ணாத எமக்கும் அப்பேறு கிட்டுமோ என்கிறார்.

வன்கண்ணர் - கொடுமை யுடையவர்கள்.
மொண்ணர் - கூர்த்த அறிவற்றவர்கள். தேசன் -
ஒளியுடையவன். பூசனைப்பூசுரர் - திருமேனி தீண்
டும் ஆதிசைவர்கள். ஏசறுவேன் - இடைவிடாக்
கவலையால் துன்புறுவேன்.

அருந்தும் பொழுதுரை யாடா
வமணர் திறமகன்று
வருந்தி நினைந்தா னேயென்று
வாழ்த்துவேற குண்டுகொலோ

திருந்திய மாமதி லாரூத்
 திருமூலட் டானனுக்குப்
 பொருந்துந் தவமுடைத் தொண்டர்க்குத்
 தொண்டராம் புண்ணியமே.

5

5. என்னுடைய அரற்றுவரையாவும் அரனே
 அரனே என்பதே. ஆதலால், அப்பேறு கிட்டுமோ.
 என்கிறார் இப்பாடலில்.

திறம் - பொய்யுரையாகிய உபதேசமொழி.
 பொருந்தும் தவம் - தொண்டராதற்கேற்றதவம்.

வீங்கிய தோள்களுந் தாள்களு
 மாய்நின்று வெற்றையே
 மூங்கைகள் போலுண்ணு மூடர்முன்
 னேநமக் குண்டுகொலோ
 தேங்கமழ் சோலைத்தென் னாரூத்
 திருமூலட் டானன்செய்ய
 பூங்கழ லானடித் தொண்டர்க்குத்
 தொண்டராம் புண்ணியமே.

6

6. முற்கூறியபேறு, ஊமைகளைப்போல நின்
 றுண்கின்ற மூடர்களுக்கு முன்னே நமக்குமுண்டு
 கொலே என்கிறார் இப்பாடலில்.

வீங்கிய - பருத்த. மூங்கைகள் - ஊமைகள்.

பண்ணிய சாத்திரப் பேய்கள்
 பறிதலைக் குண்டரைவிட்
 டெண்ணில் புகழ்சன் றன்னருள்
 பெற்றேற்கு முண்டுகொலோ

திண்ணிய மாமதி லாரூத்
 திருமூலட் டானனெங்கள்
 புண்ணியன் றன்னடித் தொண்டர்க்குத்
 தொண்டராம் புண்ணியமே

7

7. ஈசனருள்பெற்ற எனக்கு அப்பேறுகிட்டா
 தொழியாதெனத் தேற்றம் தெரிவிக்கிறார்.

பண்ணிய சாத்திரப்பேய்கள் - பதிநூலன்றி
 பசுபோத முனைப்பாற் செய்யப்பட்டனவாகிய
 சாத்திரங்களையே நம்பிவாழ்கின்ற பேய்போன்ற
 சமணர்கள்.

கரப்பர்கண் மெய்யைத் தலைபறிக்
 கச்சக மென்னுங்குண்டர்
 உரைப்பன கேளாதிங் குய்யப்போந்
 தேனுக்கு முண்டுகொலோ
 திருப்பொலி யாரூத் திருமூலட்
 டானன் றிருக்கயிலைப்
 பொருப்பன் விருப்பமர் தொண்டர்க்குத்
 தொண்டராம் புண்ணியமே.

8

8. சமணர் சமுக்குரைகேளாது உய்யவந்த
 எனக்கு அப்பேறுஉறுதியாகக்கிடமோ என்கிறார்.

மெய்யைக்கரப்பர்கள் - உடலைப்பாயால்மறைப்
 பவர்கள். திருப்பொலி ஆரூர் - வீடும் செல்வமும்
 விளங்கும் திருவாரூர்.

கையிலிடு சோறு நின்றன்னுங்
 காத லமணரைவிட்
 நய்யு நெறிகண்டிங் குய்யப்போந்
 தேனுக்கு முண்டுகொலோ
 ஐய னணிவய லாரூத்
 திருமுலட் டானனுக்குப்
 பொய்யன் பிலாவடித் தொண்டர்க்குத்
 தொண்டராம் புண்ணியமே.

9

9. உய்யும்நெறி கண்டுவந்த எனக்கு மெய்
 யன்பர் அடித்தொண்டுகிட்டுமோ என்று அறிவிக்
 கிறார்.

உய்ய - இதுகாறும் புறச்சமயிகளால் பட்ட
 தீமைகளில் தப்பிப்பிழைக்க. பொய்யன்பிலா
 அடித்தொண்டர் - நிலையான அன்பு கொண்ட
 அடியார்கள்.

குற்ற முடைய வமணர்
 திறமது கையகன்றிட்
 நுற்ற கருமஞ்செய் துய்யப்போந்
 தேனுக்கு முண்டுகொலோ
 மற்பொலி தோளா விராவணன்
 றன்வலி வாட்டுவித்த
 பொற்கழ லானடித் தொண்டர்க்குத்
 தொண்டராம் புண்ணியமே.

10

10. இராவணனின் முனைப்பறுத்து ஏற்றுக்
 கொண்ட பெருமான் அடித்தொண்டர்க்குக்
 கிடைத்த பெருமை எனக்கும் கிட்டுமோ என்கிறார்.

உற்றகருமம்செய்து - சைவசமயம் சார்தற்
கேற்ற பஸ்மதீட்சை முதலியன பெற்றுச் சரியை
முதலிய எல்லாம் செய்து. தோளான்வலி வாட்டு
வித்த பொற்கழலான் என்றது தோள் வலியைத்
தாள்வலி வென்றது என்ற அருமை தோன்றற்கு.

14. திருவிருத்தம்.

[இராகம் - நவரோஸ்]

[தாளம்- திருபுடை]

திருச்சிற்றம்பலம்

[திருவாரூர்ப்பூங்கோயிலை வழிபட்ட அப்பாடிகள் அரநெறியை
யும் வணங்கும்போது, நீரால் விளக்கெரித்த கயிநந்தி அடிகளது
அருந்தொண்டு நினைவுக்குவர, அதனையும் அமைத்துத் தம்மொத்த
தொண்டர்களுக்கும் அறிவுறுத்துவார்களாக இப்பதிகத்தை அருளிச்
செய்கின்றார்கள்.]

வேம்பினைப் பேசி விடக்கினை யோம்பி வினைபெருக்கித்
தூம்பினைத் தூர்த்தங்கோர் சுற்றந் துணையென்

[நிருத்திர்தொண்டர்

ஆம்பலம் பூம்பொய்கை யாரு ரமர்ந்தா னடிதழற்கீழ்ச்
சாம்பலைப் பூசிச் சலமின்றித் தொண்டுபட் டும்பமின்களே. 1

1. முதற்பாட்டில் உடலையேபேணும் தொண்
டர்களை நோக்கி ஆரூரமர்ந்தான் கழலுக்குத்
தொண்டுபடுங்கள்; என்று அறிவுரை வழங்கு
கிறார்கள்.

வேம்பினைப்பேசி - வேம்புபோன்ற கைப்பான வார்த்தைகளைப் பேசி. வேம்பு உவமையாகுபெயர். விடக்கு - ஊன், ஈண்டு, உடல், சினையாகுபெயர். வினைபெருக்கி - ஆகாமிய வினைகளை மிகச் செய்து. தூம்பு - வயிறு. வேம்பினைப்பேசி என்பது முதல் துணையென்றிருத்திர் என்பது வரையிலும் தொண்டர்களின் பொழுதுபோக்கை உணர்த்தி, இனிக் கடமையை உணர்த்துகிறார். நீறுபூசி திருவாரூர் இறைவனுக்கு வஞ்சனையின்றி ஆட்படுங்கள் என்று. சலம் - வஞ்சனை.

ஆராய்ந்தடித்தொண்ட ராணிப்பொ னுரு ரகத்தக்கிப்
பாரூர் பரிப்பத்தம் பங்குனி யுத்திரம் பாற்படுத்தான்
ஆரூர் நறுமலர் நாத னடித்தொண்ட னம்பிநந்தி
நீராற் றிருவிளக் கிட்டமை நீனா டறியுமன்றே.

2

2. இப்பாடல் நமிநந்தி அடிகள் நீரால் திரு விளக்கிட்ட திருத்தொண்டினையும், பங்குனி உத் திரம் முதலிய விழாக்கள் அமைக்கச்செய்த சிறப் பினையும் உணர்த்துகின்றது.

அடித்தொண்டர் ஆணிப்பொன் - திருவடித் தொண்டர்களாகிய பொன்னுக்கு உரையாணி போன்ற நமிநந்தி. இதனைச்சேக்கிழார் 'தொண்டர்க்காணியெனும் பேறுதிருநாவுக்கரசர் விளம்பப் பெற்ற பெருமையினர்' என்று தெரிவிக்கின்றார். ஆரூர் அகத்தடக்கி - ஆரூர்ப்பெருமானைத் தம் மனத்துளிருத்தி. பாரூர்பரிப்ப - உலகமெல்லாம் கொண்டாட. பாற்படுத்தான் - செய்தான். அத்

தகைய தியாகேசப்பெருமான் தொண்டராகிய நமி
நந்தி அடிகள் நீரால் விளக்கிட்டமையை உல்கம்
அறியும். நம்பிநந்தி என்றது நமிநந்தி என்று
மருவிற்றுப்போலும்.

பூம்படி மக்கலம் பொற்படி மக்கல மென்றிவற்றால்
ஆம்படி மக்கல மாகிலு மாரு ரினிதமர்ந்தார்
தாம்படி மக்கலம் வேண்டுவ ரேற்றமிழ் மாலைகளால்
நாம்படி மக்கலஞ் செய்து தொழுது மடநெஞ்சமே.

3

3. இறைவனைக்காட்டும் கண்ணாடி தெய்வத்
தமிழ்ப் பாக்களேயாம் என்கிறது இப்பாடல்.

படிமக்கலம் - கண்ணாடி. பூம்படிமக்கலம் பொற்
படிமக்கலம் என்றிவற்றாலாம் ஆகிலும் - மண்
கண்ணாடியும் பொற்கண்ணாடியும் என்றிவற்றாலாம்
என்றாலும். ஆரூரினிதமர்ந்தார் தாம் படிமக்கலம்
வேண்டுவரேல் - ஆரூர்ப்பெருமான் கண்ணாடியை
விரும்புவராயின். நெஞ்சே! நாம் தமிழ் மாலைகளால்
படிமக்கலம்செய்து - தமிழ்ப்பாடலாகிற கண்ணாடி
யைச் செய்து. தொழுதும் - வணங்குவோம். இது
சொற்பொருட் பின்வருநிலையணி. கடவுளைக் காட்
டும் கண்ணாடி கவி ஒன்றே என்பதாம்.

துடிக்கின்ற பாம்பரை யார்த்துத் துளங்கா மதியணிந்து
முடித்தொண்ட ராகிமுனிவர் பணிசெய்வ தேயுமன்றிப்
பொடிக்கொண்டு பூசிப் புகுந்தொண்டர் பாதம்

[பொறுத்தபொற்பால்

அடித்தொண்ட னந்தியென் பானுள னொரு ரமுதினுக்கே.

4. ஆரூரிறைவனுக்குச் சிறந்ததொண்டர் நயி
நந்தியடிகளே எனத் தெரிவிக்கின்றார்.

ஆர்த்து - கட்டி. முனிவர் ஆர்த்து அணிந்து
ஆகி பணிசெய்வரேயன்றி; பூசிப்புகும் பொற்பால்
நந்தி என்பான் ஆரூரமுதினுக்குளன் என்று
கூட்டுக. இதன்கருத்து அடியார்கள் திருவடியைத்
தாங்கும் அழகால் நயிநந்தி சிறந்தார் என்பதாம்.

கரும்பு பிடித்தவர் காய்ப்பட் டாரங்கொர் கோடலியால்
இரும்பு பிடித்தவ ரின்புறம் பட்டா ரிவர்கணிற்
க அரும்பவிழ் தண்பொழில் சூழணி யாரு ரமர்ந்தபெம்மாள்
விரும்பு மனத்தினை யாதொன்று நானுன்னை வேண்டுவனே. 5

5. இறைவ! தேவரீர் திருவுள்ளக் குறிப்பு
அறிய இயலாததொன்று; ஆதலால், தேவரீரை
வேண்டுவது யாங்ஙனம்; என்று அருளுகின்றார்.

கரும்புபிடித்தவர் - மன்மதன். இரும்பு பிடித்
தவர் - மழுவாய இரும்பைப் பிடித்த சண்டிசர்.
மன்மதன் எரிக்கப்பட்டான். சண்டிசர் இன்ப
முற்றார். ஆதலால் இறைவ! கனிந்த உள்ளத்தினை
ஆனாலும் நான் உன்னை வேண்டுவது என்? ஒன்றும்
விளங்கவில்லை என்பதாம்.

கொடிகொள் விதானங் கவரி பறைசங்கங் கைவிளக்கோ
டிடிவில் பெருஞ்செல்வு மெய்துவ ரெய்தியு முனமில்லா
அடிகளு மாரு ரகத்தின ராயினு மந்தவளப்
பொடிகொண் டணிவார்த் திருளொக்கு நந்தி புறப்படிவே. 6

6. அடியார்களுக்கு நம்மிநந்தியடிகளிடம் உள்ள பேரன்பும், தொண்டின் சிறப்பும் சொல்வதில் பாடல்.

இடிவு இல் பெருஞ்செல்வம் - அழியாப் பெருஞ் செல்வம். தவளப் பொடி - வெளியு திருநீறு. நந்தி - நம்பிநந்தியடிகள். எய்துவார் பெருஞ்செல்வம் எய்தியும், ஊனமில்லா அடிகளும் ஆரூர் அகத்தின ராயிருந்தும், நந்திபுறப்பட்டில் அணிவார்க்கு இருள் ஒக்கும் எனக்கூட்டி, அடையக்கூடிய அன்பர் பெருஞ்செல்வம் எய்தினால் பெருமகிழ்ச்சியால் ஒளி விளைய வேண்டுமல்லவா? அவ்வாறன்றி, இறைவன் தம்மைவிட்டுப் பிரியாது ஆரூரகத்திலே யிருப் பினும் ஒளி மிகவேண்டுமல்லவா அங்ஙனமன்றி - விளக்கிடும் நந்தி புறப்பட்டுவிட்டால் பிற அடியார் கட்கு இருள் ஒக்கும் என்பது கருத்தாம்.

*

*

*

*

7, 8, 9.

சங்கொலிப் பித்திடு மிள்கிறு காலைத் தடவழலில்
குங்கிலி யப்புடைக் கூட்டென்றுங் காட்டி யிருபதுதோள்
அங்குலம் வைத்தவன் செங்குரு திப்புன் லோடவஞ்ஞான்
றங்குலி வைத்தா னடித்தா மரையென்னை யாண்டனவே. 10

10. அடியேனை ஆட்கொண்டன இறைவன் திருவடித்தாமரைகளே என்கின்றார் இப்பாடலில்.

இருபது தோள் அங்கு உலம் வைத்தவன் -
இருபது தோள்களையும் அவ்விடத்துத் திரண்ட

கல்லாகப் பொருந்தியவன்; இராவணன். அங்குலி வைத்தவன் - அவன் உடலிலிருந்து உதிரும் வழிந் தோட விரலைஊன்றிய இறைவன். அவனது அடித் தாமரை என்னை ஆண்டன ஆதலால் என்றும் சிறுகாலேத்தட அழலில் குங்கிலியப்புகை காட்டிக் கூட்டுஎன்று சங்கொலிப்பித்திடுமின் என்றுமாறிப் பொருள்கொள்க. தட அழல்-வாய் அகன்ற பாணையிலுள்ள நெருப்பு.

15. திருக்குறுந்தொகை.

இராகம்: நாதநாமக்கிரியை]

[தாளம்: சாபு]

திருச்சிற்றம்பலம்

[ஆரூர்ப்பெருமான் எமக்கு இடர்வந்த காலத்து அஞ்சாதே! என்று அபயம் அளிக்க எழுந்தருளுவர். அலமந்த தேவர்கட்கு அருள் செய்வர். ஆலமுண்டவராதலின் அபயமளிப்பர் என்றுஇப்பதிகத்தால் அறிவிக்கின்றார்கள்.]

எப்போ தும்மிறை யும்மற வாதநீர்
முப்போ தும்பிர மன்ருழு நின்றவன்
செப்போ தும்பொனின் மேனிச் சிவனவன்
அப்போ தைக்கஞ்ச லென்னுமா ரானே.

1

1. மக்கள் கடமை மறவாது ஏத்துதல். அவர் கடமை வேண்டியகாலத்து வந்தருளுதல் என்று அறிவிக்கிறார்கள்.

இறையும் மறவாதீர் - கணமும் மறவாதீர்கள்.
சே போதும் பொனின் மேனிச் சிவன் - இட்ப
வாகனத்து எழுந்தருளும் பொன்போலும் திரு
மேனி படைத்த சிவன். சே போதும் என்பது
செப்போதும் என விகாரமாயிற்று. அப்போ
தைக்கு - கூற்றன் அடர்க்கவந்த காலத்து.

சடையின் மேலுமொர் தையலை வைத்தவர்
அடைசி லாவர வையரை யார்த்தவர்
படையி னேர்த்தங் கண்ணுமை பாகமா
அடைவர் போலிடு காடா ரூரே. 2

2. இன்ன லுற்றகாலத்து எங்கே! எங்கே!
என்று அருட்சத்தியாகிய உமையொருபாகராக
எழுந்தருளுவர் என்றறிவிப்பது இப்பாடல்.

தையல் - கங்கை. அடைகிலா அரவு - சினந்த
பாம்பு (மூர்க்கப் பாம்பு) படை - வேற்படை. உமை
பாகமா அடைவர் - என்றது அடியார்கள் வேண்டிய
காலத்து அருட்சத்தியோடு வெளிப்படுவர் என்ப
தாம். இடுகாடர் - சுடலையினடிப்பவர்.

விண்ட வெண்டலை யேகல னாகவே
கொண்ட கம்பலி தேருங் குழகனர்
துண்டீ வெண்பிறை வைத்த விறையவர்
அண்ட வாணர்க் கருளுமா ரூரே. 3

3. ஓடே கலனாக ஊர்தொறும் பிச்சையெடுப்
பவராயினும் தேவர்கட்கு அருள்வழங்குவர் என்
கின்ற திப்பாடல்.

விண்ட வெண்டலை - ஊன் பற்றுக் கழிந்தமை
யால் வாய் பிளந்திருக்கின்ற கபாலம். கலன்
பிச்சைப்பாத்திரம்.

விடையு மேறுவர் வெண்டலை யிற்பலி
கடைக டோறுந் திரியுமெங் கண்ணுதல்
உடையுஞ் சீரை யுறைவது காட்டிடை
அடைவர் போலங் காகவா ரூரே.

4

4. ஒன்றோடொன்று பொருந்தாத இயல்பினை
யுடையராக இருந்தும், வேண்டுவார் மனமே அரங்
காக அடைதலிற்றவரார்; இஃதென்ன வியப்பு,
என்கின்றதிப்பாடல்.

விடையும் ஏறுவர் என்ற உம்மை பலிக்குமல்
வார் வாகன மூர்ந்து செல்லுதல் கூடாது என்ற
பொருள்குறித்து. கடை - வாயில். சீரை - மரவுரி.
அரங்காக அடைவார்போல் - (நினைப்பவர் மனத்தை)
நடிக்குமிடமாகக் கொண்டு அடைவார்போலும்
என்க.

துளைக்கை வேழத் துரியுடல் போர்த்தவர்
வளைக்கை யானையொர் பாக மகிழ்வெய்தித்
திளைக்குந் திங்கட் சடையிற் றிசைமுழு
தளக்குஞ் சித்தையர் போலுமா ரூரே.

5

5. அவர் ஆரூரில் இருந்தும் அவர்சடை திசை
முழுதும் பரவியிருப்பது என்று விளக்குகிறது இப்
பாடல்.

துளைக்கைவேழம் - துளைபொருந்திய கையை
யுடைய யானை. உரி - தோல். துளைக்கும் - கூடும்.
சடையினால் திசைமுழுதும் அளந்துவிட வேண்டும்
என்ற விருப்பம் உடையவர்போலும்; இதனால்,
அவர்சடை எங்கும் பரவியிருக்கிறது என்பதாம்.

பண்ணி னின்மொழி யானையொர் பாகமா
விண்ணி னார்விளங் கும்மதி சூடியே
சுண்ண நீறுமெய்ப் பூசிச் சுடலையின்
அண்ணி யாடுவர் போலுமா ரூரே.

6

6. உமாதேவியை, ஒருபாகமாகக் கொண்டும்,
இறைவன் இடுகாட்டில் நடமாடுகின்றார் என்பது.

விண்ணின் ஆர் - விண்ணிடத்து நிறைந்து
விளங்கும். அண்ணி - அணுகி.

மட்டு வர்குழ லாளொடு மால்விடை
இட்ட மாவுகந் தேறு மிறைவனார்
கட்டு வாங்கங் கனன்மழு மான்றனே
டட்ட மாம்புய மாகுமா ரூரே.

7

7. எட்டுப் புயங்களையுடைய இறைவன் அநுக்
கிரக மூர்த்தியாய் அம்மையோடு இடபவாகனத்தில்
எழுந்தருளுகிறார் என்று அறிவிக்கின்றது.

மட்டு - தேன். கட்டுவாங்கம் - கத்தி. கனால்
மழு - கனலுகின்றமழு. காந்துகின்ற தீ என்று
பொருள்காரணலும் உண்டு. கனலும் மழுவும் ஆம்.

தேய்ந்த திங்கட் கமழ்சடை யன்கனல்
ஏந்தி யெல்லியு ளாடு மிறைவனார்
காய்ந்து காமனை நோக்கின கண்ணினார்
ஆய்ந்த நான்மறை யோதுமா ருரே.

8

8. வேதங்கள் விளம்பிய தலைவன் இவர் என்கின்றது.

தேய்ந்த திங்கள் - ஒரு கலைப்பிறை. எல்லி -
இரவு. காமனைக் காய்ந்து நோக்கிய கண்ணினார்
என்றதால் நெற்றிக்கண்ணுக்கு இயற்கை பார்த்
ததை எல்லாம் எரிப்பதன்று; எரிப்பது இறைவன்
திருவுள்ளக் குறிப்பாலேயாம்.

உண்டு நஞ்சுகண் டத்து ளடக்கியங்
கிண்டை செஞ்சடை வைத்த வியல்பினான்
கொண்ட கோவண வாதையன் கூரேரி
அண்டவாண ரடையுமா ருரே.

9

9. தேவர்கள் நாடோறும் வழிபாடுசெய்வது
ஆளுர் என்கின்றது.

இண்டை - தலையிற் சூடப்படும் ஒருவகைமாலை.
கூர்எரி - மிக்க அழல்வண்ணன். எரி நண்டு உவழை

யாகுபெயர். ஆரூரர் இயல்பினான் ஆடையன் கூர்
எரி எனக் கூட்டுக.

மாலு நான்முக னும்மறி கிற்கிலார்
கால னாய வவனைக் கடந்திட்டுச்
சூல மான்மழு வேந்திய கையினர்
ஆல முண்டழ காயவா ரூரே.

10

10. ஆரூரருக்கு ஆலமுண்டதும் ஓர் அழகா
யிற்று என்பதை அறிவிக்கிறது.

அறிகிற்கிலார் - தமது பசுபோத முனைப்பால்
அறியமாட்டாராயினார். ஆலமுண்டழகாய ஆரூரர்
'சுறையிடறணியலுமணிந்தன்று' என்பதை நினை
வூட்டுவது.

16. திருக்குறுந்தொகை.

இராகம் - நாதநாமக்கிரியை]

[தாளம் - சாடி.

[அப்பர், ஆரூரிலெழுந்தருளி யிருந்தகாலத்து, ஓரூரன் உலக
வரைநோக்கி, உங்கட்கு ஆயுள்உள்ளபோதே இறைவனைவந்து அடை
யுங்கள்; பண்டைவல்வினையும் பாவமும் பறையும்; அல்லல் அகலும்;
விடாமற்பற்றி நின்றவர்களை அண்டமானவும் வைப்பர்; ஆதலான்
இன்னே அடையுங்கள், என்று இப்பதிகத்தில் அறிவிக்கின்றார்கள்.]

கொக்க ராகுழல் வீணை கொடுகொட்டி
பக்க மேபகு வாயன பூதங்கள்
ஒக்க வாட லுக்கந்துடன் கூத்தராய்
அக்கி னோடா வார்ப்பரா ரூரே.

1

1. ஆரூரர் ஆடலுகந்து பூதங்களோடு உடனாடுவர் என்பதை அறிவிக்கின்றது.

கொக்கரை கொடுகொட்டி வாத்திய வகைகள்: அக்கு - உருத்திராக்கமணி.

எந்த மாதவஞ் செய்தனை நெஞ்சமே
பந்தம் வீடவை யாய பராபரன்
அந்த மிழ்புக முரூ ரானேறி
சிந்தை யுள்ளுஞ் சிரத்துநுந் தங்கவே.

2

2. சிவநெறியைப் பின்பற்றியதற்கு யான் என்னமாதவம் செய்தேன்; என இப்பாடலில் வியந்து கூறுகின்றார்.

பந்தம் வீடு அவையாய பராபரன் - போக மோகனம் இரண்டும் தரும் இறைவன். அரன் நெறி - சிவநெறி. தங்க, நெஞ்சமே எந்தமாதவம் செய்தனை எனக்கூட்டுக.

வண்டு லாமலர் கொண்டு வளர்ச்சடைக்
கிண்டை மாலை புனைந்து மிராப்பகல்
தொண்ட ராகித் தொடர்ந்து விடாதவர்க்
கண்ட மாளவும் வைப்பா ரூரே.

3

3. மாலைபுனைதல் முதலாகச் சரியைத்தொண்டு செய்வார்க்கு வானுலகம் சித்திக்கும் என்கின்றது.

இராப்பகல் தொண்டராகி - எண்ணெய் ஒழுகு
குப்போல இடைவிடாத அன்பால் எப்பொழுதும்
தொண்டராகி. தொடர்ந்து - அன்புகொண்டு. விடா
தவர்க்கு - புறப்பற்றுச் சூழ்ந்து மனத்தைப் புறம்
போக்கினும் பற்றுவிடாதார்க்கு.

துன்பெ லாமற நீங்கிச் சுபத்தராய்
என்பெ லாநெக் கிராப்பக லேத்திநின்
நின்ப ராய்நினைந் தென்று மிடையரு
அன்ப ராமவர்க் கன்பரா ருரே.

4

4. அன்பர்க்கன்பர் ஆருரர் என்கின்றது இப்
பாடல்.

சுபத்தர் - நல்லன்புடையார். துன்பெலாம் அற
நீங்கி - துன்பங்கள் அன்புசெய்தற்கு இடையூறுத
லின் அறவே நீங்கி.

முருட்டு மெத்தையின் முன்கிடத் தாமுனம்
அரட்ட ரைவரை யாசறுத் திட்டுநீர்
முரட்ட டித்தவத் தக்கன்றன் வேள்வியை
அரட்ட டக்கித னுரு டடைமினே.

5

5. வாழ்நாள் உள்ளபோதே திருவாருரை
அடைந்துய்யுங்கள் என்கின்றதிப்பாடல்.

முருட்டுமெத்தை - சவச்சடங்கின்போது கிடத்
தப்படும் விறகடுக்காகிய மெத்தை. அரட்டர் ஐவர்;

துட்டராகிய பஞ்சேந்திரியங்கள். முரட்டடித்தவம் -
முரட்டுத்தன்மைவாய்ந்த தவம். அரட்டு - செருக்கு
அடக்கி - அடக்கியவராகிய இறைவன்.

எம்மை யாரிலை யானு முளேனலேன்
எம்மை யாரு மிதுசெய வல்லரே
எம்மை யாரெனக் கென்றென் றாற்றினேற்
கம்மை யாரைத்தந் தாராரு ரையரே.

6

6. மறுமைக்குத் துணையாவார் யார் என்று
தேடியபோது எனக்கு ஆரூர்ப்பெருமான் அருளைத்
தந்து போற்றினார் என்கிறது இச்செய்யுள்.

எம் ஐயார் இலை - எமக்குத் தலைவர் ஒருவரும்
இல்லை. எமக்கு இன்பஞ்செய்வார் ஒருவரும் இல்லை
என்றுமாம். எம்மை இதுசெய யாரும் வல்லரே.
எம்மை இவ்வாறு அளிக்க வல்லவர் யாரேனும்
உண்டோ? எத்தகைய பெருமையுடையாரும் இது
செய்யவல்லரே என்றுமாம். அம்மை - மறுமைக்கு.
யார் - (துணை) யார்; அம்மையாரைத் தந்தார் திரு
வருட்சத்தியைப் பதிவித்தார்; 'ஞானத்திரு நல்கு
தல்' தியாகேசன் வழக்கமாதல்காண்க. இலை அல்
லேன் ஆதலால் அரற்றினேற்கு ஆரூர் தந்தார்.
யாரும் இது செய்வல்லரே என வினைமுடிவுசெய்க.

தண்ட வாஸியைத் தக்கன்றன் வேள்வியைச்
செண்ட நாடிய தேவா கண்டனைக்
கண்டு கண்டிவள் காதலித் தன்பதாய்க்
கொண்டி யாயின் வாடுநெறன் கோதையே.

7

7. இது தன்மகள் இறைவனிடத்து நீங்காக் காதலுடையாளாதலைக் கண்ட நற்றாய் இரங்கிக் கூறியது.

தண்டஆளி - தண்டனையையாள்பவன். செண்டது ஆடிய - அழித்த, அது பகுதிப்பொருள் விசுதி. தேவரகண்டன் - தியாகர் திருநாமங்களில் ஒன்று கண்டு கண்டு என்ற அடுக்கு பலகாற்காணல் காதல் மிகுதற்குபாயம் என்பதும், ஒருமுறை தேவரகண்டரைக் கண்டால் திரும்பவும் அவரழகு காணத் துண்டும் என்பதுமாகிய குறிப்புகள் கொள்ளக்கிடக்கின்றன. கொண்டி - தலைவனைத் தேடிச் செல்லும் தலைமகள்.

இவண மைப்பல பேசத் தொடங்கினாள்

அவண மன்றெனி லாகு ரானேனும்

பவனி வீதி விடங்கனைக் கண்டிவள்

தவனி யுயின வாரென்றன் றையலே.

8

8. ஊரவர் பழிச்சொல்கேட்ட தோழி, ஊரவர்கள் என்னவோ பேசுகிறார்கள். அது அப்படியில்லவீதிவிடங்கனைக்கண்டு என் தலைவி காமுற்றாள், என்று அறத்தொடு நின்றதைக் கூறுவது இச்செய்யுள்.

இவள் - ஊர்மகள். பல - உண்மையற்ற பல பேச்சுக்களை. அ(வ்)வணம் அன்று-அவ்வாறன்று.

எனில் - உண்மை என்னெனில். பவனி வீதிவிடங்
கனைக் கண்டு-பவனிவரும்போது வீதிவிடங்கப்பெரு
மானைக்கண்டு. தவனி.- காமவெப்பம் உடையவள்.

நீரைச் செஞ்சடை வைத்த நிமலனார்
காரொத் தமிழ்ந் றர்களல் வாயரா
ஆரத் தருறையும்மணி யாருரைத்
தூரத் தேதொழு வார்வினை தூளியே.

9

9. ஆருரைத் தூரத்தே கண்டு தொழுதாலும்
வினை தூளாகும் என்கிறது இச்செய்யுள்.

காரொத்தரிடற்றர் கார் கருமைநிறத்தால்மட்டு
மன்று; தேவர்களுக்கு உயிர் வழங்கிய வள்ளன்
மையானும் ஒப்பாயிற்று. கனல்வாய் அரா ஆரத்தர்-
நெருப்புக்கக்கும் பாம்பை ஆரமாகக் கொண்டவர்.
வினை தூளியே - வினை காற்றிற் புழுதிபோலப்
பறக்கும் என்பதாம்.

உள்ள மேயொ ருறுத யுரைப்பனன்
வெள்ளந் தாங்கு விரிசடை வேதியன்
அள்ளல் நீர்வய லாரூ ரமர்ந்தவெம்
வள்ளல் சேவடி வாழ்த்தி வணங்கிடே

10

10. மனத்திற்கு ஒருறுதி உரைக்கிறது இச்
செய்யுள்.

அள்ளல் - சேறு. உள்ளமே உறுதியுரைப்
பன்; ஆரூர் வள்ளல் சேவடிவாழ்த்தி வணங்கிடு
என முடிக்க.

விண்ட மாமலர் மேலுறை வானெடும்
கொண்டல் வண்ணனுங் கூடி யறிகிலா
அண்ட வாணன்ற னொரு ரடிதொழப்
பண்டை வல்வினை நில்லா பறையுமே 11

11. ஆரூர் தொழுவார்க்குப் பழவினைகள்
நில்லா அழியும் என்கிறது இப்பாடல்.

விண்ட மாமலர் - எப்பொழுதும் மலர்ந்திருக்கும்
உந்தியந்தாமரை. உறைவான் - பிரமன். கொண்டல்
வண்ணன் - மேகவண்ணனாகிய திருமால். பறையும்-
கெடும்.

மையு லாவிய கண்டத்த னண்டத்தன்
கையு லாவிய சூலத்தன் கண்ணுதல்
ஐய னொரு ரடிதொழு வர்க்கெலாம்
உய்ய லாமல்ல லொன்றிலை காண்மினே. 12

12. ஆரூர்ப் பெருமான் அடி தொழுவார்க்கு
அல்லலேயில்லை. உய்யலாம் என்கின்றது இப்
பாடல்.

மை - விடம். உலாவிய என்பன இரண்டும்
அழகு செய்து விளங்குகின்றன என்பதைக் குறித்
தல் காண்க.

17. திருத்தாண்டகம்

இராகம் - ஹரிகாம்போதி]

திருச்சிற்றம்பலம்

[ஆரூர்ப் பெருமான் செம்மானத் தொலியன்னமேனியனாக, எம்மிடையே வினைக்கிடாக வரும் துன்பங்கெடுப்பவனாக, தன்னொப்பாரில்லாதவனாக இருக்கின்ற நிலையை எடுத்துக்காட்ட - அவன் கருணைத்திறங்களை எடுத்து உலகர்க்கு உணர்த்தி, அவன் என் சிந்தையிலுள்ளான் என்று கூறுவது இத்தாண்டகம்.]

கைம்மான மதகளிற்றி னுரிவை யான்கான்

கறைக்கண்டன் காண்கண்ணார் நெற்றி யான்கான்
அம்மான்கா னுடாவொன் ருட்டி. னன்காணானலாடி காணயில்வாய்ச் சூலத் தான்கான்
எம்மான்கா னேழலகு மாயி னன்காணைரிசுடரோன் காணிலங்கு மழுவா ளன்கான்
செம்மானத் தொலியன்ன மேரி யான்கான்

திருவாரு ரான்கானென் சிந்தை யானே.

1

1. மானம் - பெருமை. உரிவை - தோல்.
செம்மானம் - செவ்வானம். அயில் - கூர்மை.

ஊனேறு படுதலையி லுண்டி யான்கா

னேங்கான் காணாழி முதலா னன்கான்
ஆனேருன் றார்த்தமுலு மையா றன்கா

ணண்டன்கா ணண்டத்துக் கப்பா லான்கான்

மானேறு கரதலத்தெம் மணிகண் டன்கான்

மாதவன்கான் மாதவத்தின் வினாவா னன்கான்
தேனேறு மலர்க்கொன்றைக் கண்ணி யான்கான்

திருவாரூ ரான்காணென் சிந்தை யானே.

2

2. ஊன் ஏறு படுதலை - தசை காயாத பிரம்
கபாலம், ஓங்காரன் - பிரணவ வடிவினன்.

ஏவணத்த சிலையான்முப் புரமெய் தான்கான்

இறையவன்கான் மறையவன்கா னீசன் ஞன்கான்
தூவணத்த சூடர்ச்சூலப் படையி னன்கான்

கூடர்முன்றுங் கண்முண்டுக் கொண்டான் ஞன்கான்
ஆவணத்தா லென்றன்னை யாட்கொண் டான்கான்

அனலாடி காணடியார்க் கமிர்தா னன்கான்
திவணத்த திருவுருவிற் கரியுரு வன்கான்

திருவாரூ ரான்காணென் சிந்தை யானே.

3

3. ஏவணத்த சிலை - அம்போடுகூடிய நிறம்
பொருந்தியவில், ஈசன் - பெருஞ்செல்வன். இறை
வன் - எல்லாவுயிர்களிடத்தும் தங்கியிருப்பவன்.
சூலமிருந்தும் பயன்படுத்தாமைப்பின் அது தூவ
ணத்த சூலமாயிற்று. ஆவணம் - ஓலை. ஆவண்ணத்
தால் என்னையாட்கொண்டான் என்று கூட்டி, சீவ
நிலையினின்றும் சிவநிலையாகும்வண்ணம் ஆட்
கொண்டான் என்றும் பொருள் காணலாம்.

கொங்குவார் மலர்க்கண்ணிக் குற்றூ லன்காண்

கொடுமழுவன் காண்கொல்லை வெள்ளேற் றுன்காண்
எங்கள்பாற் றுயர்கெடுக்கு மெம்பி ரான்காண்

ஏழ்கடலு மேழ்மலையு மாயி னுன்காண்
பொங்குமா கருங்கடனஞ் சுண்டான் றுன்காண்

பொற்றூன்காண் செம்பவளத் திரள்போல் வான்காண்
செங்கண்வா ளராமதியோ டுடன்வைத் தான்காண்

திருவாரு ரான்காணென் சிந்தை யானே.

4

4. கொல்லை - முல்லையிலம். எங்கள்பால் துயர் -
எம்மிடம் உள்ள துன்பம். எங்கள் விதியால்விளைந்த
துன்பம் என்றுமாம். கருங்கடல்-வலியகடல். பொற்
றூண் என்றது அழகும், உறுதியும், திண்மையும்
பற்றி. கயிலையில் மேகம் தவழாதாயினும் காரேறு
நெடுங்குழி கயிலாயம் என்றது மலை என்ற பொது
மைபற்றி.

காரேறு நெடுங்குழிக் கயிலா யன்காண்

கறைக்கண்டன் காண்கண்ணார் நெற்றி யான்காண்

போரேறு நெடுங்கொடிமே லுயர்த்தி னுன்காண்

புண்ணியன்கா ணெண்ணரும்பல்குணத்தினுன்காண்

நீரேறு சுடர்ச்சூலப் படையி னுன்கா

ணின்மலன்கா ணிகரேது மில்லா தான்காண்

சீரேறு திருமாலோர் பாகத் தான்காண்

திருவாரு ரான்காணென் சிந்தை யானே.

5

5. குழி - மலையுச்சி. போர் ஏறு - போர்
செய்கின்ற இடபம். நீர் - ஒளித்தேக்கம்.

பிறையாவக் குறுங்கண்ணிச் சடையி னுன்காண்
 பிறப்பிலிகாண் பெண்ணோடா னாயி னுன்காண்
 கறையுருவ மணிமிடற்று வெண்ணிற் றுன்காண்
 கழறொழுவார் பிறப்பறுக்குங் காபா லிகாண்
 இறையுருவக் கனவனையா விடப்பா கன்கா
 ணிருநிலன்கா ணிருநிலத்துக் கியல்பா னுன்காண்
 சிறையுருவக் களிவண்டார் செம்மை யான்காண்
 திருவாரூ ரான்காணென் சிந்தை யானே. 6

6. அரவம் - பாம்பு. கறையுருவ மணிமிடற்று - விடத்தால் அச்சஞ்செய்கின்ற நீலகண்டம். இறை மணிக்கட்டு. சிறை உருவக்களிவண்டு ஆர்செம்மை - சிறகரோடுகூடிய நிறம்பொருந்திய களித்தவண்டை ஒத்த செம்மை. வண்டினிடம் உள்ள செம்மை தீநாற்றத்திற் செல்லாமை. அதுபோல இறைவர் பொக்கமிக்கவர்பால் பொருந்தார் என்பதாம்.

தலையுருவச் சிரமாலு குடி னுன்காண்
 டமருலகந் தலைகலனுப் பலிகொள் வான்காண்
 அலையுருவச் சுடராழி யாக்கி னுன்காண்
 அவ்வாழி நெடுமாலுக் கருளி னுன்காண்
 கொலையுருவக் கூற்றுதைத்த கொள்கை யான்காண்
 கூரெரிநீர் மண்ணொடுகாற் றுயி னுன்காண்
 சிலையுருவச் சரந்துரந்த திறத்தி னுன்காண்
 திருவாரூ ரான்காணென் சிந்தை யானே 7

7. தமர் உலகம் - தம்மைச்சேர்ந்த அன்பர் கள் உலகத்திலேயே, அலை உருவ சுடர் ஆழி -

தாக்கினாரை வருத்தி அச்சம் விளைவிக்கும் ஒளிவிடு
கின்ற சக்ராயுதம். சிலையுருவ - வில்லினின்றும்
உருவிச்செல்ல.

ஐயன்காண் குமரன்கா னுதி யான்காண்

அடன்மழுவா டானென்று பியன்மே லேந்து
கையன்காண் கடற்பூதப் படையி னன்காண்

கண்ணொரிய லைங்கணையோ னுடல்காய்ந் தான்காண்
வெய்யன்காண் டண்புனல்கூழ் செஞ்சடை யான்காண்

வெண்ணீற்றூன் காண்விசயற் கருள்செய் தான்காண்
செய்யன்காண் கரியன்காண் வெளியோன் ருன்காண்

திருவாரு ரான்காணென் சிந்தை யானே.

8

8. ஐயன் - தலைவன். தந்தையுமாம். பியன் -
பிடரி. கடற்பூதப்படை - கடல்போன்ற பூதப்படை.
ஐங்கணையோன் - மன்மதன். விசயன் - அருச்
சுனன். செய்யன் கரியன் முதலியன சொல் முரணு
யினும், இவ்வண்ணத்தன் என்று சொல்லொணாத்
தன்மையை விளக்குவது.

மலைவளர்த்த மடமங்கை பாகத் தான்காண்

மயானத்தான் காண்மதியஞ் சூடி னன்காண்
இலைவளர்த்த மலர்க்கொன்றை மாலை யான்காண்

இறையவன்கா ணெறிதிரைநீர் நஞ்சன் டான்காண்
கொலைவளர்த்த முவிலைய சூலத் தான்காண்

கொடுங்குன்றன் காண்கொல்லை யேற்றி னன்காண்
சிலைவளர்த்த சரந்தரந்த திறத்தி னன்காண்

திருவாரு ரான்காணென் சிந்தை யானே.

9

9. மலைவளர்த்த மடமங்கை என்றது உமா தேவி. வளர்த்தமுறையில் மட்டுமே மலைக்குமகீள் என்பதைக் குறித்தவாறு. கொலைவளர்த்த சூலம் என்றதும் படையென்ற பொதுமைபற்றி. சிலை வளர்த்த சரம் - வில்லானது கதியின் வேகத்தை வளர்த்த அம்பு:

பொற்றது மலர்க்கொன்றை சூடி னுன்காண்

புரிநூலன் காண்பொடியார் மேனி யான்காண்

மற்றருந் தன்னொப்பா மில்லா தான்காண்

மறையோதி காணெறிநீர் நஞ்சுண் டான்காண்

எற்றலுங் குறைவொன்று மில்லா தான்காண்

இறையவன்காண் மறையவன்கா னீசன் றுன்காண்

சேற்றாட்கள் புரமுன்றுஞ் செற்றான் றுன்காண்

திருவாரு ரான்காணென் சிந்தை யானே. 10

10. மறையோதி - மறைகளால் ஓதப்பெற்ற வன். வேதங்களை அருளிச்செய்தவன் என்றுமாம். எற்றலும் - எவ்வகையாலும்.

18. திருத்தாண்டகம்

[இராகம்: ஹரிகாம்போதி]

திருச்சிற்றம்பலம்

[ஆரூர்ப்பெருமான் சிவயோகநெறி நிற்பவர்கட்கு அணியராய், தேவர்களுங்கூடப் பூவுலகில்வந்து வழிபட்டும்பப் பல தலங்களிலும்

எழுந்தருளி இங்கு நித்தியவாசம் செய்கிறார். ஆதலால் அவர்காமங் கேட்டு, அடிமையாகி, தன்னைமறந்து அடிப்படுதலே உயிர்கள் செய்ய வேண்டிய கடமை என்பதை இத் திருந்தாண்டகம் பத்தும் உபதேசிக்கின்றன.]

உயிரா வணமிருந் துற்று நோக்கி

யுள்ளக் கிழியி னுரு வெழுதி

உயிரா வணஞ்செய்திட்டுன்கைத் தந்தா

லுணரப் படுவாரோ டொட்டி வாழ்தி

அயிரா வணமேரு தானே நேறி

யமர்நா டாளாதே யாகு ராண்ட

அயிரா வணமேயென் னம்மா னேநின்

னருட்கண்ணு னோக்காதா ரல்லா தாரே.

1

1. உயிராவணம் இருந்து - இடை பிங்கலே வழியாகச் செல்லும் மூச்சுக் காற்றை வெளிப் படுத்தாவாறு அடக்கியிருந்து. (பிராணயாமஞ் செய்து), உயிர்த்தல்-மூச்சுவிடுதல். உற்றுநோக்கி-சுழுமுனை வழியாகக் காற்றைச் செலுத்திப் புருவ மத்தியில் தியானித்து. உள்ளக்கிழி - மனமாகிற துணி. உரு - தியானப்பொருளின் வடிவம். உயிர் ஆவ(ண்)ணம் செய்திட்டு - உயிர் உண்டாம்படி, பிராணப் பிரதிட்டை செய்து. உயிர் ஆவணம் செய்திட்டு என்று பிரித்து உயிரை அடிமைச் சாசனம் எழுதி இறைவர்க்குக்கொடுத்து; அதாவது ஆத்ம சமர்ப்பணம் செய்து என்றாரைப்பாரும் உளர். உணரப்படுவாரோடு - தியானப் பொரு ளாகிய சிவத்தோடு. ஒட்டி வாழ்தி - இடைவிடாது

அத்தியந்த சம்பந்தம் வைத்துவாழ்வாய்; என்றது
தன் உளத்தைநோக்கிக் கூறியது. அயிராவணம் -
இரண்டாயிரம் கொம்புடைய, இறைவன் ஏறும்
வெள்ளை யானை. அயிர் ஆவணமே - நுண்மணல்
வடிவாகப் புற்றிடங்கொண்ட பெருமானே.

எழுது கொடியிடையா ரேழை மென்றோள்
இனையர்க னம்மை யிகழா முன்னம்
பழுது படநீனையேல் பாவி நெஞ்சே
பண்டுதா னென்றோடு பகைதா னுண்டோ
முழுதுலகில் வானவர்கண் முற்றுங் கூடி
முடியா லுறவணங்கி முற்றம் பற்றி
அழுது திருவடக்கே பூசை செய்ய
இருக்கின்ற னார்போலு மாரூர் தானே. 2

2. எழுது கொடியிடையார்-இயற்கைக் கொடி
யைக்காட்டிலும் எழுதுகொடி மிக நுண்ணியதாத
லின் அதனை இடைக்கு உவமித்தார். இடையா
ராகிய ஏழை என்க. நெஞ்சே! என்னோடு பழம்
பகையுண்டோ? மகளிர், 'இவன் உதவான்' என்று
இகழ்வதற்கு முன்பே தொண்டுவகையில் குற்றப்பட
எண்ணாதே என்பதாம். முற்றம் - சந்நிதி.

தேரூர் மாலூர் திங்க னூர்

திகழ்புன் சடைமுடிமேற் றிங்கள் சூடிக்
காரூர் நின்ற கழனிச் சாயற்

கண்ணுந்த நெடுமாடங் கலந்து தோன்றும்

ஓரூரா வுலகெலா மொப்பக் கூடி.

யுமையான் மணவாளா வென்று வாழ்த்தி

ஆரூரா வாரூரா வென்கின் றூர்கள்

அமர்கடம் பெருமானே யெங்குற் றுயே.

3.

3. தேரூரார் மாலூரார் - இடபத்தை ஊர்வ
தன்றித் தேரையும் குதிரையையும் வாகனமாகக்
கொள்ளார். திங்கனூர் ஒரு தலம். கழனிச்சாயல் -
வயல்நீரின் சாயலிலே. மாடம் கலந்து தோன்றும் -
மாடங்கள் கலந்து காணப்படும். சுண் - பலகணி
(ஜன்னல்). தேவர்களழைக்கவும் நீ வெளிப்படுகின்
றிலே எங்குற்றாய் என்கிறார்.

கோவணமோ தோலோ வுடை யாவது

கொல்லேடு வேழமோ லூர்வது தான்

பூவணமோ புறம்பயமோ வன்ரு யிற்குள்

பொருந்தாதார் வாழ்க்கை திருந்தா மையே:

தீவணத்த செஞ்சடைமேற் றிங்கள் சூடித்

திசைநான்கும் வைத்துகந்த செந்தீ வண்ணர்

ஆவணமோ வொற்றியோ வம்மா னுத்தாம்

அறியேன்மற் றாராமா ருநர் தானே.

4

4 பூவணமோ புறம்பயமோ அன்று ஆயின்
பொருந்தாதார் வாழ்க்கை திருந்தாமையோ -
தேவரீர் எழுந்தருளியிருப்பது திருப்பூவணமா? திருப்
புறம்பயமா? அவ்விரண்டுமன்றாயின் பகைவர்கள்
வாழ்க்கைத் திருந்தாமையினாலோ. ஆரூர் ஆமாறு -
தேவரீர் ஆரூரில் ஆயவிதம். அன்றி, ஆவணமோ

ஒற்றியோ ஊர் - அவ்வூர்கள் சுத்தக்கிரய சாசனம்
ஆனவையோ அனுபவஒற்றியோ அறியேன்.

ஏத்து மழுவாள் ின்னம் பரா

ரோபவள வண்ணர் குட மூக்கிலார்

வாய்ந்த வளைக்கையாள் பாக மாக

வார்சடையார் வந்து வலஞ்சு ழியார்

போந்தா ரடிகள் புறம்ப யத்தே

புகலூர்க்கே போயினார் போரே நேறி

ஆய்ந்தே யிருப்பார்போ யாரூர் புக்கார்

அண்ணலார் செய்கின்ற கண்மா யமே.

5

5. இன்னம்பர் முதலாகப் புகலூர் இறுதி
யான தலங்களில் எழுந்தருளியிருக்கிற இறைவன்
இடபமேறி ஆரூரிற்சென்று சேர்ந்தார்; இவர்
செய்வனயாவும் மாயமே.

கருவாகிக் குழம்பிருந்து கலித்து மூளை

கருநாம்பும் வெள்ளெலும்புஞ் சேர்ந்தொன் ருகி

உருவாகிப் புறப்பட்டிங் கொருத்தி தன்னால்

வளர்க்கப்பட் டுயிராருங் கடைபோ காரால்

மருவாகி நின்னடியே மறவே னம்மான்

மறித்தோருகாற் பிறப்புண்டேன் மறவா வண்ணம்

திருவாரூர் மணவாளா திருத்தெங் கூரா

செம்பொனே கம்பனே திகைத்திட் டேனே.

6

6. கருவாகிக் குழம்பிருந்து என்பது முதல்
உருவாகிப்புறப்பட்டு என்பதுவரையில் தாயிடத்துக்

கருவாகி, முற்றிப் பிறக்கு மளவுமுள்ள வளர்ச்சி யைத் தெரிவிப்பது. ¹ கடைபோகார் - உறுதியடை யார். மருவாகி - மருவுதல் உடையனாய். வரும்பிறவி யில் மறக்காதபடி அருள் செய்ய வேண்டுகிறார்.

முன்ன மவனுடைய நாமங் கேட்டான்

மூர்த்தி யவனிருக்கும் வண்ணங் கேட்டான்

பின்னை யவனுடைய வாரூர் கேட்டான்

பெயர்த்து மவனுக்கே பிச்சி யானான்

அன்னையையு மத்தனையு மன்றே நீத்தான்

அகன்ற ளகலிடத்தா ராசா ரத்தைத்

தன்னை மறந்தாடன் லுமங் கெட்டான்

தலைப்பட்டா ணங்கை தலைவன் ருளே.

7

¹ “இக்காலத்து உடற்கூற்று விஞ்ஞான நூலா ராய்ச்சியாளர் மிக முயன்றுமானும் உண்மைகள் இவை. பனியிலோர் பாதி சிறு துளியாகத் தாயின் கருப்பைக்குள் புகுவது, கரு; அதன்பின் குழம் பாக வலுப்படுகின்றது; பின் அக்குழம்பு கடினத்தன்மை யடைகின்றது; அவ்வாறு கடினமாகி உருவாகும்போது முதலில் வலுவடை கின்ற பகுதி மூளையும்; அது கருமையும் வெண்மையுமாகிய இரு பகுப்பிடையது. அவற்றை gray and white matter of the brain என்பர் நவீனர். இவை அசைதற்கும் அறிதற்கும் கருவிகளாக உதவு கின்றன. இவ்வாறு மூளையும் கருநரம்பும் வெள்ளொலும்பும் ஆக உருப்பட்ட பின்பு உடம்பின் ஏழு தாதுக்களாகிய, ‘தோலி ரத்த மிறைச்சி மேதை யெலும்பு மச்சை சுவேதநீர்’ என்பவற்றுள் ஏனைத் தாதுக்களும் உண்டாகி உடல் உருவாக்கப்படுகின்றது. அவ்வாறு உரியபடி முற்றிய பின் பிராகுதவாயு என்னும் காற்றினால் உந்தப் பட்டுக் குழவி கருப்பையினின்றும் புறப்படுத்தப்படுகின்றது; என்ற இவையெல்லாம் இங்குச் சுருக்கிக் கூறப்பட்டன.” (திருநாவுக்கரசு நாயனார் புராணம். பக்கம். 374.)

—திரு. C. K. சுப்பிரமணிய முதலியார்.

7. ஆன்மாக்கள் முதலில் இறைவன் நாமத் தைக் கேட்டு, பின்னர் அவன் இயல்புகளைக் கேட்டு, பின்னர் இடங்களைக்கேட்டு, அடிமையாகித் தற்போதம் கெட்டு, புறத்து உறவு அகத்து உறவு எல்லாவற்றையும் விட்டு, உலகப்பழிப்பு இழிப்புக் களைப் பொருட்படுத்தாது, தான்கெட்டுத் திருவடியடையக் கடமைப் பட்டன. ¹ அந்நிலை நற்றாய் தலைவியின் இயல்பு கூறுவனவாகவைத்து விளக்கப் பெற்றுள்ளது. ஆசாரம்-ஒழுக்கம். நாமங்கெடுத்தல்-சிவனாமம்கெட்டுச் சிவனாமம் பெறுதல்.

ஆடுவாய் நீநட்ட மளவிற் குன்று

வவியடுவா ரருமறையோ ரறிந்தே னுன்னைப்

பாடுவார் தும்புருவு நார தாதி

பரவுவா ரம்ர்களு மமரர் கோனும்

1 “நங்கை முதற்கண் தலைவனை உத்தேச முறைபற்றி உணர்ந்தனள்; அதனால் அவனுக்கு உளதாய இலக்கணம் இவை என இடைவாய் உணர்ந்தாள்; அதனானே அதனைப் பரீட்சித்துணர்ந்தனள்; அதனானே உலகப் பற்றுப் போகலான் அவன்கட் போன்பு உடையளாயினள்; அதனானே மாயையோடு காரணக்கடவுள் வசப்படா தொழிந்தனள்; அதனானே சீவத்துவம் நீங்கிச் சிவத்துவ முடையளாயினள்; அதனானே, இனி, அத்தலைவன்றானேத் தலைப் படுதல் ஒருதலை என்பதாம்” என்றும், “இதனால் ஒதல் கேட்டல் முதலியவற்றி னியல்பும், அவற்றினிஃழும் அனுபவமாமாறும், கிட்டை மேலியாரது ஒழுங்கும், தற்போத முனையாதவாறு உபகரித்துச் சிவானுபவம் சுவானுபூதிகமாமாறு அடங்கி நிற்கு முறையும், பாச வீடு சிவப்பேறு என்பவற்றின் இயல்பும் கூறியவாறு.” (திருகாவுக்கரசு நாயனார் புராணம். C. K. S. உரை. பக்கம். 375.)

—ஸ்ரீ செப்பறைச் சுவாமிகள்.

தேடுவார் திருமாலு நான் முகனுந்

* தீண்டுவார் மலைமகளுங் கங்கை யாளும்

கூடுமே நாயடியேன் செய்குற் றேவல்

குறையுண்டே திருவாரூர் குடி.கொண் டர்க்கே. 8

8. அருமறையோர் அளவிற்குன்ற அவியடு
வார் எனக் கூட்டுக. தேவர்கள் இங்ஙனம் பணி
செய்தலால் அடியேன் செய்யும் குற்றேவல் இவ்
விடத்துக்கு ஏற்குமா? என்பதாம்.

நீருருஞ் செஞ்சடையாய் நெற்றிக் கண்ணாய்

நிலாத்திங்கட் டுண்டத்தாய் நினைந் தேடி

ஒருகு மொழியாமே யொற்றித் தெங்கு

முலகமெலாந் திரிதந்து நினைக் காண்பான்

தேருகு நெடுவிதி பற்றி நின்று

திருமாலு நான்முகனுந் தேர்ந்துங் காணு

தாரூரா வாரூரா வென்கின் றார்கள்

அமர்கடம் பெருமானே யாகு ராயே. 9

9. நிலாத்திங்கள் துண்டம் இது ஒரு ஊர்;
அன்றிப் பிறை யென்னலுமாம். நினைக்காண
உலகமெலாஞ் சுற்றித் திருவாரூர்வந்து திருமாலும்
பிரமனும் ஆரூரா என்றழைக்கின்றார்கள்; நீ இங்கு
தான் உள்ளாயோ என்கிறார். ஒற்றித்து-ஒருமித்து.

நல்லூரே நன்றாக நட்ட மிட்டு

நரையேற்றைப் பழையாறே பாய வேறிப்

பல்லூரும் பவிதிரிந்து சேற்றார் மீதே

பலர்காணத் தலையாலங் காட்டி னுடே

இல்லார்ந்த பெருவேளூர்த் தளியே பேணி
 யிராப்பட்டிச் சரங்கடந்து மணற்கால் புக்கு
 எல்லாருந் தளிச்சாத்தங் குடியிற் காண
 இறைப்பொழுதிற் றிருவாரூர் புக்கார் தாமே. 10

10. ஒரு இறைப் பொழுதிற்குள் இறைவன்
 நல்லூர் முதலிய பலதலங்களிலும் பலவேறு வகை
 யாகக் காட்சி அளித்தா, திருவாரூரில் புகுந்தார்
 என்பதாம். நரை ஏறு - வெள்ளை இடபம். தளி -
 கோயில்.

கருத்துத்திக் கதநாகங் கையி லேந்திக்
 கருவரைபோற் களியாளை கதறக் கையால்
 உரித்தெடுத்துச் சிவந்ததன்றோல் பொருந்ந மூடி
 யுமையவளை யச்சுறுத்து மொளிகொண் மேனித்
 திருத்துருத்தி திருப்பழனந் திருநெய்த் தானந்
 திருவையா றிடங்கொண்ட செல்வ ரிந்நாள்
 அரிப்பெருத்த வெள்ளேற்றை யடர வேறி
 அப்பனா ரிப்பருவ மாரு ராரே. 11

11. கருத்துத்தி - கரிய படப்பொறி. கதம் -
 கோபம். கருவரை - கரியமலை. அரி பெருத்த வெள்
 ளேறு - திருமாலாய இடபம். திருத்துருத்தி முதலிய
 தலங்களில் இருந்த இறைவன் இப்போது ஆரூரின்
 சுண்ணர் என்பதாம்.

19. திருத்தாண்டகம்

[இராகம்: ஹரிகாம்போதி]

திருச்சிற்றம்பலம்

[அட்டமூர்த்தி வடிவாய், வெண்ணீறுபூசி, படைத்தலாதிய ஐந்தொழில்களியற்றி, ஆணாய், பெண்ணாய், அணுவாய் இருக்கும் இறைவனை ஆரூரகத்தே அடியேன்காணும் பேறுபெற்று வைத்தும், அதனை மறந்தேனே! என்னறியாமை இருந்தபடி என்னே! என்கிறது இத் திருத்தாண்டகம்.]

பாதித்தன் றிருவருவிற் பெண்கொண் டாளைப்

பண்டொருகாற் தசமுகனை யழுவித் தாளை

வாதித்துத் தடமலரான் சிரங்கொண் டாளை

வன்கருப்புச் சிலைக்காம னுடலட் டாளைச்

சோதிச்சந் திரன்மேனி மறுச்செய் தாளைச்

சுடரங்ஙி தேவனையோர் கைக்கொண் டாளை

ஆதித்தன் பற்கொண்ட வம்மான் றன்னை

ஆரூரீற் கண்டடியே னயார்த்த வாறே.

1

1. தன் உருவிற் பாதி பெண்கொண்டாளை என இயைக்க. தசமுகன் அழுததாலேயே இராவணன் என்ற பெயரடைந்தான். வாதித்து - வாதம் செய்து. மலரான் - பிரமன். மறு - களங்கம். தக்கன்யாகத்து வீரபத்ரக்கடவுள் திருவடி கொண்டு தேய்த்தமையால் வினைந்தது அது. ஆதித்தன் - பகன் என்னும் சூரியன்.

வெற்புறுத்த திருவடியாற் கூற்றட் டானை

விளக்கினொளி மின்னினொளி முத்தின் சோதி ,
ஒப்புறுத்த திருவுருவத் தொருவன் றன்னை

யோதாதே வேத முணர்ந்தான் றன்னை
அப்புறுத்த கடனஞ்ச முண்டான் றன்னை

யமுதுண்டா ருலந்தாலு முலவா தானை
அப்புறுத்த நீரகத்தே யழலா னனை

ஆருரிற் கண்டடியே னயர்த்த வாரே.

2

2. வெற்புறுத்த திருவடி - கைலையில் ஊன்றிய திருவடி. காணும் ஆன்மாக்களுடைய பரிபக்குவத் திற்கேற்ப விளக்கொளி, மின்னொளி, முத்தொளி ஒப்பான சோதியுருவன். விளக்கொளி ஓரொருகால் காற்றுத்தீண்ட அசைந்து ஒளிர்வது. மின்னொளி தோன்றிமறைவது. முத்தொளி என்றும் ஒருபடித் தாய் நிற்கும் இயற்கைச்சோதி. இவைபோல இறை வனும் ஓரொருகால் மனம் புறம்போக்கும் பக்குவி கட்டு மறைந்தும், அதுபவம் சிறிது முற்றியவர் கட்டுப் பேரொளியாய்த் தோன்றி மறைந்தும், முதிர்ந்த ஞானிகட்டு முத்தொளியாய்க் கைவரப் பெற்றும் இருப்பார் என்பதாம். வேதம் ஓதாதே உணர்ந்தான் - வேதங்களை யோதாமல் அருள்பெற்ற ஆன்மாக்களை புணரச்செய்தவன். உணர்ந்தான் என்பது உணர்த்தினான் என்னும்பொருளது. அப்பு உறுத்த - நீர் மிகுந்த. அமுதுண்டார் - தேவர்கள். உலந்தாலும் - அழிந்தாலும். அப்புறுத்த நீர் - அப்பு என்னும் பெயர்பெற்ற நீர். நீரகத்தேயழல் - கடற்கண்ணதாகிய வடவைத்தீ.

ஒருகாலத் தொருதேவர் கண்கொண் டாளை

. யூழிதோ றாழி யுயர்ந்தான் றன்னை

வருகாலஞ் செல்கால மாயி னுனை

வன்கருப்புச் சிலைக்காம னுடலட் டாளைப்

பொருவேழக் களிற்றுர்வைப் போர்வை யாளைப்

புள்ளரைய னுடறன்னைப் பொடிசெய் தாளை

அருவேள்வி தகர்த்தெச்சன் றலைகொண் டாளை

. ஆருரிற் கண்டடியே னயர்த்த வாறே.

3

3. ஒருதேவர் திருமால். கண்கொண்டது - கண்ணைத்தாமரைப்பூவாக ஏற்றது. வருகாலம் செல்காலங் கூறவே இடைநின்ற நிகழ்காலம் சிறு பெர்முதிற்றாகலின் அதுவும் கூறாமலேயமையும் புள்ளரையன் - வண்டுகளுக்குத் தலைவனாகிய மன்மதன். எச்சன் - தக்கன்.

மெய்ப்பாள்வெண் னிறணிந்த மேனி யாளை

வெண்பளிங்கி னுட்பதித்த சோதி யாளை

ஒப்பாளை யொப்பிலா வொருவன் றன்னை

யுத்தமனை நித்திலத்தை யுலக மெல்லாம்

வைப்பாளைக் களைவாளை வருவிப் பாளை

வல்வினையேன் மனத்தகத்தே மன்னி னுனை

அப்பாலைக் கப்பாலைக் கப்பா லாளை

. ஆருரிற் கண்டடியே னயர்த்த வாறே.

4

4. வெண்ணீறு பூசிய சிவன்திருமேனி அப்ப ரடிகட்கு வெண்பளிங்கினுட் பதித்த சோதியை

யுடனே நினைவூட்டிற்று. அன்றி வெண்பளிங்கு மலமற்ற ஆன்மா. சோதி - சிவம். ஆன்மாவிற்கு சிவ விளக்கம் பளிங்கிற் சோதியாயிற்று என்றுமாம். ஒப்பான் - தான் எப் பொருளுக்கும் ஒப்பானவன். ஒப்பிலான் - தனக்கு ஒருபொருளும் ஒப்பாகும் தன்மையில்லாதவன். கைப்பான் - காப்பவன். களைவான் - அழிப்பவன். வருவிப்பான் - தோற்று விப்பவன்

பிண்டத்திற் பிறந்ததொரு பொருளை மற்றைப் பிண்டத்தைப் படைத்ததனைப் பெரிய வேதத் துண்டத்திற் றுணிபொருளைச் சுருதி யாகிச்
 சுழல்காலாய் நீராகிப் பாரா யிற்றைக் கண்டத்திற் றீதினஞ் சமுது செய்து
 கண்மூன்று படைத்ததொரு கரும்பைப் பாலை அண்டத்துக் கப்புறத்தார் தமக்கு வித்தை
 ஆருநிற் கண்டடியே னயர்த்த வாறே. 5

5. பிண்டம் - உடல். பொருள் - உயிர். வேதத் துண்டம் - வேதசிரசாகிய உபநிடதங்கள். துண்டம் - முகம். பார் - பூமி. இற்றை - இன்று. கண் - கணு, கண். புற அண்டத்தார்க்கும் விதைபோன்றவர்.

நீதியாய் நிலனாகி நெருப்பாய் நீராய்
 நிறைகாலா யிவையிற்றி னியம மாகிப்
 பாதியா யொன்றாகி யிண்டாய் மூன்றாய்ப்
 பரமானு வாய்ப்பழுத்த பண்க ளாகிச்

சேரதியா யிருளாகிச் சுவைக ளாகிச்

சுவைகலந்த வப்பாலாய் வீடாய் வீட்டின்

ஆதியா யந்தமாய் நின்றான் றன்னை

ஆருரிற் கண்டடியே னயர்த்த வாறே.

6

6. நிறை கால் - எங்கும் நிறைந்த காற்று.
நியமம் - ஒழுங்கு. ஒன்று - சிவம். இரண்டு - சிவம்,
சத்தி. மூன்று - சத் சித் ஆனந்தம், லய போக
அதிகாரசிவம், உரு அரு அருவுரு, பிரம விஷ்ணு
ருத்ரன் என மும்மூன்று பொருள்களாய் விரிந்த
நிலை. பரம அனுவாய் என்றது ஒடுங்குகிலில்.

* * * * 7, 8, 9, 10.

20. திருத்தாண்டகம்

[இராகம் - ஹரிகாம்போதி]

திருச்சிற்றம்பலம்

[அப்பர் சுவாமிகள் திருவாரூரைவிட்டுத் திருப்புகலூரை
யடைந்து பூம்புகலூர் மேவிய புண்ணியனைத் தொழுது, நின்றதிருத்
தாண்டகம் முதலியவற்றை யருளிச்செய்து உழவாரப்பணிவிடை
யும் புரிந்து தங்கினார்கள். இவர்களுடைய உள்ளத்துறவை உலகத்
தார்க்கு எடுத்துக் காட்ட இறைவன் உழவாரம் நுழையும் இடங்க
டோறும் பொன்னும் மணியும் பொருந்தச் செய்தார். சுவாமிகள்
அவற்றைக் குளத்தில் அள்ளி வீசினார்கள். பின், அரம்பை மாதர்கள்
வந்து தமது நடனத்தாலும் இசையாலும் வசப்படுத்தமுயன்றனர்.

சுவாமிகள் அவர்களைப்பார்த்துப் பேசவும் விருப்பமிலராய் தமது இருவினைகளை முன்னிலைப்படுத்தி, யாம் ஆரூர்த்தலைவற்கு அடிமை. உம்மால் என்னகுறை எமக்குண்டு? ஆதலால், எம்மை வருத்தா தொழியுங்கள்; என்று இந்த ‘‘பொய்ம்மாயப் பெருங்கடல்’’ என்ற திருத்தாண்டகத்தை யருளிச்செய்தார்கள்.]

பொய்ம்மாயப் பெருங்கடலீற் புலம்பா நின்ற

புண்ணியங்கா டிவினைகா டிருவே நீங்கள்

இம்மாயப் பெருங்கடலை யரித்துத் தின்பீர்க்

கில்லையே கிடந்ததுதான் யானேல் வானோர்

தம்மானைத் தலைமகனைத் தண்ண லாரூர்த்

தடங்கடலைத் தொடர்ந்தோரை யடங்கச் செய்யும்

எம்மான்ற னடித்தோடர்வா னுழிதர்கின்றேன்

• இடையிலேன் கெடுவீர்கா விடறேன் மின்னே. 1

1. பொய்ம்மாயப் பெருங்கடல் - பொய்யான உலகத்தின்கண்ணதாகிய பாசபந்தங்கள் என்னும் கடல். புலம்பாநின்ற - பிதற்றுகின்ற. புண்ணியங்கள் தீவினைகள் என்று விளித்தார். மனிதன் செய்த சிலவகைப்புண்ணியங்கள் சந்தனம் மாலை மாதர்போகமாகத் தீவினைதலின், மாதராக வந்த வினையை முன்னர் விளித்தார். பின்னர் புண்ணியம் போல வந்துசேரும் தீவினையை விளித்தார். நுகர்ச்சிக்கேதுவாகிய திருவைப் பின் விளித்தார். அரித்து - நோய்போல அரித்து. கிடந்ததுதான் இல்லை - கிடப்பதொரு குறையில்லை. உழிதருகின்றேன் - திரிகின்றேன். இடையிலேன் - வேறுகுறையிலேன். இடறேன்மின் - வருத்தாதீர்கள்.

ஐம்பெருமா பூதங்கா னொருவிர் வேண்டிற்

ரெருவீர்வேண் டீண்டின் வவனி யெல்லாம்
உம்பரமே யும்வசமே யாக்க வல்லீர்க்

கில்லையே நுகர்போகம் யானேல் வானோர்
உம்பருமா யூழியுமா யுலகே ழாகி

யொள்ளாரூர் நள்ளமிர்தாம் வள்ளல் வானோர்
தம்பெருமா னுய்நின்ற வரனைக் காண்பேன்

தடைப்படுவே னுக்கருதித் தருக்கேன் மின்னே. 2

2. ஐம்பெருமாபூதங்கள் என்றார் ஐம்பூதங்
களும் சுவை ஒளி முதலிய தன்மாத்திரைகளி
லிருந்து தோன்றுவனவாகலின், தன்மாத்திரை
யின் வடிவாகக் கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்
றறியும் ஐம்புலன்களாலும் நுகரத்தக்க அரம்பை
யரை மனத்துட் கொண்டு. ஒருவீர் வேண்டிற்று
ஒருவீர் வேண்டிர் என்றது புலன்களில் ஒன்றறிந்
தது ஒன்றறியாத் தன்மையை. நள் அமிர்து -
விரும்பத்தக்க அமிர்தம். யான் இறைவனைக் காண்
பேன் ஆதலால் உம்மால் தடைப்படுபவனாகக்
கருதாதீர்கள் என்றார்.

சில்லுருவிற் குறியிருத்தி நித்தல் பற்றிச்

செழுங்கண னேக்குமிது வுக்க மன்று
பல்லுருவிற் ரெழில்பூண்ட பஞ்ச பூதப்

பளகேரும் வசமன்றே பாரே லெல்லாம்
சொல்லுருவிற் சுடர்முன்றி யுருவ முன்றிய்த்

தூநயன முன்றுகி யாண்ட வாரூர்
நல்லுருவிற் சிவனடியே யடைவே னும்மால்

தமைப்புண்ணேன் கமைத்துநீர் நடமின் களே. 3

3. சில்உருவில் - சிலவாகிய உருவத்தில். குறியிருத்தி - இலக்கை நிறுத்தி. அழியுந் தன்மை வாய்ந்த சில் உருவைக் குறிக்கோளாகக்கொண்டு நிதம் நோக்குதல் ஊக்கமல்ல என்பது கருத்து. பல் உருவில் தொழில்பூண்ட - பல்வேறு மாயாவிக்கார வடிவங்களைக் கொண்டு கன்மத்தை மேற்கொண்ட. பஞ்சபூதப்பளகீர் - பௌதிக சரீரம் வாய்ந்த குற்ற முடையவர்களே. சுடர்மூன்று - சோமசூரியாக்னி. உருவம்மூன்று - பிறையும் வட்டமும் சதுரமுகிய வடிவங்கள் மூன்று. அவற்றையே மூன்று நயனங்களாகக் கொண்டு. நமைப்புண்ணேன் - அரிக்கப் பட்டேன். கமைத்து - பொறுத்து; க்ஷமைத்து என்பதன் திரிபு.

உன்னுருவிற் சுவையொளியு ரூசை நாற்றத்
துறுப்பினது குறிப்பாகு மைவீர் நுங்கள்
மன்னுருவத் தியற்கைகளால் வைப்பீர்க் கையோ
வையகமே போதாதே யானேல் வாணோர்
பொன்னுருவைத் தென்னுரார் மன்னு குன்றைப்
புவிக்கெழிலாஞ் சிவக்கொழுந்தைப் புருந்தென் சிந்தை
தன்னுருவைத் தந்தவனை யெந்தை தன்னைத்
தலைப்படுவேன் றுலைப்படுப்பான் றருக்கேன் மின்னே.

4. மன் உருவம் - நிலைபேறுடைய உருவம். ஐயோவையகமே போதாதே என்றது உலகமுழுவதும் மாதரில் மயங்குகின்றமைபற்றி இரங்கிக் கூறியது. துலைப்படுப்பான் - நிறுத்து அறுதியிடுவதற்காக. தொலைப்படுப்பான் என்பது பாடமாயின்

தூரமாக்குவதற்காக என்றாவது, வருத்தப்படுத்த
என்றாவது பொருள் கொள்ளலாம்.

துப்பினைமுன் பற்றறு விறலே மிக்க

சோர்வுபடு சூட்சியமே சுகமே நீங்கள்

ஒப்பனையைப் பாவித்திவ் வுலக மெல்லா

முழுறுமிது குறைமுடிப்பீர்க் கரிதே யென்றன்

வைப்பினைப்பொன் மதிலாரூர் மணியை வைகள்

மனனையெம் பெருமானே வானோர் தங்கள்

அப்பனைச்செப் பிடவடைவே னும்மா னானும்

ஆட்டுணே னோட்டந்திங் கலையேன் மின்னே. 5

5. துப்பு - உணவு. விறல் - சதூரப்பாடு.
சோர்வுபடுசூழ்ச்சியமே - அறிவுசோர்ந்த காலத்து
உண்டாகின்ற சூழ்ச்சியே. அம் சாரியை. ஒப்பனை
யைப் பாவித்து - அலங்கரித்துக்கொண்டு. உழுறு
மிது - அலைகின்ற இது. குறைமுடிப்பீர்க்கு - மக்க
ளுடைய வினைக்குறையை முடிக்க இருக்கின்ற
உங்களுக்கு. அரிதே - அரிதாகுமோ.

பொங்குமத மானமே யார்வச் செற்றக்

குரோதமே யுலோபமே பொறையே நீங்கள்

உங்கள் பெரு மாநிலத்தி னெல்லை யெல்லா

முழுறுமிது குறைமுடிப்பீர்க் கரிதே யானேல்

அங்கமலத் தயனொடுமா லாகி மற்று

மதற்கப்பா லொன்றுகியறிய வொண்ணுச்

செங்கனகத் தனிக்குன்றைச் சிவனை யாரூர்ச்

செல்வனைச்சேர் வேனும்மாற் செலுத்து னேனே. 6

6. அப்பாலொன்றாகி - இருந்து இயக்கும்
சிவமாகி. மதம்மானமே என்றழைத்தார் மகளிரை
அகப்பகை ஆரூக எண்ணி.

இடர்பாவ மெனமிக்க துக்க வேட்கை

வெறுப்பேயென் றனைவீரு முலகை யோடிக்
குடைகின்றீர்க் குலகங்கள் குலுங்கி நுங்கள்

குறிநின்ற தமையாதே யானேல் வானோர்
அடையார்தம் புரமுன்று மெரிசெய் தானை

யமரர்கடம் பெருமானை யானை யாரூர்
உடையானைக் கடுகச்சென் றடைவே னும்மால்

ஆட்டுணை னோட்டந்திங் கலையேன் மின்னே. 7

7. விருப்பு வெறுப்பு வடிவாக உலகமுழுவதையு
ம் குடைகின்ற உங்களுக்கு உலகமே அஞ்சி வசப்
பட்டு உங்கள் குறிப்பின்படி நிற்கின்றது; இது
போதாதா? யான் ஆரூர்ப்பெருமானை விரைந்து
அடைவேன்; உங்களால் என்னைப் பிடித்தாட்ட
முடியாது; வீணை ஓடிவந்து அலையாதீர்கள்.

விரைந்தாளு நல்குவே செல்வே பொல்லா

வெகுட்சியே மகிழ்ச்சியே வெறுப்பே நீங்கள்
நிரந்தோடி மாநிலத்தை யரித்துத் தின்பீர்க்

கில்லையே நுகர்போகம் யானேல் வானோர்
கரைந்தோட வருநஞ்சை யமுது செய்து

கற்பகத்தைத் தற்பாத்தைத் திருவா ரூரில்
பாஞ்சோதி தனைக்காண்பேன் பட்டேனும் பண்பிற்

பரிந்தோடி யோட்டந்து பகட்டேன் மின்னே. 8

8. வறுமையாக, செல்வமாக, கோபமாக,
மகிழ்ச்சியாக, வெறுப்பாக, விரும்பாக உலகத்

தையே அரிக்கின்ற உங்களுக்கு வேறு நுகர்ச்சி யில்லையோ?. கரைந்தோட - அழுதோட. தத்பரம் - எல்லாவற்றிலும் மேலானது. நும்பண்பிற்படேன் - உங்களுடைய மயக்குரை சமூக்குநடிப்பு இவற்றில் அகப்படேன். விரைந்தாளும் நல்குரவே என்றார் ஒருவனை அடிமைப்படுத்த எண்ணும் அரசாங்கம் பொருளைப்பறித்து ஆளுவதைப்போல இவர்களும் வறுமையாக விரைவில் அடிமைகொள்கின்றார்கள் என்பதலின்.

மூள்வாய் தொழிற்பஞ்சேந் திரிய வஞ்ச

முகரிகாண் முழுதுமில் வுலகை யோடி .

நாள்வாயு நும்முடைய மம்ம ராணை

நடாத்துகின்றிர்க் கமையாதே யானேல் வாணோர்

நீள்வான முகடதனைத் தாங்கி நின்ற

நெடுந்தாணைப் பாதாளக் கருவை யாரூர்

ஆள்வானைக் கடுகச்சென் றடைவே னும்மால்

ஆட்டுணை னோட்டந்திங் கலையேன் மின்னே. 9

9. மூள்வாய்தொழில் - காரணகாரிய முறைமைப்படி தொடர்ந்துவருகின்ற தொழில். முகரிகாள் - படாடோபக்காரர்களே. நாள்வாயும் - நாடோறும். வானமுகடு - வானத்தின் உச்சி. பாதாளக்கரு - பன்னெடுங்காலம் பூமியின்கீழ் எழுந்தருளியிருந்தார் என்பது புராண வரலாறு. *

* “துணைதவி ரின்பஞானத் துணைவியோ டநாதியாகப் பணியணி சோதியார்க்கும் அறிவரும் பண்பிற்பார்க்கீழ் அணைதருங் காரணத்தா லந்தரகேசரப்பேர்.”

சுருக்கமொடு பெருக்கநிலை நித்தல் பற்றித்

துப்பறையென் றனைவீரீங் வுலகை யோடிச்
செருக்கிமிகை செலுத்தியும் செய்கை வைகல்

செய்கின்றீர்க் கமையாதே யானேன் மிக்க
தருக்கிமிக வரையெடுத்த வரக்க னாகந்

தளரவடி யெடுத்தவன்றன் பாடல் கேட்டு
இரக்கமெழுந் தருளியவெம் பெருமான் பாதந்

திடையிலேன் கெடுவீர்கா விடறேன் மின்னே. 10

10. துப்பறை யென்று - அதுபவிக்கப்படும்
பொருளென்று. மிகைசெலுத்தி - குற்றத்தின்கட்
செலுத்தி. அடியெடுத்து அவன் தன்பாடல்கேட்டு -
திருவடியை ஊன்றி, இராவணனது சாம்கான் த்
தைக்கேட்டு. அடியெடுத்து என்பது படையெடுத்து
என்பதுபோல ஒரு வழக்கு.

21. திருத்தாண்டகம்

[இராகம்: ஹரிகாம்போதி]

திருச்சிற்றம்பலம்

[திருவாரூர்ப் பூக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் திருமூலட்
டானேசுரராகிய வன்மீகநாதருடைய சிறப்பியல்புகளும், வீர
முதலியனவும் பிறதேவர் யாவர்க்கும் இல்லாதபடியை, ஒப்பில்
போலியால் உரைப்பது இப்பத்துத் திருத்தாண்டகங்களும்.]

நீற்றினையு நெற்றிமே லிட்டார் போலுங்

நீங்காமே வெள்ளெலும்பு பூண்டார் போலுங்
காற்றினையுங் கடிதாக நடத்தார் போலுங்

கண்ணின்மேற் கண்ணொன் றுடையார் போலுங்

கூற்றினையுங் குரைகழலா லுதைத்தார் போலுங்
 கொல்புலித்தோ லாடைக் குழகர் போலும்
 ஆற்றினையுஞ் செஞ்சடைமேல் வைத்தார் போலும்
 அணியாநூர்த் திருமூலட் டான னாரே. 1

1. காற்றினையும் கடிதாக நடந்தார்-காற்றைக்
 காட்டிலும் விரைந்து பரவி உயிர்ப்பாய் வியாபித்
 திருக்கின்றார் என்பது. குரைகழல் - ஒலிக்குங்கழல்
 என்றது ஒலிக்குங்கழல் வீரத்தை விளக்கின்றது.

பரியதோர் பாம்பரைமே லார்த்தார் போலும்
 பாசுபதம் பார்த்தற் களித்தார் போலும்
 கரியதோர் களிற்றுரிவை போர்த்தார் போலுங்
 காபாலங் கட்டங்கக் கொடியார் போலும்
 பெரியதோர் மலைவில்ல வெய்தார் போலும்
 பேர்நந்தி யென்னும் பெயரார் போலும்
 அரியதோ ரரணங்க ளட்டார் போலும்
 அணியாநூர்த் திருமூலட் டான னாரே. 2

2. பரியது - பருத்ததாகிய. வினையாலணையும்
 பெயர். கட்டங்கம் - கத்தி. கட்டுவாங்கம் என்ப
 துன்றிரிபு. பெரியதோர் மலை - மேரு. பேர்நந்தி -
 பெரியநந்தி. அரியதோரரணம் - பிறரால் வெல்லு
 தற்கரிய முப்புரம்.

துணியுடையர் தோலுடைய ரென்பார் போலுந்
 தூயதிரு மேனிச் செல்வர் போலும்
 பிணியுடைய வடியாரைத் தீர்ப்பார் போலும்
 பேசுவார்க் கெல்லாம் பெரியார் போலும்

மணியுடைய மாநாக மார்ப்பார் போலும்

வாகுகிமா நானாக வைத்தார் போலும்

அணியுடைய நெடுவீதி நடப்பார் போலும்

அணியாரூர்த் திருமுலட் டான னாரே.

3

3. துணியுடையர் தோலுடையர் என்றது அவர் உடை இன்னதென்று அறுதியிட்டுச் சொல்லொணாது என்றபடி. பிணியுடைய அடியார் - உயிர்ப்பிணியாகிய பிறவிப்பிணியும், உடற்பிணியாகிய சூலை முதலியனவும். உடைய அடியார்களை. மணி - மாணிக்கம். அணிவீதி - திருவாரூர்த் திருவீதியில் நடந்தமை சுந்தரருடைய பின்னிகழ்ச்சியாலும் அறியலாம்.

ஓட்டகத்தே யூனாக வுதந்தார் போலும்

ஒருருவாய்த் தோன்றி யுயர்ந்தார் போலும்

நாட்டகத்தே நடைபலவு நவின்ரூர் போலும்

ஞானப் பெருங்கடற்கோர் நாதர் போலும்

காட்டகத்தே யாட லுடையார் போலும்

காமரங்கள் பாடித் திரிவார் போலும்

ஆட்டகத்தி லானைத் துகந்தார் போலும்

அணியாரூர்த் திருமுலட் டான னாரே.

4

4. ஓட்டகத்து - பிரமகபாலத்து, ஒருருவாய் - முன்னர் சிவமாய்ப் பின்னர் சத்திமுதலாகப் பலவாய். நாட்டகத்தே நடை பலவும் நவின்ரூர் - உலகத்தில் நடைபெறும் ஒழுக்கங்கள் யாவும்

அவர் திருவாய்ப்பிறந்த வேத ஒழுக்கங்கள் என்பது விளக்கும். ஆன்மாக்கள் பக்குவநிலைக்கேற்ப ஆறு வகைச் சமய நடைகளையும் விரித்தவர் எனலுமாம். ஞானப்பெருங்கடற்கு நாதர் - அந்த ஆறுசமய ஞானங்களாகிய பலவற்றிற்கும் தலைவராக விளங்குபவர். காடு - இடுகாடு. காமரம் - சீகாமரம் என னும் பண். ஆட்டகத்தில் - திருமஞ்சனமாடுவதில் ஆனைந்து - பஞ்சகவ்யம்.

ஏனத் திளமருப்புப் பூண்டார் போலும்

இமையவர்க ளேத்த விருந்தார் போலும்

கானக் கல்லாற்கீழ் நிழலார் போலும்

கடனஞ்ச முண்டிருண்ட கண்டர் போலும்

வானத் திளமதிசேர் சடையார் போலும்

வான்கயிலை வெறியின் மகிழ்ந்தார் போலும்

ஆனத்து முன்னெழுத்தாய் நின்றார் போலும்

அணியாருர்த் திருமுலட் டான னாரே.

5

5. ஏனத்து இளமருப்பு பூண்டார் - ஆதிவராகத்தை வென்று அதன்கொம்பை வெற்றியின் அறிகுறியாகவும் முதுமையின் இலச்சினையாகவும் திருமார்பிலணிந்தவர். ஆனத்து முன்னெழுத்து - பசுக்களைக்குறிக்கும் ஆவென்பதன் முன்னெழுத்து அகரம். "அகரவுயிர்போ லறிவாகி யெங்கும் நிகரி லிறை நிற்கு நிறைந்து" என்பராகலின் முன்னெழுத்தாய் நின்றார் என்றருளப்பெற்றது. அன்றி ஆன்ம் ஓர் எழுத்துச்சாரியை. சாரியை நின்று

பொருள் பயவாமை மாத்திரமேயன்றித் தனித்தும்
நில்லாதாகலின் முதலெழுத்துக்கூடியவழி பொருள்
தருதலின் ஆனம்போற் சிறப்பிலதாகிய ஆன்மாவி
னிடைமாக முதல் எழுத்துப்போல இறைவன் கலந்
துள்ளார் என்பதைக் குறித்தது எனலுமாம்.

காமனையுங் கரியாகக் காய்ந்தார் போலும்

கடனஞ்ச முண்டிருண்ட கண்டர் போலும்

சோமனையுஞ் செஞ்சடைமேல் வைத்தார் போலுஞ்

சொல்லாகிச் சொற்பொருளாய் நின்றார் போலும்

நாமனையும் வேதத்தார் தாமே போலும்

நங்கையோர் பான்மகிழ்ந்த நம்பர் போலும்

ஆமனையுந் திருமுடியார் தாமே போலும்

அணியாருந் திருமுலட் டான ஹே.

6

6. காமனையுங் கரியாகக்காய்ந்தார் என்றது
கரி திரும்பவும் தீப்பற்றக்கூடியதாகலின் காமனைக்
கரியாகக் காய்ந்தமை திரும்பவும் உயிர்ப்பிக்கும்
உயர்வு விளக்குவது. சொல்லாகி சொற்பொருளாகி
நின்றார் - சொல்லாயும் அதன் பொருளாயும் உள்ள
இருவகைப் பிரபஞ்சமாகவும் நின்றார். நா மனையும்
வேதம் - நாவே வீடாகவுறையும் வேதம். ஆம்
அனையும் திருமுடியார் - கங்கைநீர் பொருந்திய
திருமுடியினையுடையவர்.

முடியார் மதியரவம் வைத்தார் போலும்

முவுலகுந் தாமேயாய் நின்றார் போலும்

செடியார் தலைப்பலிகொண் டமுல்வார் போலுஞ்

செல்கதிதான் கண்ட சிவனார் போலும்

கடியார்நஞ் சுண்டிருண்ட சுண்டர் போலும்

கங்காள வேடக் கருத்தர் போலும்

அடியா ரடிமை யுகப்பார் போலும்

அணியாரூர்த் திருமுலட் டான னாரே.

7

7. செல்கதி - ஆண்மாக்கள் சென்றடைதற்
சூரிய பேரையுள்ளவர். கடி-அச்சம். கங்காளவேடம்-
முழுளலும்பையணிந்த திருவேடம்.

இந்திரத்தை யினிதாக விந்தார் போலும்

இமையவர்கள் வந்திறைஞ்சு மிறைவர் போலும்
சுந்தரத்த பொடிதன்னைத் துதைந்தார் போலும்

தூத்தாய திருமேனித் தோன்றல் போலும்
மந்திரத்தை மனத்துள்ளே வைத்தார் போலும்

மாநாக நானாக வளைத்தார் போலும்
அந்திரத்தே யணியாநஞ் சுண்டார் போலும்

அணியாரூர்த் திருமுலட் டான னாரே.

8

8. இந்திரம் - பெருஞ்செல்வம். ஈத் என்னும்
பகுதி பரமைஸ்வர்யாம் என்னும் பொருளதாதல்
வடநூல் மரபு. சுந்தரத்த பொடி - அழகினைத்தரும்
பூதி சாதனம்; "சுந்தரமாவது நீறு" என்பதும்
நோக்குக. தூத்தாய - மிகத்தூய. மந்திரம் -
நினைப்பவனைக் காப்பது. மனத்துள்ளே வைத்தல் -
இடைவிடாது தியானித்தல். அந்திரம் - இடைப்
பாகம்; தலையின் இடைப்பாகமாகிய கழுத்து.
"கறைமிடறணியலும் அணிந்தன்று" ஆகவின்
அணியா நஞ்சுண்டார் போலும் என்றருளப்பெற்
றது.

பிண்டத்தைக் காக்கும் பிரானுர் போலும்
 பிறவி யிறவி யிலாதார் போலும்
 முண்டத்து முக்கண் னுடையார் போலும்
 முழுநிறு பூசு முதல்வர் போலும்
 கண்டத் திறையே சுறுத்தார் போலும்
 காளத்தி காரோண மேயார் போலும்
 அண்டத்துக் கப்புறமாய் நின்றூர் போலும்
 அணியாரூர்த் திருமூலட் டான னாரே.

9

9. பிண்டம் - கருவயிற்பிண்டம். இறவி -
 இறத்தல். வி - தொழிற்பெயர் விசுதி. “துறவியை
 யார்க்கும் அறிவரியோன்” என்பதுபோல. முண்
 டம் - செற்றி. இறையே - சிறிது.

ஒருகாலத் தொன்றுதி நின்றூர் போலும்
 ஊழி பலகண் டிருந்தார் போலும்
 பெருகாமே வெள்ளந் தவிர்த்தார் போலும்
 பிறப்பிடும்பை சாக்காடென் றில்லார் போலும்
 உருகாதா ருள்ளத்து நில்லார் போலும்
 உகப்பார்தம் மனத்தென்றுந் நீங்கார் போலும்
 அருகாக வந்தென்னை யஞ்சே லென்பார்
 அணியாரூர்த் திருமூலட் டான னாரே.

10

10. ஒருகாலத்து - அநாதி சிருட்டிக்காலத்து.
 ஒன்றாகி-சத்தியும் தனக்குள் ஒடுங்க சிவமொன்றே
 யாய். ஊழி பல என்றது பிரமகற்பம் முதலாக

பேருழியிறுதியாகப் பலவகையான்வரும் பல ஆழி
களைபும் அடக்கி. வெள்ளம்பெருகாமே தவிர்த்தது
கங்கையின்மிடுக்கு ஒழித்தது. உருகாதார் - இறை
வன் ஆன்மாக்களாய நமக்குச்செய்த கைம்மாறில்
லாக் கருணைத்திறம் பலவற்றையும் நினைந்து
நினைந்து உருகாதார்.

நன்றாக நடைபலவு நவீனரூர் போலும்

ஞானப் பெருங்கடற்கோர் நாதர் போலும்

கொள்ளுகிக் கொன்றதொன் றுண்டார் போலும்

கோளரக்கர் கோன்றலைகள் குறைத்தார் போலும்

சென்றார் திரிபுரங்க ளெய்தார் போலும்

திசையனைத்து மாயனைத்து மாறார் போலும்

அன்றாகி லாயிரம் போரார் போலும்

அணியாரூர்த் திருமூலட் டான னரே.

11

11. நன்றாக் - உலகம் உய்ய. நடை - நன்
னடைகளை விதி முறையால் விளக்கும் வேதங்களை.
நடை - ஆகுபெயர். பலவேறு சமயவொழுக்கங்
களை என்றுமாம். ஞானப்பெருங்கடல்; பெருங்
கடல் பல ஆறுகள் வந்து கலத்தற்கு இடமாய் ஒன்
றாய், பெரிதாய், மிகாதாய், குறையாதாய் இருப்பது
போல ஞானமும் பலவேறு சமயங்கள் வகுத்துக்
கலக்கினும் ஒருதன்மைத்தாக இருத்தலின். கோள
ரக்கன் - மாறுபாடுடைய அரக்கனாகிய இராவணன்.
சென்று ஆர் திரிபுரங்கள் - ஆங்காங்குச்சென்று
பொருந்துகின்ற முப்புரங்கள்.

22. திருத்தாண்டகம்

[இராகம்: ஹரிகாம்போதி]

திருச்சிற்றம்பலம்

[உலகும் கடலும் மலையும் எல்லாமாகி, பலநாட்பழகிவந்த வல் வினையையும் வாட்டுவானாகி, முத்து மணி மாணிக்கம் முதலிய நவ மணிகள்போல நல்லணிசெய்வானாகி, பால் தேன் கரும்பு இவற்றைப் போல இனியனுமாகிய ஆரூர்ப்பெருமான் காற்றும் தீயும் நீருமாகிச் சேயுயிருப்பினும், எம்போலும் பத்தர்க்கு மிகமிக அண்ணியனாய் அருளாமுதம்வாரி வழங்குவான். அத்தகைய பேருபகாரியை அடியேன் அயர்ந்தது என்? என்று இரங்கியருளுகிறார்கள்.]

திருமணியைத் தித்திக்குந் தேனைப் பாலைத்

தீங்கரும்பி னின்சுவையைத் தெளிந்த தேற்ற
குருமணியைக் குழன்மொந்தை தாளம் வீணை

கொக்கரையின் சச்சரியின் பாணி யானைப்
பருமணியைப் பவளத்தைப் பசும்பொன் முத்தைப்

பருப்பதத்தி லருங்கலத்தைப் பாவந் தீர்க்கும்
அருமணியை யாருரி லம்மான் றன்னை

அறியாத்தடிநாயே னயர்த்த வாதே.

1

1. பருப்பதம் - கைலை. சீபருப்பதமும் ஆம்.
அருங்கலம் - திருமுடி. பெருமானைத் தீஞ்சுவைப்
பொருள்களாக, நவமணிகளாக, மணிகள் இழைத்த
முடியாக அருபவித்து, இதுவரை அறியாதிருந்

தமைக்கும் மறந்திருந்தமைக்கும் வருந்திக் கூறு
கிறார்கள். இனிவரும் பத்துப்பாட்டும் அது.

பொன்னேபோற் றிருமேனி யுடையான் றன்னை

பொங்குவெண் ணூலானைப் புனிதன் றன்னை
மின்னுனை மின்னிடையாள் பாகன் றன்னை

வேழத்தி னுரிவிரும்பிப் போர்த்தான் றன்னைத்
தன்னுனைத் தன்னொப்பா ரில்லா தானைத்

தத்துவனை யுத்தமனைத் தழல்போன் மேனி
அன்னுனை யாரூரி லம்மான் றன்னை

அறியா தடிநாயே னயர்த்த வாறே.

2

2. பொன்திருமேனியில் கிடந்த வெண்ணூல்
விளங்கித்தோன் றுகின்றதாதலின் பொங்கு வெண்
ணூல் ஆயிற்று.

ஏற்றுனை யேழுலகு மானான் றன்னை

யேழ்கடலு மேழ்மலையு மானான் றன்னைக்
கூற்றுனைக் கூற்ற முதைத்தான் றன்னைக்

கொடுமழுவாள் கொண்டதோர் கையான் றன்னைக்
காற்றுனைத் தியானை நீரு மாகிக்

கடிகமழும் புன்சடைமேற் கங்கை வெள்ள
ஆற்றுனை யாரூரி லம்மான் றன்னை

அறியா தடிநாயே னயர்த்த வாறே.

3

3. ஏழ்உலகு ஏழ்கடல் ஏழ்மலை எல்லாம்
இறைவன் திருவுருவே. கடி - மணம்.

முந்திய வல்வினை உர்ப்பான் றன்னை
 மூவாத மேனி முக்கண்ணி னுனைச்
 சந்திரனும் வெங்கதிரு மாயி னுனைச்
 சங்கரனைச் சங்கக் குழையான் றன்னை
 மந்திரமு மறைப்பொருளு மானுன் றன்னை
 மறுமையு மிம்மையு மானுன் றன்னை
 அந்திரனை யாகுரி லம்மான் றன்னை
 அறியா தடிநாயே னயர்த்த வாறே.

4

4. முந்திய வல்வினை - பழமையாகிய, நுகர்ச்
 சியாலன் றிப் பிறவாற்றானீங்காத வலியவினை. அந்
 திரன் - (அழகு நிலைத்தவன்) நிலைத்த அழகன்.

பிறநெறியாய்ப் பீடாகிப் பிஞ்ஞ கனுமாய்ப்
 பித்தனாய்ப் பத்தர் மனத்தி னுள்ளே
 உறநெறியா யோமமா மிமக் காட்டி
 லோரிபல விடநட்ட மாடி னுனைத்
 துறநெறியாய்த் தூபமாய்த் தேற்ற மாகி
 நாற்றமாய் நன்மலர்மே னுறையா நின்ற
 அறநெறியை யாகுரி லம்மான் றன்னை
 அறியா தடிநாயே னயர்த்த வாறே.

5

5. புறநெறி - புறச்சமயங்கள். பீடு - பெருமை.
 பிஞ்ஞகன் - மயிற்பீலி யணிந்தவன். ஈமக்காடு -
 இடுகாடு. ஓரி - நரி. பலவிட - சுற்ற. துறநெறி -
 துறவுநெறி. நன்மலர் - மனமலர்.

பழகிய வல்வினைகள் பாற்று வாளைப்
 பசுபதியைப் பாவகளைப் பாவந் தீர்க்கும்
 குழகனைக் கோளரவொன் ரூட்டு வாளைக்
 கொடுகொட்டி கொண்டதோர் கையான் றன்னை
 விழவனை விரட்ட மேவி னுனை
 விண்ணவர்க ளேத்தி விரும்பு வாளை
 அழகனை யாரூரி லம்மான் றன்னை
 அறியா தடிநாயே னயர்த்த வாறே.

6

6. பழகிய வல்வினை - நுகர்ச்சிக்கான நிலை
 யாத பக்குவமான வினைகள். பாற்றுதல் - சிதறச்
 செய்தல். பாவகன் - தியானிக்கப்படுபவன். குழகன் -
 இளமையுடையவன். கொடுகொட்டி - ஒருவகை
 வாத்தியம். விழவன் - திருவிழாவுடையவன்.

சூளா மணிசேர் முடியான் றன்னைச்
 சுண்ணவெண் னீறணிந்த சோதி யானைக்
 கோள்வா யரவ மசைத்தான் றன்னைக்
 கொல்புலித்தோ லாடைக் குழகன் றன்னை
 நாள்வாயும் பத்தர் மனத்து ளானை
 நம்பனை நக்கனை முக்க னுனை
 ஆள்வானை யாரூரி லம்மான் றன்னை
 அறியா தடிநாயே னயர்த்த வாறே.

7

7. சூளாமணி - சூடாமணி (உச்சிமணி). நாள்
 வாயும் - தினந்தோறும்.

முத்தினை மணிதன்னை மாணிக் கத்தை
 மூவாத கற்பகத்தின் கொழுந்து தன்னைக்
 கொத்தினை வயிரத்தைக் கொல்லே றூர்ந்து
 கோளரவொன் ருட்டுங் குழகன் றன்னைப்
 பத்தனைப் பத்தர் மனத்து ளானைப்
 பரிதிபோற் றிருமேனி யுடையான் றன்னை
 அத்தனை யாரூரி லம்மான் றன்னை
 அறியா தடிநாயே னயர்த்த வாறே.

8

8. மூவாதகற்பகம் - என்றும் ஒருபடித்தான
 கற்பகம். கொத்து - பூங்கொத்து. பரிதி - சூரியன்.

ஓபயா டரவங்கை யேந்தி னானைப்
 பரிதிபோற் றிருமேனிப் பானிற் றானை
 நெய்யாடு திருமேனி நிமலன் றன்னை
 நெற்றிமேன் மற்றொருகண் ணிறைவித் தானைச்
 செய்யானைச் செழும்பவளத் திரளொப் பானைச்
 செஞ்சடைமேல் வெண்டிங்கள் சேர்த்தி னானை
 ஐயாறு மேயானை யாரூ ரானை
 யறியா தடிநாயே னயர்த்த வாறே.

9

9. பை - படம். ஐயாறு - ஒரு தலம்.

சீரார் முடிபத் துடையான் றன்னைத்
 தேசழியத் திருவிலாற் சிதைய நூக்கிப்
 போர் பெருமை கொடுத்தான் றன்னைப்
 பெண்ணிரண்டு மாணுமாய் நின்றான் றன்னைப்

போரார் புரங்கள் புரள நூறும்

*புண்ணியனை வெண்ணி றுணிந்தான் றன்னை
ஆரனை யாகுரி லம்மான் றன்னே
யறியா தடிநாயே னயர்த்த வாரே.

10

10. தேசு - ஒளி. நூக்கி - அழுத்தி. பேரார்
பெருமை - இராவணன் என்ற பெயரையும், சந்திர
காசம் என்னும் வாணையும், வரத்தையும் அளித்
தமை. பெண்ணிரண்டு - உமா தேவியும் கங்கையும்.
நூறும் - பொடிசெய்யும். ஆரான் - ஆத்திமாலே
யணிந்தவன்.

23. திருத்தாண்டகம்

[இராகம்: ஸரிகாம்போதி]

திருச்சிற்றம்பலம்

[இத்திருத்தாண்டகம் பத்தாம் திருமுலட்டானன் தேவர்க்கும்
தனக்குஞ் செய்த பெரிய உபகாரங்களை உணர்த்துகிறது. தேவர்
களுக்கு அரும் வழங்கியதையும், திருமாலுக்குச்சகலாம் அருளியதையும்,
தேவர்கள் பூசிக்க வெளிவந்து எழுந்தருளியிருக்கின்றமையுமாதிய
செயல்களாலும் தனக்கு அருள்வதைச் சிந்தைமருள் லீக்கியதும்,
நன்றருளித் தீதகற்றுவதும் ஆகிய நிகழ்ச்சிகளாலும் தெரிவிக்கின்றார்
கள்.]

எம்பந்த வல்வினேநோய் தீர்த்திட் டான்கா

ணேழ்கடலுமேழுலகு மாயி னுன்கான்
வம்புத்து கொன்றையந்தார் மாலே யான்கான்
வளர்மதிசேர் கண்ணியன்கான் வாரோர் வேண்ட

அம்பொன்றான் மூவெயிலு மெரிசெய் தான்கா
 ணனலாடி யானஞ்சு மாடி னான்காண்
 செம்பொன்செய் மணரிமாடத் திருவா ரூரீர்
 றிருமூலட் டானத்தெஞ் செல்வன் ருளே.

1

1. எம்பந்த வல்வினை - எமக்குப் பந்தமான
 மலபாகங்களும் வலியவினையும். வம்பு - புதுமை.
 அம்பு ஒன்று - திருமாலாகிய பாணம். ஆனஞ்சு
 பஞ்சகவ்யம்.

அக்குலா மரையினன்கா ணடியார்க் கென்று
 மாரமுதா யண்ணிக்கு மையாற் றுன்காண்
 தொக்குலாம் பீலியொடு கொன்றை மாலை
 குளிர்மதியுங் கூராவு நீருஞ் சென்னித்
 தொக்குலாந் சடையினன்காண் டொண்டர் செல்லுந்
 தூநெறிகாண் வானவர்க் குதிசெய் தேத்தும்
 திக்கெலா நிறைந்தபுகழ்த் திருவா ரூரீர்
 றிருமூலட் டானத்தெஞ் செல்வன் ருளே.

2

2. அக்கு - சங்கமணி. ஆரமுது - தெவிட்டா
 வமுது. அண்ணிக்கும் - இனிக்கும். கொக்குலாம்
 பீலி - கொக்கினிறகு.

நீரேறு சடைமுடியெந் நிமலன் றுன்கா
 ணேற்றிமே லொற்றைக்கண் ணிறைவித் தான்காண்
 வாரேறு வனமுலையாள் பாகத் தான்காண்
 வளர்மதிசேர் சடையான்காண் மாதே வன்காண்

காரேறு முகிலனைய கண்டத் தான்கான்

• கல்லாவின் கீழறங்கள் சொல்லி னான்கான்
காரேறு மணிமாடத் திருவா ரூரிற்

நிருமூலட் டானத்தெஞ் செல்வன் ருனே.

3

3. ஏறு-மிகுந்த. கண் ஒன்றுயிருந்தும் நிறைந்
திருக்கிறது என்பார் நிறைவித்தான் என்றார்.
“முகிலனைய கண்டம் என்றது நிறமும், தேவர்
களின் உயிர்காத்த வள்ளன்மையும்பற்றி.

கானேறு களிற்றுரிவைப் போர்வை யான்கான்

கற்பகங்கான் காலனையன் றுதைசெய் தான்கான்
ஊனேறு முடைதலையிற் பனிகொள் வான்கா

ஊத்தமன்கா னொற்றியூர் மேவி னான்கான்
ஆனேரென் றதுவேறு மண்ண ருன்கா

ஊதித்தன் பல்லிறுத்த வாதி தான்கான்
தேனேறு மலர்ச்சோலைத் திருவா ரூரிற்

நிருமூலட் டானத்தெஞ் செல்வன் ருனே.

4

4. கானேறுகளிறு - காட்டிற்சுற்றும் யானை.
முடை - நாற்றம். ஊதித்தன் - சூரியன்.

பிறப்போ டிறப்பென்று மில்லா தான்கான்

பெண்ணுருவோ டானுருவு மாயி னான்கான்
மறப்படுமென் சிந்தைமரு ணீக்கி னான்கான்
வானவரு மறியாத நெறிதந் தான்கான்

நறப்படு மலர்துபந் தீப நல்ல

நறுஞ்சாந்தங் கொண்டேத்தி நாளும் வானோர்
சிறப்போடு பூசிக்குந் திருவா ரூரீற்

றிருமூலட் டானத்தெஞ் செல்வன் ருனே.

5

5. 'என்றும்' என்றது அவதார விசேடங்கள்
என்ற பெயராலும் என்பதாம். மறப்படும் - பாவத்
திற்பட்ட. மருள் - அறியாமையாகிய மயக்கம்.
வானவர் தெரிந்த நெறி - போகநெறி. வானவரும்
அறியாத நெறி - ஞானநெறி. நறப்படும் - தேன்
பொருந்திய.

சங்கரன்காண் சக்கரமாற் கருள்செய் தான்காண்

• டருணேந்து சேகரன்காண் டலைவன் றுன்காண்
அங்கமலத் தயன்சிரங்க னைந்தி லொன்றை

யறுத்தவன்கா ணணிபொழில்குழையாற் றுன்காண்
எங்கள்பெரு மான்காணென் னிடர்கள் போக

வருள்செய்யு மிறைவன்கா ணிமையோ ரேத்தும்
செங்கமல வயல்புடைகூழ் திருவா ரூரீற்

றிருமூலட் டானத்தெஞ் செல்வன் ருனே.

6

6. தருணேந்து சேகரன் - திருவாரூரில் திரு
விழாக்கொண்டருளும் சந்திரசேகர மூர்த்தியின்
திருநாமம்.

நன்றருளித் தீதகற்று நம்பி ரான்கா

ணன்மறையோ டாறங்க மாயி னுன்காண்
மின்றிகழுஞ் சோதியன்கா னாதி தான்காண்

வெள்ளேறு நின்றுலவு கொடியி னுன்காண்

துன்புபொழிற் கச்சியே கம்பன் ஞன்காண்
 சோற்றுத் துறையான்காண் சோலை சூழ்ந்த
 தென்றலார் மணங்கமழுந் திருவா ருரிற்
 நிருமூலட் டானத்தெஞ் செல்வன் றுனே.

7

7. நன்று அருளி - தனக்கு நன்றென்று
 தோன்றுபவைகளையருளி. தீதகற்றும் - ஆன்மா
 வின் ஞானநெறிக்குத் தீமையானவற்றை நீக்கும்.
 ஆன்மாக்கள் சிற்றறிவினராதலின் தன்மையைத்
 தீமையென்றும் தீமையை நன்மையென்றும் மயங்கி
 அறியுமாதலின் இறைவனே அருள வேண்டுவ
 தாயிற்று.

பொன்னலத்த நறுங்கொன்றைச் சடையி ஞன்காண்
 புகலாரும் பூவனமும் பொருந்தி ஞன்காண்
 மின்னலத்த நுண்ணிடையாள் பாகத் தான்காண்
 வேதியன்காண் வெண்புரிநூன் மாந்தி ஞன்காண்
 கொன்னலத்த மூவிலேவே லேந்தி ஞன்காண்
 கோலமா நீறணிந்த மேனி யான்காண்
 செந்நலத்த வயல்புடைசூழ் திருவா ருரிற்
 நிருமூலட் டானத்தெஞ் செல்வன் றுனே.

8

8. பொன்னலத்த - பொன்னிறமான. மின்
 நலத்த - மின்னலின் அழகுடைய. கொன் -
 பெருமை.

விண்டவர்தம் புரமுன்று மெரிசெய் தான்காண்
 வேலைவிட முண்டிருண்ட கண்டத் தான்காண்
 மண்டலத்தி லொளிவளர விளங்கி ஞன்காண்
 வாய்முரு மறைக்காடு மருவி ஞன்காண்

புண்டரிகக் கண்ணானும் பூவின் மேலைப்

புத்தேனங் காண்பரிய புராணன் றுன்காண்
தெண்டிரைநீர் வயல்புடைசூழ் திருவா ருநீர்
றிருமூலட் டானத்தெஞ் செல்வன் ருனே.

9

9. விண்டவர் - பகைவர். வேலை - கடல்.
மண்டலம் - பூமி. ஒளி - ஞானம். ஞானபூமி
மண்ணுலகமேயாதலின் இவ்வாறு கூறினார். வாய்
மூரும் மறைக்காடும் மருவினான் எனச் சேர்த்திக்
கூறியது மறைக்காட்டில் காட்டவேண்டிய திருக்
கோலத்தை வாய்மூரிலும் தமக்குக் காட்டிய
பேரருளை எண்ணி. புண்டரிகக்கண்ணான்-திருமால்.
பூவின் மேலைப் புத்தேள் - பிரமன். ஐ சாரியை.
புராணன் - பழமையானவன்.

செருவளருஞ் செங்கண்மா லேற்றி னுன்காண்

டென்னுனைக் காவன்காண் டயில் விழ
மருவலர்தம் புரமுன்று மெரிசெய் தான்காண்
வஞ்சகர்பா லணுகாத மைந்தன் றுன்காண்
அருவரையை யெடுத்தவன்றன் சிரங்கள் பத்து
மைந்நான்கு தோளுநெரிந் தலற வன்று
திருவிரலா லடர்த்தவன்காண் டிருவா ருநீர்
றிருமூலட் டானத்தெஞ் செல்வன் ருனே.

10

10. செரு - போர். தென் - அழகு. ஆனைக்
காவன் - திருவாணக்காவை யிடமாக்கொண்டவன்.
மருவலர் - பகைவர். அடர்த்தவன் - நெருக்கியவன்.

24. திருத்தாண்டகம்

[இராகம் - ஹரிகாம்போதி]

திருச்சிற்றம்பலம்

[தன்னெஞ்சை முன்னிலைப்படுத்தி, ஆரூர்ப்பெருமானுக்குத் தொண்டுகளைச் செய்; புகழ்ந்துபாடு என்கின்றது இத்தாண்டகம் முழுதும்.]

இடர்கெடுமா நெண்ணுதியே நெஞ்சே நீவா

விண்டொளியேர் சுங்கைச் சடையா யென்றும்

சுடரொளியா யுள்விளங்கு சோதி யென்றுந்

துநீறு சேர்ந்திலங்கு தோளா வென்றும்

கடல்விடம துண்டிருண்ட கண்டா வென்றும்

கலைமான் மறியேந்து கையா வென்றும்

அடல்விடையா யாரமுதே யாதி யென்றும்

ஆரூரா வென்றென்றே யலரு நில்லே.

1

1. இடர் - பிறவித்துன்பம். உள் விளங்கும்.
சோதி - உள்ளத்தினுள்ளாக விளங்கும் ஞானஒளி.

செடியேறு திவினைக டரும் வண்ணஞ்

சிந்தித்தே நெஞ்சமே திண்ண மாகப்

பொடியேறு திருமேனி யுடையா யென்றும்

புரந்தரன்றன் ரோடுணித்த புனிதா வென்றும்

அடியேனை யாளாகக் கொண்டா யென்றும்

அம்மானே யாகுரம் மரசே யென்றும்

கடிநாறு பொழிற்கச்சிக் கம்பா வென்றும்

கற்பகமே யென்றென்றே கதரு நில்லே.

2

. 2 செடி - தூறு (கூட்டம்). புரந்தரன் - இந்திரன், தக்கன் யாகத்தில் இந்திரன் தோளையறுத்தது. 'இந்திரனைத் தோணெரித்து' திருவாசகம்.

நிலைபெறுமா நெண்ணுதியே னெஞ்சே நீவா
நித்தலுமெம் பிராலுடைய கோயில் புக்குப்
புலர்வதன்முன் னலகிட்டு மெழுக்கு மிட்டுப்
பூமாலை புனைந்தேத்திப் புகழ்ந்து பாடித்
தலையார்க்கும்பிட்டுக் கூத்து மாடிச்
சங்கரா சயபோற்றி போற்றி யென்றும்
அலைபுனல்சேர் செஞ்சடையெம் மாதி யென்றும்
ஆரூரா வென்றென்றே யலரு நில்லே.

3

. 3. புலர்வதன் முன் - விடிவதன் முன்.

புண்ணியமு நன்னெறியு மாவ தெல்லா
நெஞ்சமே யிதுகண்டாய் பொருந்தக் கேணி
நுண்ணியவெண் ணூல்கிடந்த மார்பா வென்று
நுந்தாத வொண்குடரே யென்று நாளும்
விண்ணியங்கு தேவர்களும் வேத நான்கும்
விரைமலர்மே னுன்முகனு மாலுங் கூடி
எண்ணரிய திருநாம முடையா யென்றும்
எழிலாரு ராவென்றே யேத்தா நில்லே.

4

4. நுந்தாத - தூண்டாத. தேவர்கள் எல்லாருங் கூடியும் எண்ணுதற்கரிய திருநாமம் உடையவன் எனக் கூட்டுக.

இழைத்தநா எல்லை கடப்பதன்று
 வீரவினோடு நண்பகலு மேத்தி வாழ்த்திப்
 பிழைத்ததெலாம் பொறுத்தருள்செய் பேரியோ யென்றும்
 பிஞ்ஞகனே மைஞ்ஞவிலுங் கண்டா வென்றும்
 அழைத்தலறி யடியேனுன் னரணங் கண்டா
 யணியாகு ரிடங்கொண்ட வழகா வென்றும்
 குழற்சடையெங் கோனென்றும் கூறு நெஞ்சே
 குற்றமில்லை யென்மேனான் கூறி னேனே.

5

5. இழைத்தநாள் எல்லை கடப்பதன்று-
 வினைப்போகத்திற் கென்று வரையறுக்கப்பட்ட
 நாள்தான் எல்லைகடவாது. பிழைத்தது - தவறியது.
 மைஞ்ஞவிலும் - விடம் விரும்பிய. அரணம் - பாது
 காப்பு. நெஞ்சே உனக்கு உண்மையைத் தெரிவிக்க
 வேண்டிய காலத்துத் தெரிவித்துவிட்டேன்; தெரி
 விக்கவில்லை யென்றகுற்றம் என்மேவில்லை; சொல்
 லிவிட்டேன்; இனித்தவறின் அது உன்பிழை என்
 பதாம்.

நீப்பரிய பல்பிறவி நீக்கும் வண்ண

நினைந்திருந்தேன் கானொஞ்சே நித்த மாகச்
 சேப்பிரியா வெல்கொடியி னானே யென்றுஞ்
 சிவலோக நெறித்தந்த சிவனே யென்றும்
 பூப்பிரியா நான்முகனும் புள்ளின் மேலைப்
 புண்டரிகக் கண்ணனும் போற்றி யென்னத்
 தீப்பிழம்பாய் நின்றவனே செல்வ மல்குந்
 திருவாகு ராவென்றே சிந்தி நெஞ்சே.

6

6. நீப்பரிய - நீக்கற்கரிய, சே பிரியா வெல்
கொடி - இடபம் விட்டுநீங்காத வெற்றிக்கொடி.
புள் - கருடன், தீப்பிழம்பு - அண்ணாமலை.

பற்றிநின்ற பாவங்கள் பாற்ற வேண்டிற்

பாகதிக்குச் செல்வதொரு பரிசு வேண்டில்
சுற்றிநின்ற சூழ்வினைகள் வீழ்க்க வேண்டிற்

சொல்லுகேன் கேணெஞ்சே துஞ்சா வண்ணம்
உற்றவரு முறுதுணையு நீயே யென்று

முன்னையல்லா லொருதெய்வ முள்கே னென்றும்
புற்றாவக் கச்சார்த்த புனிதா வென்றும்

பொழிலாரு ராவென்றே போற்று நில்லே.

7

7. பாற்ற - போக்க, பரிசு - உபாயம், சுற்றி
நின்ற சூழ்வினை - உயிரைச் சுற்றிநின்று உண்மை
யுணர மாட்டாதே செய்கின்ற சூழ்ச்சிமிக்க வினை
கள், துஞ்சாவண்ணம் - தூங்காவண்ணம்.

மதிதருவ னெஞ்சமே யுஞ்சு போக

வழியாவ திதுகண்டாய் வானோர்க் கெல்லாம்
அதிபதியே யாழுதே யாதி யென்று

மம்மானே யாருசெம் மையா வென்றும்
துதிசெய்து துன்றுமலர் கொண்டு தாவிச்

சூழும் வலஞ்செய்து தொண்டு பாடிச்
கதிர்மதிசேர் சென்னியனே கால காலா

கற்பகமே யென்றென்றே கதரு நில்லே.

8

8. மதி - புத்தி. உஞ்சபோக . பிழைக்க
துன்றுமலர் - நிறைந்த பூ.

பாசத்தை பற்றறுக்க லாகு நெஞ்சே
பாஞ்சோதி பண்டரங்கா பாவ நாசா
தேசத் தொளிவிளக்கே தேவ தேவே
திருவாரூர் திருமூலட் டானுவென்று
நேசத்தை நீபெருக்கி நேர்நின் றுள்கி
நித்தலுஞ் சென்றடிமேல் வீழ்ந்து நின்று
ஏசற்று நின்றிமையோ ரேறேயென்றும்
எம்பெருமா னென்றென்றே யேத்தா நிலலே. 9

9. பாசத்தைப்பற்றறுக்கலாகும் - பாசத்தைப்
பற்றி நின்ற பற்றினை நீக்கலாகும். பண்டரங்கா -
பண்டரங்கம் என்னுங் கூத்துடையானே. தேசத்
தொளிவிளக்கு - மிக்க ஒளியுள்ள விளக்கு. உள்கி-
தியானித்து. ஏசற்று - வருந்தி.

புலன்களைந்தா லாட்டுண்டு போது போக்கிப்
புறம்புறமே திரியாதே போது நெஞ்சே
சலங்கொள்கடை முடியுடைய தலைவா வென்றுந்
தக்கன்செய் பெருவேள்வி தகர்த்தா யென்றும்
இலங்கையர்கோன் சிரநெரித்த விறைவா வென்று
மெழிலாரூ ரிடங்கொண்ட வெந்தா யென்றும்
நலங்கொளடி யென்றலைமேல் வைத்தா யென்று
நாடோறு நவின்றேத்தாய் நன்மை யாமே. 10

10. ஆட்டுண்டு - அலைக்கப்பெற்று, சலம் - கங்கை, நலங்கொள் அடி - நன்மை யமைந்த திருவடி (சிவஞானம்).

25. போற்றித் திருத்தாண்டகம்

[இராகம்: ஹரிகாம்போதி]

திருச்சிற்றம்பலம்

[திராகேசனைத்தொழுது நிற்கும் அப்பாடிகளால் அருச்சினை பாட்டாக - இறைவனுடைய பலவேறு குணங்கள் காரணமாக எழுந்த தூற்றேழு திருநாமங்களைக் கொண்ட வணக்கப்பாடலாக அருளப் பெற்றது இப்போற்றித்திருத்தாண்டகம்.]

கற்றவர்க ளுண்ணுங் கனியே போற்றி
கழலடைந்தார் செல்லுங் கதியே போற்றி
அற்றவர்கட் காரமுத மானுய் போற்றி
யல்லலறுத் தடியேனே யாண்டாய் போற்றி
மற்றொருவ ரொப்பில்லா மைந்தா போற்றி
வானவர்கள் போற்று மருந்தே போற்றி
செற்றவர்தம் புரமெரித்த சிவனே போற்றி
திருமுலட் டானனே போற்றி போற்றி.

1

1. கற்றவர்கள் உண்ணும் கனியே என்றது கனி அறிவுதெளிவை யளிப்பதுபோல, கற்றவர்

கட்டு மிகுசல்வியால் விளையும் செருக்குக்கலக்கம்
போக்கித் தெளிந்தஞானம் அளித்தலான். 'சுற்ற
வர் விழுங்குங் கற்பகக்கனியே' என்றதும் இணைத்து
நோக்குக. அடைந்தார் - தியானித்தார்.

வங்கமலி கடனஞ்ச முண்டாய் போற்றி

மதயானை யிருகிவை போர்த்தாய் போற்றி
கொங்கலரு நறுங்கொன்றைத் தாராய் போற்றி

கொல்புலித்தோ லாடைக் குழகா போற்றி
அங்கணனே யமர்கடம் மிறைவா போற்றி

யாலமா நீழலறஞ் சொன்னாய் போற்றி
செங்கணகத் தனிக்குன்றே சிவனே போற்றி

திருமூலட் டானனே போற்றி போற்றி.

2

2. வங்கம் - கப்பல். கொங்கு - தேன். அறம் -
சிவஞானபோதம்.

மலையான் மடத்தை மனாளா போற்றி

மழவிடையாய் நின்பாதம் போற்றி போற்றி
நிலையாக வென்னெஞ்சி னின்றாய் போற்றி

நெற்றிமே லொற்றறைக்கண் ணுடையாய் போற்றி
இலையார்ந்த மூவிலைவே லேந்தி போற்றி

யேழ்கடலு மேற்பொழிலு மானாய் போற்றி
கிலையாலன் றெயிலெரித்த சிவனே போற்றி

திருமூலட் டானனே போற்றி போற்றி.

3

3. மலையான் - இமவான். நிலையாக நின்றாய்
என்றது என்னெஞ்சைக் காட்டிலும் கைலாயமும்

ஆறும் போன்ற இடங்கள் சிறந்தனவாயினும்,
நாயன் உய்யட்டும் என்ற கருணைமிகுதியால் பெய்
ராதே நிற்கின்றார் என்பதைக்காட்டும்.

பொன்னியலு மேனியனே போற்றி போற்றி
பூதப் படையுடையாய் போற்றி போற்றி
மன்னியசீர் மறைநான்கு மானாய் போற்றி
மறியேந்து கையானே போற்றி போற்றி
உன்னுமவர்க் குணமையனே போற்றி போற்றி
யுலகுக் கொருவனே போற்றி போற்றி
சென்னிமிசை வெண்பிறையாய் போற்றி போற்றி
திருமூலட் டானனே போற்றி போற்றி.

4

4. இயலும் உவமவுருபுவாசகம்பட நின்றது.
மன்னிய சீர் மறை - இறைவன் புகழே நிறைந்த
வேதம். மறி - மான்குட்டி. உன்னுமவர் - தியா
னிப்பவர்கள்.

நஞ்சுடைய கண்டனே போற்றி போற்றி
நற்றவனே நின்பாதம் போற்றி போற்றி
வெஞ்சுடரோன் பஸ்ஸிறுத்த வேந்தே போற்றி
வெண்மதியங் கண்ணி விசிற்தா போற்றி
துஞ்சிருளி லாட லுக்கந்தாய் போற்றி
தூநீறு மெய்க்கணிந்த சோதி போற்றி
செஞ்சுடையாய் நின்பாதம் போற்றி போற்றி
திருமூலட் டானனே போற்றி போற்றி.

5

5. விகிர்தன் - சதுரப்பாடுடையான். தஞ்சை
இருள் - உயிரெலாம் இறக்கும் ஊழிக்காலஇருட்டு.

சங்கரனே நிற்பாதம் போற்றி போற்றி
சதாசிவனே நிற்பாதம் போற்றி போற்றி
பொங்கரவா நிற்பாதம் போற்றி போற்றி
புண்ணியனே நிற்பாதம் போற்றி போற்றி
அங்கமலத் தயனோடு மாலுங் காணு
வனலுருவா நிற்பாதம் போற்றி போற்றி
செங்கமலத் திருப்பாதம் போற்றி போற்றி
திருமூலட் டானனே போற்றி போற்றி.

6

6. சங்கரன் - சுகத்தைச் செய்பவன். செங்
கமலத் திருப்பாதம்; செங்கமலத்திருப்பாதர் என்
பது தியாகர் நாமங்களில் ஒன்று. திருவாரூர் திருக்
கூட்டத்தார்களில் சிலர்க்குச் செங்கமலத்திருப்பாத
கோத்திரம், செங்கமலப் பொற்பாத கோத்திரம்
என இருவகைக் கோத்திரப்பெயரும் வழங்குவருதல்
சிந்தித்தற்குரியன.

வம்புலவு கொன்றைச் சடையாய் போற்றி
வான்பிறையும் வாளரவும் வைத்தாய் போற்றி
கொம்பனைய நுண்ணிடையான் கூரு போற்றி
குரைகழலாற் கூற்றுதைத்த கோவே போற்றி
நம்புமவர்க் கரும்பொருளே போற்றி போற்றி
நால்வேத மாறங்க மானாய் போற்றி
செம்பொனே மாகதமே மணியே போற்றி
திருமூலட் டானனே போற்றி போற்றி.

7

7. வம்பு - மணம். குரைகழல் - ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலணிந்த திருவடி; தானியாகு பெயர்.

உள்ளமா யுள்ளத்தே நின்றாய் போற்றி

யுகப்பார் மனத்தென்று நீங்காய் போற்றி

வள்ளலே போற்றி மனாளா போற்றி

வானவர்கோன் ரேடுணித்த மைந்தா போற்றி

வெள்ளையே நேறும் விகிர்தா போற்றி

மேலோர்க்கு மேலோர்க்கு மேலாய் போற்றி

தெள்ளநீர்க் கங்கைச் சடையாய் போற்றி

திருமூலட் டானனே போற்றி போற்றி.

8

8. உள்ளம் - உயிர். உள்ளத்தே உயிர்க்குள் உயிர்க்குயிராய் நின்றாய் என்பது. 'காணுங்கண்ணுக் குக் காட்டும் உளம்போல்' என்றவிடத்தும் உள்ளம் உயிரின் பெயராதல் காண்க.

பூவாரந்த சென்னிப் புனிதா போற்றி

புத்தேளிர் போற்றும் பொருளே போற்றி

தேவாரந்த தேவர்க்குந் தேவே போற்றி

திருமாலுக் காழி யளித்தாய் போற்றி

சாவாமே காத்தென்னை யாண்டாய் போற்றி

சங்கொத்த நீற்றெஞ் சதூரா போற்றி

சேவாரந்த வெல்கொடியாய் போற்றி போற்றி

திருமூலட் டானனே போற்றி போற்றி.

9

9. புத்தேளிர் - தேவர். ஆழி - சக்கரம். சே - இடபம். சாவாமே யாண்டது - இறவாப் பிறவா இன்பவீடளித்து ஆண்டது.

பிரமன்றன் சிரமரித்த பெரியோய் போற்றி

. பெண்ணுருவோ டாணுருவாய் நின்றாய் போற்றி

காநான்கு முக்கண்ணு முடையாய் போற்றி

காதலிப்பார்க் காற்ற வெளியாய் போற்றி

அருமந்த தேவர்க் காசே போற்றி

யன்றாக்க னைஞ்ஞான்கு தோளுந் தாளும்

சிரநெரித்த சேவடியாய் போற்றி போற்றி

திருமூலட் டானளே போற்றி போற்றி.

10

10. தேவர்க்கு அருமந்த அரசு எனக்கூட்டுக.

26. திருத்தாண்டகம்

[இராகம்: ஹரிகாம்போதி]

திருச்சிற்றம்பலம்

[அப்பர்சுவாமிகள் ஆரூர்ப்பெருமான் திருமுன்சென்று வணங்கி நிற்கின்றார். அப்போது பெருமான் சிவச்சோதியாய் வெளிப்பட்டு காட்சியளிக்கக் கண்டார். அக்காட்சி சுவாமிகளைச் சிவபோகத்தில் ஆழ்த்த அதன்வசமாகித் திருவாரூர்த்தொன்மையும், இறைவர் அங்கு எழுந்தருளிய புழைமையும், அவர் சிருட்டித் தொழில்களின் சீர்த்தியும் திருவருளுணர்த்தக் கண்டு பெருமானே உசாவுதல் மூலமாக நாமறிந்துய்ய அருளிச்செய்தது இப்பதிகம்.]

ஒருவனு யுலகேத்த நின்ற நாளோ

வோருருவே மூவுருவ மான நாளோ

கருவனாய்க் காலனைமுன் காய்ந்த நாளோ

காமனையுங் கண்ணழலால் விழித்த நாளோ

மருவனாய் மண்ணுவிண்ணுந் தெரித்த நாளோ
 மான்மறிக்கை யேந்தியோர் மாதோர் பாகம்
 திருவினாள் சேர்வதற்கு முன்னே பின்னே
 திருவாரூர் கோயிலாக் கொண்ட நாளே.

1

1. ஒருவன்-சிவம். ஒருருவே மூவுருவம் ஆன-
 உருவத்திருமேனி கொண்ட முதல்வன் பவமலி
 தொழிலது நினைவொடு தாமரைமலர்மேல் எழுந்
 தருளியும், உலகுகள் நிலைபெறும்வகை நினை
 வொடு அலைகடல் நடுவில் அறிதுயிலமர்ந்தும், அழி
 வகை நினைவொடு தன்னுருவிலிருந்தும் மூன்று
 வேறுவடிவமான. கருவன் - எல்லாக் கருவையும்
 தன்னகத்தடக்கியவனாய்; சங்கார மூர்த்தியாய்
 என்பது. மருவன் - எல்லாவற்றிலும் பொருந்தி
 யிருப்பவன்; அன்றி மணமுடையவன் என்று
 பொருள் கொண்டு மலரோனை எண்ணுதலுமாம்.
 மண்ணுமவிண்ணும் தெரித்தநாள் - படைப்புநாள்.
 மாதோர்பாகம் என்றது பெண்பகுதியாகிய இடப்
 பாகத்தை. திருவினாள் - சிற்சத்தி.

மலையார்பொற் பாவையொடு மகிழ்ந்த நாளோ
 வானவரை வலியமுத மூட்டி யந்நாள்
 நிலைபெறு பெறுவித்து நின்ற நாளோ
 நினைப்பரிய தழற்பிழம்பாய் நிமிர்ந்த நாளோ
 அலைசாமே யலைகடனஞ் சுண்ட நாளோ
 வமர்கணம் புடைசூழ விருந்த நாளோ
 சிலையான்முப் புரமெரித்த முன்னே பின்னே
 திருவாரூர் கோயிலாக் கொண்ட நாளே.

2

2. வானவரை வலியமுதம் ஊட்டி நிலைபெறு
வித்தது சுற்பாந்தத்தில் தேவர்களுக்குச் சாவா
மூவாப்பதந்தந்தது. வலியமுதம் கடலமுதம்போல
உபசாரவழக்காக அழியாமையைப் பயப்பதன்று.
அலைசாமே - வருந்தாமல்.

பாடகஞ்சேர் மெல்லடிநற் பாவை யானு
நீயும்போய்ப் பார்த்தனது பலத்தைக் காண்பான்
வேடனாய் வில்வாங்கி யெய்த நாளோ
விண்ணவர்க்குங் கண்ணவனாய் நின்ற நாளோ
மாடமொடு மாளிகைகண் மல்கு தில்லை
மணிதிகழு மம்பலத்தே மன்விக் கூத்தை
ஆடுவான் புகுவதற்கு முன்னே பின்னே
அணியாரூர் கோயிலாக் கொண்ட நாளே. 3

3. பார்த்தன் - அருச்சுனன். வாங்கி-வளைத்து.
கூத்தையாடுவான் புகுவதற்கு - புனருற்பவத்திற்
காக பஞ்சகிருத்திய பரமானந்த தாண்டவத்தைத்
தொடங்குவதற்கு.

ஓங்கி யுயர்ந்தெழுந்து நின்ற நாளோ
வோருகம்போ லேழுகமாய் நின்ற நாளோ
தாங்கியசீர்த் தலையான வாணோர் செய்த
தக்கன்றன் பெருவேள்வி தகர்த்த நாளோ
நீங்கியநீர்த் தாமரையா நெடுமா லோடு
நில்லாயெம் பெருமானே யென்றங் கேத்தி
வாங்கிமதி வைப்பதற்கு முன்னே பின்னே
வளாரூர் கோயிலாக் கொண்ட நாளே. 4

4. ஓங்கி உயர்ந்து எழுந்து நின்ற - உலகம் உற்பவிக்கும்படி, திருவுள்ளத் தடைத்து வெளிப்பட்டு எழுந்து நின்ற நாள் என்க. ஒருகம்போலேமுகமாய் நின்றது - காலமெல்லாமாய் நின்றது. ஒன்றுக்கு ஏழென்பது வழக்கு. தலையானவானோர்-இந்திரன் மால் பிரமன் முதலிய தலைவர்கள். வானோர்செய்த தக்கன்றன் பெருவேள்வி என்றது இவர்கள் துணையாலேயே தக்கன் சிவத்தைநீக்கி வேள்விசெய்யத் துணிந்தான் என்பதும், தலையானவர்களாயிருந்தும் வேள்வியைக் காத்துக்கொள்ள வலியற்றிருந்தார்கள் என்பதும் விளக்கப்படுகின்றன. நீர்-தன்மை; தண்ணீருமாம். மதி வைப்பதற்கு என்பது அம்மை திருமணக்காலத்துப் பெருமானை ஒப்பினைசெய்கின்ற போது பிறையணிவிப்பதைக்குறிப்பது.

பாலனாய் வளர்ந்திலாப் பான்மை யானே
பணிவார்கட் கங்கங்கே பற்று னானே
நீலமா மணிகண்டத் தெண்டோ ளானே
நெருநலையா யின்றுகி நாளை யாகும்
சீலமே சிவலோக நெறியே யாகுஞ்
சீர்மையே கூர்மையே குணமே நல்ல
கோலநீ கொள்வதற்கு முன்னோ பின்னோ
குளிராரூர் கோயிலாக் கொண்ட நானே.

5

5. பாலனாய் வளர்ந்திலாப் பான்மையானே என்றது தோற்றமும் வளர்ச்சியுமின்றி என்னும் ஒருபடித்தாய் இருப்பதைக்காட்டிற்று. நெருநல் - நேற்று.

திறம்பலவும் வழிகாட்டிச் செய்கை காட்டிச்
 சிறியையாய்ப் பெரியையாய் நின்ற நாளோ
 மறம்பலவு முடையாரை மயக்கத் தீர்த்து
 மாமுனிவர்க் கருள் செய்தங் கிருந்த நாளோ
 பிறங்கியதீர்ப் பிரமன்றன் றலைகை யேந்திப்
 பிச்சையேற் றுண்டுமுன்று நின்ற நாளோ
 அறம்பலவு முரைப்பதற்கு முன்னே பின்னே
 அணியாரூர் கோயிலாக் கொண்ட நாளோ.

6

6. திறம்பலவும் வழிகாட்டி - உலகத்திறம்பல வற்றையும் துகர்த்தற்கேற்ற உணவைக் *காட்டி. மறம்பலவும் உடையார் என்றது திரிபுராரிகள் இராவணன் போன்றாரை. பிறங்கிய - மாறுபட்ட.

நிலந்தரத்து நீண்டுருவ மான நாளோ
 நிற்பனவு நடப்பனவு நீயே யாகிக்
 கலந்துரைக்கக் கற்பகமாய் நின்ற நாளோ
 காரணத்தா னுரணனைக் கற்பித் தன்று
 வலஞ்சுருக்கி வல்லசுரர் மாண்டு வீழ
 வாசுகியை வாய்மடுத்து வாளை ருய்யச்
 சலந்தரனைக் கொல்வதற்கு முன்னே பின்னே
 தண்ணூரூர் கோயிலாக் கொண்ட நாளோ.

7

7. நிலந்தரத்து - நிலத்தினளவினதாக. நீண் டுருவமானது விசுவரூபத்தைக் குறிப்பது. காரணத் தால் நாரணனைக் கற்பித்து - பாதுகாப்பிற்காக நாரணனுக்குக் கற்பித்து. வாசுகி என்றது ஈண்டு

அதனால் விளைந்த விடத்தை. சலந்தரன் - விற்குடியில் இறைவனால் கொல்லப்பட்ட அசுரன்.

பாதத்தான் முயலகனைப் பாது காத்துப்
 பாரகத்தே பரஞ்சுடராய் நின்ற நாளோ
 கிதத்தை மிகப்பாடு மடியார்க் கென்றுங்
 கேடிலா வானுலகங் கொடுத்த நாளோ
 பூதத்தான் பொருநீலி புனிதன் மேவிப்
 பொய்யுரையாமறைநால்வர்விண்ணோர்க்கென்றும்
 வேதத்தை விரிப்பதற்கு முன்னே பின்னே
 விழவாரூர் கோயிலாக் கொண்ட நாளே, 8

8. முயலகனைப் பாதுகாத்து - முயலகனால் உலகிற்குத் தீமைவாராதபடி பாதுகாத்து; மேலும் முயலகன் விளையினை ஈட்டி வியாதபடி அடிக்கீழ் வைத்துப்பாதுகாத்து என்னலுமாம். பொருநீலி புனிதன் மேவி - தமக்கொத்த அம்மையைப் புனிதமாகிய இறைவன் பொருந்தி.

புகையெட்டும் போக்கெட்டும் புலன்க ளெட்டும்
 பூதலங்க ளவையெட்டும் பொழில்க ளெட்டும்
 கலையெட்டும் காப்பெட்டும் காட்சி யெட்டும்
 கழற்சே வடியடைந்தார் களைக ணெட்டும்
 நகையெட்டு நாளெட்டு நன்மை யெட்டு
 நலஞ்சிறந்தார் மனத்தகத்து மலர்க ளெட்டும்
 திகையெட்டுந் தெரிப்பதற்கு முன்னே பின்னே
 திருவாரூர் கோயிலாக் கொண்ட நாளே. 9

. 9. ¹ ஆகவநீயம், காருகபத்தியம், தக்கணுக்கினி, காலாக்கினி, மூலாக்கினி, கோபாக்கினி, உதராக்கினி, வடவாமுகாக்கினி என்னும் புனை யெட்டும்; பிருதிவி, அப்பு, தேபு, வாயு, ஆகாயம், சூரியன், சந்திரன், ஆன்மா என்னும் போக்கு எட்டும்; சத்தாதி பஞ்சவிடயம் மனம் புத்தி அகங்காரம் என்னும் புலன் எட்டும்; அதல விதல சுதல நிராதல தராதல மகாதல பாதல அகிதல மென்னும் பூதலங்கள் எட்டும்; சுற்பகதரு வைந்தும் சுரபி சங்க நிதி பதுமநிதி என்னும் பொழில்கள் எட்டும்; இவையன்றிப், பூலோக புவலோக முதலான வீழுலகங்களும் சிவலோகமென்று மேலே தோற்றப்பட்ட உலகமுமாம்; இயம நியம ஆதன பிராணயாம பிரத்தியாகார தாரணி சமாதியென்னும் ககை² யான யோகங்கள் எட்டும்; அட்டமாநாகம் என்னும் காப்பு எட்டும்; இந்திரன் முதலான காட்சி எட்டும், காமம் குரோதம் உலோபம் மோகம் மதம் மாத்சரியம் சூனியம் இந்நிபை என்னும் சேவடியணைந்தார் களை எட்டும்; வீரம் அச்சம் இழிவு வியப்பு காமம் அவலம் ரவுத்திரம் நகை என்னும்

¹ இவ்வுரையைத் தமிழ்ப் பொழில் துணர் 1 மலர் 1 பக்கம் 4 ல் காண்க. இப்பாசரத்திற்கு ஸ்ரீ செப்பறைச் சுவாமிகள் எழுதிய வேறு உரையும் உண்டு; அதனை ஞானசம்பந்தம் எழுவது ஆண்டு மலரில் காண்க.

² 'ககை யெட்டும்' என்றும் பாடம். இப்பாடம் டுகைமுதலிய வற்றிற்கு எதுகை யொத்திருத்தல் காண்க.

நகை எட்டும்; வாரம் நாள் பக்கம் ராசி யோகம்
 கரணம் காலஓரை பஞ்சபட்சி என்னும் நாள்
 எட்டும்; சமயம் விசேடம் நிருவாணம் சாம்பவம்
அபிடேகம் ஆதாரம் நிராதாரம் மீதானமென்னும்
 நன்மை எட்டும்; ஆன்மஞானம் பரமஞானம் சிவ
 ஞானம் உண்மைஞானம் மெய்ஞ்ஞானம் திருஞா
 னம் சத்தியஞானம் ஆனந்தஞானம் என்னும் மலர்
 கள் எட்டும்; கிழக்கு முதலான திகை எட்டும்.

ஈசனா யுலகேழு மலையு மாநி

பிராவணனை யீடழித்தி டிருந்த நாளோ

வாசமலர் மகிழ்தென்ற லான நாளோ

மதயானை யுரிபோர்த்து மகிழ்ந்த நாளோ

• தாதுமலர் சண்டிக்குக் கொடுத்த நாளோ

சகரர்களை மறித்திட்டாட் கொண்ட நாளோ

தேசமுமை யறிவதற்கு முன்னோ பின்னோ

திருவாரூர் கோயிலாக் கொண்ட நாளோ.

10

10. உலகேழும் மலையும் என்றது இடைநிலைத்
 தீவகமாய் ஏழுலகு ஏழுமலை என்பதைக்காட்டிற்று.

ஈடு - பெருமை. சண்டி - சண்டேசுரர்.

உ
சிவமயம்

தேவாரம்

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்

அருளிச்செய்தவை

27. பண் - இந்தளம்

இராகம்: நாதநாமக்கிரியை]

[தாளம்: ருபகம்

[உலகவர் வாழ்வு துன்ப வாழ்வு. பேதை வாழ்வு. மறுமைக்கு ஒன்றும் உதவாத வாழ்வு. பொய்யை மெய்யென்றெண்ணும் போலி வாழ்வு. இத்தகைய வாழ்விற்குச் சாதனமாகக் கிடைத்த உடலோ! உதிரம் இறைச்சி மலம் இவற்றாலாய குடில். குறிக்கோளாக ஒரு பொருளும் இல்லாத மாயமானது. கிழிந்துபோன பறையை ஒத்தது. இத்தகைய உடம்பைக்கொண்டு ஒன்றுக்கும் உதவாத வாழ்வில் நான் வாழமாட்டேன். அஞ்சினேன். ஆரூரப்பனே ஆட்கொண்டருளுக எனச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் வாழ்க்கையை வெறுப்பவர்களாக உலகவர்க்கு யாக்கை, செல்வம், வாழ்வு இவற்றின் நிலையாமையை புணர்த்தி அஞ்சி அடைக்கலம்புகக்கூடிய இடம் ஆரூரே; காப்பவர் தியாகப்பெருமானே என்று தெரிவிக்கின்றார்கள்.]

இறைகளோ டிசைந்த இன்பம்

இன்பத்தோ டிசைந்த வாழ்வு

பறைகிழித் தனைய போர்வை

பற்றியா னோக்கி னேற்குத்

திறைகொணர்ந் தீண்டித் தேவர்
செம்பொனு மணியுந் தூவி
அறைகழ லிறைஞ்சு மாநூர்
அப்பனே யஞ்சி னேனே.

1

1. இன்பத்தையும், வாழ்வையும் வேண்டிய நான் அதற்கேற்ற நற்சாதனத்தைப் பெறாமல் கிழிந்துபோன பறையையொத்த உடற்போர்வையைப் போர்த்திக்கொண்டு முயல்கின்றேன். என்னிலை எப்படி? என்று இரங்குவார்களாக அஞ்சி நேன் என்று விண்ணப்பித்தருள்கின்றார்கள்.

இறைகளோடு இசைந்த இன்பம்- முட்டியதின் நடுவில் முளைத்த மல்லிகைபோல, பல துன்பங்களிடையே பொருந்திய இன்பம். பறை தோல் கிழிந்தால் நாதங்கெட்டுப் பயன்படாதவாறுபோலப் பல ஓட்டைகளை யுடையதாய்ப் பயன்படாத உடற்போர்வை. நோக்கினேற்கு - நுகர்கின்ற எனக்கு. தேவர் திறைகொணர்ந்து ஈண்டி தூவி இறைஞ்சும் ஆரூரப்பன் என இயைக்க. இறைஞ்சும் - இறைஞ்சப்பெறும் என செயப்பாட்டு வினையாக மாறுக.

ஊன்மிசை யுதிரக் குப்பை
யொருபொரு ளிலாத மாயம்
மான்மறித் தனைய நோக்கி
மடந்தைமார் மதிக்கு மிந்த

மானுடப் பிறவி வாழ்வு
 வாழ்வதோர் வாழ்வு வேண்டேன்
 ஆனல்வெள் ளேற்ற வாருர்
 அப்பனே யஞ்சி னேனே.

2

2. இப்பிறவியோ! தசைத்திரள்மேலே ஓடு
 கின்ற இரத்தக்குப்பை; பொருளாக மதிக்கப்
 பெறாத மாயம்; பெண்களே மதிப்பது; ஆதலால்
 இவ்வாழ்வு எனக்கு வேண்டாம்; அறவடிவான
 இடபத்தைஏறி அருட்கோலங்கொள்ளும் தந்தையே!
 அஞ்சினேன் என்கின்றார்கள்.

ஊன் - தசைத்திரள். உதிரக்குப்பை என்றது
 பயன்படாத குப்பைபோலவது என்ற கருத்துப்
 பற்றி. மான் மறித்தனையநோக்கி - மாணை மடக்கி
 வளைத்தால் மான் மருண்டு நோக்குவதுபோன்ற
 பார்வையினையுடைய மடந்தைமார்.

அறுபதும் பத்து மெட்டு
 மாறினே டஞ்ச நான்கும்
 துறுபறித் தனைய நோக்கிச்
 சொல்லிற்றென் ருகச் சொல்லார்
 நறுமலர்ப் பூவு நீரும்
 நாடொறும் வணங்கு வார்க்கு
 அறிவினைக் கொடுக்கு மாருர்
 அப்பனே யஞ்சி னேனே.

3

3. பலவேறு மதவாதியர்களும், தத்துவங்கள் தொண்ணூற்றாறையுமே ஆராய்ந்து ஒரு முடிவாகச் சொல்லார்கள். அங்ஙனமிருந்தும், அன்போடு அர்ச்சிப்பார்க்கு உண்மைஞானம் அளிப்பவர் தேவரீரே! என்கின்றார்கள்.

அறுபதும் பத்தும் எட்டும் ஆறிலேடு அஞ்சு நான்கும் - எழுபதும் அதனைச்சார்ந்த இருபத் தாறும் ஏன்பதாம். எட்டும் - சார்ந்த; பெயரெச்சம்; உம்மை ஏற்ற எண்ணுப்பெயரன்று. அஞ்சு நான்கு - இருபது. ஆறிலேடு இருபது - இருபத் தாறு. இந்த தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களையும்; துறு பறித்தனைய நோக்கி - தூறுகளை (வேரோடு) பறித்தாற்போல முற்ற ஆராய்ந்து. ஒரு முடிவு பெறச் சொல்லமாட்டார்கள்; ஆயினும்; பூவும் நீருங் கொண்டு நாளும் வணங்குவார்க்கு உண்மைஞானம் கொடுப்பார் ஆரூர்ப்பெருமான் என்பதாம்.

சொல்லிடி லெல்லை யில்லை

சுவையிலாப் பேதை வாழ்வு

நல்லதோர் கூரை புக்கு

நலமிக வறிந்தே னல்லேன்

மல்லிகை மாட நீடு

மருங்கொடு நெருங்கி யெங்கும்

அல்லிவண் டியங்கு மாநூர்

அப்பனே யஞ்சி னேனே,

4. சுவையற்ற இவ்வாழ்வால் எய்தும் இன்ன லுக்கோ ஓர் எல்லையில்லை; நோயற்ற நல்ல கூரை யிலே புகுந்து இன்பம்பெற்றேனல்லேன்; அஞ்சி னேன் என்று கூறுகின்றார்.

கூரை - உடல்; இது உருவகம். அல்லிவண்டு மல்லிகையிலும், மாடங்களின் மருங்கிலும் எங்கும் நெருங்கி இயங்கும் ஆரூர் என முடிக்க. மணமிகுதிய மில்லாத அல்லிக்கண்ணுள்ள வண்டு மணமிக்க மல்லிகையிலும் மாடங்களிலும் எங்கும் இயங்கு கின்றனவாதலின், யானும் இங்ஙனம் சுவையற்ற இவ்வாழ்வைவிட்டுச் சிவமணங் கமழுகிற தெய்வ வாழ்வை விரும்புவேன் என்பதாம்.

நரம்பினே டெலும்பு கட்டி

நசையினே டிசைவொன் றில்லாக்

குரம்பைவாய்க் குடியிருந்து

குலத்தினால் வர்ழ மாட்டேன்

விரும்பிய கமழும் புன்னை

மாதவித் தொகுதி யென்றும்

அரும்புவாய் மலரு மாரூர்

அப்பனே யஞ்சி னேனே.

5

5. நரம்பும் எலும்புஞ் சேர்த்துக்கட்டிய சிறு குடிலாகும் இவ்வுடல். அன்பில்லாதது; பொருத்த மில்லாதது; ஆதலால் இதிற் குடியிருக்கவிரும்பேன்; அஞ்சினேன் என்கிறார்கள்.

நசை - விருப்பம். இசைவு - பொருத்தம்.
 குரம்பை - குடில். மாதவி - மல்விகை. நெய்தனிலத்
 துப் புன்னையும், முல்லைநிலத்து மல்விகையும் தத்தம்
 பருவகாலம்வேண்டாது, என்றும் மலர்ந்து, பலரும்
 விரும்பக் கமழும் ஆரூர் என்பதால், பக்குவர் அபக்கு
 வர் யாவருக்கும் ஒப்ப அருள் மணம் கமழச்செய்யும்
 ஆரூர் என்பது விளங்கிநின்றது. 'விரும்பிய கம
 ழும்' செய்யிய என்னும் வினைஎச்சத்தொடர்.

- மணமென மகிழ்வர் முன்னே
 மக்கள்தாய் தந்தை சுற்றம்
 பிணமெனச் சுடுவர் பேர்த்தே
 • பிறவியை வேண்டேன் நாயேன்
 பணையிடைச் சோலை தோறும்
 பைம்பொழில் விளாகத் தெங்கள்
 அணைவினைக் கொடுக்கு மாரூர்
 அப்பனே யஞ்சி னேனே.

6

6. எல்லாருங்கூடி மணம் என்று இன்புறுவர்;
 பின்னே பிணம் என்று பேர்வைத்து, எடுத்துப்
 போய்ச்சுடுவர்; ஆதலால் நிலையற்ற பிறவியை நான்
 வேண்டிலேன்; அஞ்சினேன் என்கிறார்கள்.

மக்கள் தாய், தந்தை சுற்றம் பிணமெனச்
 சுடுவர் என்றது மிக்க அன்பு பூண்டாரும் சிறிதும்
 அன்பின்றி உடனே சுடுவர் என்பதைவிளக்கிற்று.
 பணை - வயல்; பண்ணை என்பதன் தொகுத்தல்

விகாரம். விளாகம் - இடம். அணைவு - அணையும்
இடம். வயலிடை விளங்கும் சோலைக்கண்ணும்,
பொழிற்கண்ணும் தங்க இடங்கொடுக்கும் எங்கள்
ஆரூரப்பன் எனக்கூட்டிப் பொருள்காண்க.

தாழ்வெனுந் தன்மை விட்டுத்
தனத்தையே மனத்தில் வைத்து
வாழ்வதே கருதித் தொண்டர்
மறுமைக்கொன் றிய கில்லார்
ஆழ்குழிப் பட்ட போது
வலக்கணி லொருவர்க் காவர்
யாழ்முயன் றிருக்கு மாரூர்
அப்பனே யஞ்சி னேனே.

7

7. தொண்டராயுள்ளாரும் பொருட்பற்றுமிக,
அதனால் தாழ்வு என்பதையும் மறந்து, பொருளீட்
டம் ஒன்றையே குறிக்கோளாக்கொண்டு, மறுமைக்
காக ஒன்றும் ஈந்து வாழமாட்டார்கள். படுகுழியில்
வீழ்ந்த காலத்துத்தான் துன்பமற்ற இன்பவடிவ
னாகிய இறைவனைத் தேடிநிற்பர். அதுவரைச்
சிந்தியார். ஆதலால் இப்போதே அஞ்சினேன்
என்கிறார்.

பணம் தேடுவார்க்குத் தாழ்வு தோன்றாது என்
பார் தாழ்வெனுந் தன்மைவிட்டுத் தனத்தையே
மனத்தில் வைத்து என்றார். வாழ்வதே கருதி -
வாழாமையே தவிரிய நயமாமைக்கொண்டு தாழ்

வுற்று வாழ்வதே கருதுகிறார்கள். இவர்கள் அறி யாமையிருந்தபடி என்னே என்பது. அலக்கண் - துன்பம். அலக்கணில் ஒருவர்க்கு - துன்பமற்ற இறைவர்க்கு. ஆவர் - அன்பு ஆவர். யாழ்முயன் றிருக்கும் அப்பன் என இயைக்க.

உதிரநீ ரிறைச்சிக் குப்பை

யெடுத்தது மலக்கு கைம்மேல்

வருவதோர் மாயக் கூரை

வாழ்வதோர் வாழ்வு வேண்டேன்

கரியமா லயனுந் தேடிக்

கழலினை காண மாட்டா

அரியனாய் நின்ற வாருர்

அப்பனே யஞ்சி னேனே.

8

8. உதிர நீரையும், இறைச்சிக் குப்பையை யும் உடைய மலக்குகையாகிய உடலால் வரும் வாழ்வு வேண்டேன் அஞ்சினேன் என்கிறார்.

மலக்குகை - மலம்நிறைந்த குகை. மாயக் கூரை - உள்ளதுபோற்றோன்றி யழியும் கூரையாய் உடல்.

பொய்த்தன்மைத் தாய் மாயப்

போர்வையை மெய்யென் றெண்ணும்

வித்தகத் தாய் வாழ்வு

வேண்டிநான் விரும்ப கில்லேன்

முத்தினைத் தொழுது நாளு
முடிகளால் வணங்கு வார்க்கு
அத்தன்மைத் தாகு மாகுர்
அப்பனே யஞ்சி னேனே.

9

9. பொய்ம்மாயவுடலை மெய்யென்றெண்ணும்
சதுரப்பாடுடைய வாழ்வு நான் விரும்பேன்; அஞ்சி
னேன் என்கிறார்.

போர்வை - உடல். வித்தகத்தாய வாழ்வு -
குறிப்புமொழி. முத்தினை-முத்துப்போன்ற இறை
வனை. அத்தன்மைத்தாகும் - முத்துப்போல ஒளி
யும் பாவக்கழிவும்கெழியும் என்பதாம்.

தஞ்சொலா ருள்ப யக்குந்
தமியனேன் றடமு லைக்கண்
அஞ்சொலார் பயிலு மாகு
ரப்பனை யூரன் அஞ்சிச்
செஞ்சொலால் நயந்த பாடல்
சிந்தியா வேத்த வல்லார்
நஞ்சுலாங் கண்டத் தெங்கள்
நாதனை நணுகு வாரே.

10

10. தமியேன் அஞ்சினேன் என்று ஆரூரப்ப
னுக்கு விண்ணப்பித்த இப்பாடல் பத்தையும்
சிந்தித்து வணங்குவார் இறைவனை யணுகுதலாய

சாமீப்ய முத்தியெய்துவர் எனப் பயன்கூறி, திருக்கடைக்காப்பு அருளுகின்றார்கள்.

தஞ்சொல் ஆர் அருள்பயக்கும் - அவனுரை தனதுரையாக் கூறிய சொல்லால் நிறைந்த அருளைப் பயன்பெறுத்திக்கொள்ளும். ஊரன் - நம்பியாருரன் என்பதின் பெயரின் பகுதி (நாமைக தேசம்). செஞ்சொல் - தம்பொருளை நேரே உணர்த்துஞ் சொல். நணுகுவார் - சாமீபமுத்தியெய்துவர்.

28. பண் - கொல்லி.

இராகம்: நவரோஸ்]

[தாளம் சாபு.

திருச்சிற்றம்பலம்

[சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருத்துருத்தி யென்னுந் தலத்தை வணங்கிக்கொண்டு திருவாரூரையடைந்தார்கள். அடைந்த நேரம் மாலைக்காலம். தூவாயராவணங்கத் திருவுளங்கொண்டு முன்னர் பரவையுண்மண்டளியையடைந்தார்கள். கண் தரும்படி வேண்டிப் பதிகம் பாடினார்கள். பின் ஓரிடத்தில் தங்கியிருந்து அர்த்தயாம தரிசனத்திற்குப் பூங்கோயிலுக்கு எருந்தருளும்போது அடியார்கள் பலர் எதிர்வந்தார்கள். அவர்களைப்பார்த்து அவர்களைத் தமது உயிர்த்தோழியராகவும், தன்னை ஒரு தலைவியாகவும் எண்ணிக் கையாக இப்பதிகத்தைப் பாடினார்கள்.

நாயன்மார்கள் இறைவனையதுபவிக்குமுறைகள் பல. ஆண்டாளுக, தந்தையாக, தாயாக, மாமனாக, மாமியாக, கணவனாக எல்லாம் எண்ணி மனங்கனிந்து தோத்தரிப்பார்கள். இந்த முறைகளில்

தலைவனாக இறைவனை எண்ணித் தான் தலைவியாக இருந்து நுகரும் நுகர்ச்சி மிகப்பெரிது. அதிலும் தலைவிமட்டும் விரும்பும் ஒருதலைக் காமமாயின் கூடல்லிழைவு மிகமிகக்கனிந்து கூறும் பகுதிகள் இன்புறுத்துவனவாம். இப்பகுதி கடவுண்மட்டு மானிடப்பெண்டிர் நயந்தபக்கமுமாம்.]

குருகுபாயக்கொழுங் கரும்புகள் நெரிந்தசா
 மருகுபாய்வய லந்தனு ரூரைப்
 பருகுமா றும்பணிந் தேத்துமா றுந்நினைந்
 துருகுமா றும்மலை யுணர்த்தவல் லீர்களே.

1

1. தலைவி உயிர்த்தோழியரைப் பார்த்து என்னிலையைத் தாமே தெரிந்து தலைவர்க்கு உணர்த்த வேண்டிய நீங்கள், நான் வேண்டிக்கொண்டபிறகாவது ஆரூரமுதத்தை யநுபவிக்க நான் உருகுவதை உணர்த்த வல்லீர்களா என்கிறாள்.

குருகுபாய - எருமை முதலியன பாய்தலால். குருகென்பது கொய்யடிநாரையும் ஆம். கொழுங் கரும்பு - சாறு மிகுந்த கொழுத்த கரும்பு. கண் நெரிந்த சாறு - கணுக்கள் நெரிதலால் வெளிப்பட்ட சாறு. அருகுபாயும் வயல் - பக்கங்களிற் பாயும் வயலுடைய ஆரூர். அந்தண் ஆரூர் - கொழுங் கரும்பாதற்குக் காரணமான நீர்வளம் பொருந்திய ஆரூர். அத்தகைய ஆரூரில் உள்ள இறைவனை. பருகுமாறும் - அவரை ஆராவமுதமாக எண்ணிக் காதன்மிகுதியால் இருகையாலும் அள்ளி, வாயும்

வயிறும் நிறையப் பருகவும். பருகவும், பணிந்து ஏத்தவும் நினைந்துருகுகின்றேன் என்பதை நீங்கள் உணர்த்தவல்லீர்களோ என்கின்றாள்.

பறக்குமெங் கிள்ளைகள் பாடுமெம் பூவைகள்
அறக்கணைன் னத்தகு மடிகளா ஞாரை
மறக்கில் லாமையும் வளைகணில் லாமையும்
உறக்கமில் லாமையு முணர்த்தவல் லீர்களே. 2

2. உணர்த்த வல்லீர்களே என்று கேட்டும் அவர்கள் வாளா இருத்தலைக்கண்டு வருந்திக் கிளிகளையும், நாகணவாய்ப்புட்களையும் அழைத்து அறிவிக்கச் சொல்கின்றாள்.

கிள்ளைகள்! பூவைகள்!! என்றாள் கிளிகளும் பூவைகளும் போய்ச்சொல்லின் பேச்சால் ஒத்த அவைகள் சொல்லுவதைக்கேட்ட தலைவனுக்குத் தன்னினைப்பு மிகுமாதலின். பறக்குமெங் கிள்ளைகள் என்றாள் விரைவாகச் சென்று உணர்த்தும் வன்மை அதற்குண்டென்பது தோன்ற. பாடுமெம் பூவைகள் என்றது அதனுடைய இனிய கீதமே அது சொல்லும் பொருளை அவரைக் கேட்பிக்கச் செய்யும்; ஆதலால் என் காரியம் நிறைவேறும் என்பது தோன்ற. கிளிகளைத் தூதுவிட்டதோடமையாது பூவைகளையும் வேண்டினாள் ஒன்று உணர்த்த விட்டவைகளை மற்றொன்று உணர்த்தி

யாவது வரச்செய்யட்டுமே எனக்கருதியும், ஒருவர்க் கிருவர் சொன்னால் உள்ளத்துப் பதியுமே என்று கருதியும் என்க. அறக்கண் - தருமத்திற்கே கண் போன்ற (ஆரூர்).

சூழமோ டிச்சுழன் றுழலும்வெண் னுரைகள்
ஆளுமம் பொற்கழ லடிகளா ரூர்க்கு
வாழுமா றும்வளை கழலுமா றும்மெனக்
கூழுமா றும்மீவை யுணர்த்தவல் லீர்களே.

3

3. இவ்வண்ணம் கிளிகளையும் பூவைகளையும் வேண்டிக்கொண்டாள். அவைகளும் தங்காலமன்று என எண்ணியோ தாம் தோற்றற்குக் காரணமாகிய உமாதேவியார் பக்கத்திருப்பதால் தம்சொல் இனிக்காதென்றெண்ணியோ வாளா போகக்கண்ட தலைவிக்குக் கவலைமிக, கார்வானத்திலே வெண்ணுரைகள் விண்ணாடறுத்துப்போக, அது தலைவியின் மனத்திற்கு ஒரு துணைகிடைத்ததாகத் தோன்ற நாரைகளை வேண்டிக்கொள்கின்றாள்.

கார்க்கண்ட களிப்பாலே நாரைகள் குதூகலிக் கின்றன என்பார் சூழும் ஓடிச் சுழன்று உழலும் வெண்ணுரைகள் என்றாள். உம்முடைய பாதங்கள் அல்லலகற்றி ஆட்கொள்ளுதலையே அணியாகக் கொண்டனவாயிற்றே! அங்ஙனமிருந்தும் வாளா விருப்பதுதகாதென்பாள் ஆளும் அம்பொற்கழல்

அடிகள் ஆரூரர்க்கு என்னுள். வாழாமாறும் - நான் உயிர்வாழ்வதே அவர்பொருட்டு ஆகலின் ஏதோ உயிர்வாழ்கின்றேனே யன்றி, உடல்மெலிகின்றது; வளை கழலுகின்றன; அவைமட்டுமல்ல, எனக்கு உளமும் மாறும்; எனக்கென்று வரையறுக்கப் பெற்ற ஊழ்வினையும் மாறுகின்றது. அதாவது இறந்துபடுவேன் போலும். இவைகளை உணர்த்துங்கள் என்றார்.

சக்ரவா ளத்தினம் பேடைகள் சேவல்கள்
அக்ர மங்கள்செயு மடிகளா ரூரர்க்கு
வக்ரமில் லாமையும் வளைகளில் லாமையும்
உக்ரமில் லாமையு முணர்த்தவல் லீர்களே.

4

4. நாரைகளும் வாய்திறவாது செல்ல, இவைகளினைப் பிரியாத பறவை யினங்கள் அல்லவாதலால் என்னிலை அவைகட்கு எங்ஙன் தெரியும்; தெரியாமை யாற்றான் வாளா செல்கின்றன என்று கருதிக் கவன்றிருக்கிற நேரத்தில் சக்கிரவாளமிதுனங்கள் வர அவற்றைப்பார்த்து வேண்டுகிறார்.

சக்கிரவாளம் என்பன வெயிலை யுணவாகக் கொண்டு ஆணும் பெண்ணுமாகவே வாழும் பறவை. அதனுடைய பேடையை முன்னர் விளித்தாள் பெண்ணிலைமை பெண்ணுக்குத்தானே தெரியும் நான் தலைவனைக்கூடப் பெறாமையால் வருந்தும் வருத்தம் ஓரொருகால் பிரிந்து வருந்திய உனக்குத் தான் தெரியுமே என்று விளிக்கிறார். அதிலும்

இளம் பேடைகள் என்கிறாள் இளமைநலந் துய்க் காதநாள் கழிக்கப்பெறுமாயின் அந்த நாட்கள் திரும்ப வருவனவன்று என்பதும், கூடப்பெறு தார்க்குக் காதன்மை மிகுவிப்பீது இளமையே என்பதும் உனக்குத் தெரியுமே என்கிற கருத்தாக சேவல்காள்! எப்போதுங் கூடியிருக்கின்ற ஆண் சக்கிரவாளங்களாகிய நீங்கள் போய்க் கூறினால் தலைவனுக்குச் சிறிது பொருந்தும். அல்லாமலும், ஆண்மையினியல்பு உயிர்க்காதல் கொள்ளும் பெண் மையைப் பேணவேண்டுவதே யென்று உணரக் கூடும். ஆதலால் இருவருஞ் செல்க என்று கூறு கிறாள். இருவருஞ் செல்வீர்களாயின் இப்பறவை களின் நிலையில்கூட நாம் இல்லையே என்ற எண்ண மும் நீங்கள் சொல்லாமலேயே தலைவர்க்கு உண்டா கக்கூடும் என்றுமாம். அக்கிரமங்கள் செய்யும். இப்படி வேண்டிய வினைக்காத முறைகேடான காரி யங்களைச் செய்யும். அக்கிரமம் - அந்தக் கிரமமாகிய வேதங்களைச் செய்யும். கிரமம் என்பது வேதங் களைப் படிக்கு முறைகளில் ஒன்று. வக்கிரம் - மாறு பாடு. உக்கிரம் - கோபம்.

இலைகள்சோலைத்தலை யிருக்கும்வெண்ணைகாள்
அலைகொள்கு லப்படை யடிகளா ருர்க்குக்
கலைகள்சோர் கின்றதுங் கனவனை கழன்றதும்
முலைகள்யீர் கொண்டதும் மொழியவல் லீர்களே. 5

5. சக்கிரவாளங்கள் இப்போது மீதுனமாக இருக்கின்றனளிப்பாலே, எருதுப்புண் காகமறியாத

வாறுபோல, அறியாது வாளாக, முன்னே ஓடிச் சுழலும் நாரைகளைப் பார்த்துச் சொன்னோம் பயனில்லை; இப்போது இருக்கிற நாரையைப் பார்த்துச் சொல்லுவோம்; அது முழுதுங் கேட்டுப் போய்ச் சொல்லாதா என்று எண்ணிச் சோலையில் இருக்கும் நாரையை வேண்டுகிறார்.

சோலைத் தலையிருக்கும் நாரைகள் என்றால் சுகமாக இருக்கும் நாரைகள் தனது வருத்தத்தைத் தெரிவிக்கக்கூடுமோ என்ற ஐயத்தால். அலை கொள் - சூலம் - வருத்துகின்ற சூலம். கலைகள் சொரிந்தது தன்வசமற்ற தன்மையினால். வளை கழன்றது உடலின் இளைப்பால். பிரகொண்டது பிரிவுத்துன்ப மிகுதியால். பிரீ - பசலை; ஆம்பற் றண்டை நாரூரித்தாற்போன்றதொரு நிறம்.

வண்டுகள் கொண்டல்கள் வார்மணற் குருகுகள்
அண்டவா ணர்தொழு மடிகளா ரூரைக்
கண்டவா றுங்காமத் தீக்கனன் றெரிந்துமெய்
உண்டவா றும்மீவை யுணர்த்தவல் லீர்களே.

6

6. கொம்புமேலுள்ளவனைக் கூறை கேட்டது போல் சோலையிலிருந்த நாரையை வேண்டி அதுவும் பயனற்றுப்போக, ஒருவரை வேண்டிப் பயனில்லை. இரக்க மனமுடையார் ஒருவரேனும் இருக்கமாட் டார்களா என்றெண்ணி வண்டு, மேகம், கொய்யடி நாரை எல்லாவற்றையும் வேண்டுகிறார்!

கொண்டல் - மேகம். வார்மணல் குருகு - வார்ந்துள்ள மணற் குன்றுகளிலுள்ள நாரைகள். ஆரூரைக் கண்டவாறும் - ஆரூரை யான் கண்டதும் யான் தன் தன்மை யிழந்தேன்; அவர் என்னைக் கண்டும் அவர் என்வசமாயிற்றிலர் என்று தான் மட்டும் விரும்பியுள்ள கைக்கிளையைக் காட்டுகிறாள். அங்ஙனம் கண்டதும் காமத்தீ உள்ளே கனன்று உடம்பெல்லாம் பற்றிக்கொண்டது ஆதலால் இவைகளை யுணர்த்தவல்லீர்களே என்கிறாள்.

தேனலங் கொண்டதேன் வண்டுகாள் கொண்டீல்காள்
ஆனலங் கொண்டவெம் மடிகளா ரூர்க்கும்
பானலங் கொண்டவெம் பணைமுலை பயந்துபொன்
ஊனலங் கொண்டதும் முணர்த்தவல் லீர்களே. 7

7. பலவற்றை யழைத்தும் பயனில்லாமையால் தேன் மிகவுண்டு தேக்கெறிந்து, மேகம்வந்து கவ்விய தால் தேன் சேகரிக்கச் செல்லும் வேலையும் இன்றி ஓய்ந்திருக்கும் தேன்வண்டுகளையும், ஓய்விற்குக் காரணமாகிய கொண்டலையும் அழைத்துக் கூறுகின்றாள்.

நலம் - இன்பம். ஆனலம் - பஞ்சகவ்வியம். பானலம் கொண்ட - குவளைமலர்மாலை யணிந்த. பயந்து-பசந்து. ஊன் பொன்னலங் கொண்டதும்- உடல் பொன்னிறமானதும்.

சுற்றுமுற் றுஞ்சுமுன் றுமுலும்வெண் னாரைகள்
அற்றமுற் றப்பகர்ந் தடிகளா ரூர்க்குப்
பற்றுமற் றின்மையுங் பாடுமற் றின்மையும்
உற்றுமற் றின்மையு முணர்த்தவல் லீர்களே.

8

8. சோம்பர்க்கு வேலைகொடுத்துப் பயனில்லை
என எண்ணி, மீட்டும் ஓடித்திரிகின்ற நாரைகளை
யழைத்து வேண்டுகின்றாள்.

அற்றம் முற்றப் பகர்ந்து - எனது சோர்வு
முழுதும் சொல்லி. பற்று மற்றின்மையும் - உடற்
பற்றாக இருந்த தாய் தந்தை தோழி சுற்றம் முத
லாயினிடத்து இருந்த பற்றெழிந்த தன்மைய
யும். பாடு - துன்பம். உம்மை யடையாமையாகிய
இதனைத்தவிர துன்பம் வேறில்லாமையும். பாடு -
பெருமை; உம்மையடைதலைத் தவிர பெருமை
வேறில்லாமையும் என்றுமாம். உற்றுமற்றின்மை -
அடைதற்குரியன வேறின்மை. உற்று என்பது
உறு என்பதன் விரித்தல்.

குரவநா றக்குயில் வண்டினம் பாடநின்
றாவமா டும்பொழி லந்தணு ரூரைப்
பாவிநா டும்மதும் பாடிநா டும்மதும்
உருகிநா டும்மதும் முணர்த்தவல் லீர்களே.

9

9. ஒவ்வொருவரையும் வேண்டிப் பயன்காண
மையால் ஒருவரையும் விளியாதே இரக்கமுள்ளார்.

ஏற்றன செய்யட்டும் என்ற எண்ணத்தால் வேண்டிக்கொள்கின்றாள்.

குரவம் - பாலைவனத்து மரம். நாற - மணக்க. குரவம் பூ மணக்க, குயிலும் வண்டினமும் பாட, பாம்புகள் ஆடும் பொழில் சூழ்ந்த ஆரூர் என்க. பரவி நாடுமதும் - தோத்தரித்து விரும்பித்தேடுவது. நாடும்மது விரித்தல் விகாரம். பாடி நாடுதல் - இசைவயப்பட்ட பெருமானாதலின் பாடுவேனாயினேன் என்பது. உருகி நாடுதல் - நெக்கு நெக்குருகி நினைப்பவர் நெஞ்சுளே புக்குநிற்பவனாதலின் உருகினேன் என்பது.

கூடும்ன் னப்பெடை காங்குயில் வண்டுகாள்
ஆடும் பொற்கழ லடிகளா குரரைப்
பாடுமா றும்பணிந் தேத்துமா றுங்கூடி
ஊடுமா றும்மலை யுணர்த்தவல் லீர்களே.

10

10. சிறப்பித்து அழைத்துக் கூறமையால் கேட்கிறிறிலவோ என்று ஐயுற்ற நெஞ்சினளாக அரவமாடுஞ் சோலைக்கண்ணுள்ள குயில்களையும், வண்டுகளையும், அன்னங்களையும் அழைத்துப் பேசுகின்றாள்.

கூடும் அன்னப்பெடைகாள் - தன் சேவலோடு கூடும் பெண்ணன்னங்களே! நீவிர் பிரிந்தாரது

துன்பமுணர்ந்தவர்களாதலின் வேண்டுகின்றேன் என்பது. ஆடும் அம்பொற்கழல் அடிகள் - அசைந்தாடும் வீரக்கழல் அணிந்த பெருமான். கூடி ஊடு மாறும் - நனவின் தியானமுற்ற அதனால் கனவில் தேவரீரைக்கூடி, பின் பிளவுகூடச் சிறுகோபம் கொள்ளுவதும் ஆகியவற்றை யுணர்த்தவல்லீர்களே என்பதாம்.

நித்தமா கநினைந் துள்ளமேத் தித்தொழும்
அத்தனம் பொற்கழ லடிகளா ரூரைச்
சித்தமவைத் தபுகழ்ச் சிங்கடி யப்பன்மெய்ப்
பத்தனா ரன்சொன்ன பாடுமின் பத்தரே.

11

11. இங்ஙனம் தலைவன் தலைவிநிலையிலிருந்து பாராட்டிய இவ்வகப்பாட்டை அன்பர்களே பாடுங்களென்று பயனை விளக்காது. காதலிக்குக் கருதிய தெல்லாம் கைகூடுமாறுபோல் உங்கட்கும் கிடைக்குமெனக் குறிப்பாகக் கடைக்காப்பு அருளுகிறார்.

நித்தமாக நினைந்து - மறப்பின்றி நினைந்து; அழியாதே சிவத்தோடொன்றி நித்தியத்துவத்தை அடைய விரும்பி என்றுமாம். உள்ளம் ஏத்தித் தொழும் என்றது உள்ளத்தால் உள்ளி, வாயால் ஏத்தி, மெய்யால் தொழும் என்ற முறையில் அமைந்தது. சிங்கடியப்பன் - திருநாட்டியத்தான்குடி கோட்புலிநாயனாரது திருமகளாகிய சிங்கடியைத் தனக்கும் மகளாக்கிக்கொண்டமை. மெய்ப்பத்தன் என்

ரூர் தான் தலைவியாயிருந்து கடவுளைத் தலைவனாக வைத்து அநுபவிக்கின்ற அநுபவமே மெய்ப்பத்தர்க்கு இலக்கணமாகலின். மெய்ப்பத்தன் சொன்னதைப் பத்தரே பாடுமின் என்றது நீங்களும் மெய்ப்பத்தராகலாம் என்ற இயைபுபற்றி.

திருத்தொண்டத்தொகை.

29. பண் - கொல்லிக்கௌவாணம்

இராகம்: நவரோஸ்]

[தாளம்: ஜம்பை

திருச்சிற்றம்பலம்

[இது பன்னிரண்டாம் திருமுறையின் தொகை தூலாக இருப்பது. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், பெற்ற சிற்றின்பமே பேரின்ப மாமங்கு முற்றிவரும் பரிசில் பரவையாரோடு பயில்யோக பரம்பரையிற் பழகிவருங்காலத்துப் பூங்கோயில் வழிபாட்டிற்குச் செல்கின்றவர்கள், தேவாசிரய மண்டபத்திற் கூடியிருக்கும் திருத் தொண்டர் குழாத்தைக் கண்டு 'இத்தகைய அடியார்க்கடியான் ஆகு நாள் எந்தநாளோ' என்று எண்ணிக்கொண்டே தியாகேசர் திருமுன் சென்றார். வள்ளல், கருத்தறிந்து முடிப்பாராதலின் வெளிப்பட்டு, 'அடியார்மேற்பதிகம் பாடுக' என ஆணைத்தார். சுந்தரர் பெருமான் 'அடியார் வாலாற்றை எங்கனம் அறிவேன். விளங்கிய அறிவின் விண்ணோர் பெருமானே! விளக்கியருளவேண்டும்' எனவிண்ணப்பிக்க, தியாகப்பெருமான் 'தில்லைமுந்தணர்தம்' என அடிமெடுத்துக் கொடுத்தார். வள்ளலிடம் முதல்பெற்ற முதல்வர் தேவாசிரயம் அடைந்து அடியார்களைப் போற்றினார். அப்பாடல்களே இவை]

தில்லைவாழ்ந்தணர்தம் மடியார்க்கு மடியேன்
 திருநீல கண்டத்துக் குயவனாக் கடியேன்
 இல்லையே யென்னாத இயற்பகைக்கு மடியேன்
 இளையான்றன் குடிமாற னடியார்க்கு மடியேன்
 வெல்லுமா மிகவல்ல மெய்ப்பொருளுக் கடியேன்
 விரிபொழிசூழ் குன்றையார் விறன்மிண்டற்
 [கடியேன்
 அல்லிமென் முல்லையந்தார் அமர்ந்திக் கடியேன்
 ஆரூன் ஆரூரி லம்மானுக் காளே. 1

1. - இப்பாட்டு, தில்லைவாழ்ந்தணர்முதல் அமர்
 நீதியாரிற்றுதியான எழுவர் நாயன்மார்க்கும் அடி
 யேன் என்று நாவலர் காவலர் கூறினார் என்கிறது.

இல்லையே என்னாத - எதுவும் இல்லை என்று
 சொல்லாத; இல்லாணையா? என்று மறுக்காத
 எனவுமாம். ஏ வினாப்பொருளது. வெல்லுமா மிக
 வல்ல மெய்ப்பொருள் - வேடமே மெய்ப்பொருள்
 எனத்தொழுது வென்ற மெய்ப்பொருளையனார்.
 குன்றை - செங்குன்றார். முல்லையந்தார் - வாணிக
 வென்றிக்கு அறிகுறியாக அணியப்பெறும் முல்லை
 மலர்மாலே.

இலைமலிந்த வேல்நம்பி யெறிபத்தர்க் கடியேன்
 ஏனாதி நாதன்ற னடியார்க்கு மடியேன்
 கலைமலிந்த சீர்நம்பி கண்ணப்பற் கடியேன்
 கடவுடிற் கலயன்ற னடியார்க்கு மடியேன்

மலைமலிந்த தோள்வள்ளல் மானக்கஞ் சாறன்
 எஞ்சாத வாட்டாய னடியார்க்கு மடியேன்
 அலைமலிந்த புனல்மங்கை யானாய்க் கடியேன்
 ஆரூன் ஆரூரி லம்மானுக் காளே.

2

2. எறிபத்தர் முதலான எழுவர் வரலாறும்,
 அவர்க்கடிமை யான் என்பதும் அறிவிக்கிறார்கள்.

வேல் - பாசு. கலைமலிந்தசீர்நம்பி - எல்லாக்கலை
 களிலும் நிறைந்த சீரானது அன்பாதலின், அது
 நிறைந்த குணபூரணன் என்பது. மலை மலிந்த
 தோள் என்றது சேனாதிபதியாக இருந்ததையும்,
 வள்ளல் என்பது மணக்காலத்து, 'அணங்கிவடன்
 மயிர் நமக்குப் பஞ்சவடிக்காமென்றும்' தாழாது
 கொடுத்த கொடைத் திறத்தையும் குறிப்பது.
 எஞ்சாத வாள் தாயனார் - எஞ்சாத தாயனார்; வாள்
 தாயனார் எனக் கூட்டுக. எஞ்சாத - அற்றெழியாத;
 'வழியெஞ்சல் எஞ்ஞான்றும் இல்' என்பது போல
 அழியாத என்னும் பொருட்டு. 'மாசில் வண்கை
 யால்' கழுத்தரியத், திருக்கை சென்று பற்றியமை
 யின் எஞ்சாமையையுடைய தாயனார் என்றார்.

மும்மையா லுலகாண்ட மூர்த்திக்கு மடியேன்
 முருகனுக்கும் உருத்திர பசுபதிக்கு மடியேன்
 செம்மையே திருநாளைப் போவார்க்கு மடியேன்
 திருக்குறிப்புத் தொண்டர்தம் மடியார்க்கு மடியேன்

மெய்ம்மையே திருமேனி வழிபடா நிற்க

* வெகுண்டெழுந்த தாதைதான் மழுவின லெறிந்த
அம்மையா னடிச்சண்டிப் பெருமானுக் கடியேன்

ஆரூர் ஆரூரி லம்மானுக் காளே.

3

3. மூர்த்தியார் முதல் அறுவார்க்கும் அடியேன்
என்கின்றார்கள்.

மும்மை: விபூதி, உருத்திராக்கம், சடை. மும்மை
யென்பது 'இருமை வகைதெரிந்து' என்றற்போல
எண்ணின்கண் நின்றது. செம்மை - இறைவ
னிடத்து என்றும் நீங்காத அன்பு. 'செம்மைபுரி
சிந்தையராய்' என்றது. மெய்ம்மையே - உண்மை
யன்போடு. தாதை - எச்சதத்தன். அம்மையான் -
திருவருட்பேறடைந்தவன்.

திருநின்ற செம்மையே செம்மையாக் கொண்ட

திருநாவுக் கரையன்ற னடியார்க்கு மடியேன்
பெருநம்பி குலச்சிறைதன் னடியார்க்கு மடியேன்

பெருமிழலைக் குறும்பற்கும் பேயார்க்கு மடியேன்
ஒருநம்பி யப்பூதியடியார்க்கு மடியேன்

ஒலிபுனல்குழ் சாத்தமங்கை நீலநக்கற் கடியேன்
அருநம்பி நமிநந்தி யடியார்க்கு மடியேன்

ஆரூர் ஆரூரி லம்மானுக் காளே.

4

4. திருநாவுக்கரசர் முதல் எழுவார்க்கடியேன்
என்கிறார்கள்.

திரு நின்ற செம்மை. திரு - மெய்ஞ்ஞானத்திரு; இது தோன்றி மாறி அழியாத தன்மையது." இதனை நம்பியாசுவரர் 'பொன்னும் மெய்ப்பொருளுந்தரு வாணைப் போகமுந் திருவும் புணர்ப்பாணை' என்று அருளுவார்கள். செம்மை - அழியாமையும், தூய்மையும், பரிணாமமில்லாமையும் பற்றி நிகழுங் குணம். அது குணிமேனின்றது. செம்மையாக் கொண்ட - நன்றாகப் பற்றிய. இப்பகுதி 'சிவன் எனும் ஓசையல்லது திரு நின்ற செம்மையுளதே' என்ற அப்பரடிகளின் அருள்வாக்கினை அடியொற்றியது. பெருநம்பி - 'மன்னு மந்திரிகட்கு மேலாகியார்' ஆதலின் பெருநம்பி எனத் திருவுளம் பற்றினார்கள். பேயார் - காரைக்காற் பேயார். இவரது திருநாமம் பேயார் எனவே சங்கநூல்களிலும், யாப்பருங் கலவிருத்தியிலும் வழங்குதல் காண்க. குணங்களான் மற்றொருவரோடும் ஒருங்குவைத்து எண்ணப்பெறும் நிலையினன்றி உயர்ந்திருத்தலின் ஒரு நம்பி என்றார். அரு நம்பி - புறச்சமயத்தார் இடையூறு செய்தும், பொறுமையோடு நீரால் விளக்கெரித்த அருமையையுடைய நம்பி.

வம்பரு வரிவண்டு மணநாற மலரு
மதுமலர்நற் கொன்றையா னடியாற் பேணு
எம்பிரான் சம்பந்த னடியார்க்கு மடியேன்
ஏயர்கோன் கலிக்காம னடியார்க்கு மடியேன்
நம்பிரான் திருமூல னடியார்க்கு மடியேன்
நாட்டமிகு தண்டிக்கு மூர்க்கற்கு மடியேன்
அம்பரான் சோமாசி மாறனுக்கு மடியேன்
ஆரூர் ஆரூரி லம்மானுக் காளே.

5. திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் முதல் அறுவார்க்கும் அடியேன் என்கின்றார்கள்.

வண்டு புதிய மணத்திலன்றிப் பிறவற்றிற் செல்லாமையின் அது மணம் நாடிச்செல்ல, மணக்கின்ற கொன்றையான் ஆதலின் அவனையன்றி, அவனடிமலரையன்றிப் பெருத எம்பிரான் ஞான சம்பந்தன் என்றருளிச்செய்தார்கள். பிரான்-வள்ளன்மை யுடையவன். நாட்டமிகு தண்டி-அகக்கண்மிக்க தண்டி.யடிகள்.

வார்கொண்ட வனமுலையா ஞானமயங்கள் கழலே
மறவாது கல்லெறிந்த சாக்கியற்கு மடியேன்
சீர்கொண்ட புகழ்வள்ளல் சிறப்புலிக்கு மடியேன்
செங்காட்டங் குடிமேய சிறுத்தொண்டற்கடியேன்
கார்கொண்ட கொடைக் கழறிற் றறிவார்க்கு மடியேன்
கடற்காழிக் கணநாத னடியாற்கு மடியேன்
ஆர்கொண்ட வேற்கூற்றன் களந்தைக்கோ னடியேன்
ஆரூன் ஆரூரி லம்மானுக் காளே. 6

6. இப்பாடலில் சாக்கியர் முதலாக அறுவர் திருவடி போற்றப் பெறுகின்றது.

கழலே மறவாது கல்லெறிந்த என்றது கல்லேமலராகக் கொண்டமையும், எறிதலே அருச்சித்தலாதலையும் புலப்படுத்தின. வள்ளல் என்றது

பஞ்சாக்கூரசெபஞ் செய்து அதனாலாகியபலனை
அரனடிக்கே அர்ப்பணஞ் செய்த வள்ளன்மை
நோக்கி. கார்த்திகொண்ட கொடைக் கழறிற்றறிவார்;
சேரமான்பெருமாள் நாயனருடைய நட்பு கிடைப்ப
தற்கு முன்பே இது பாடப்பெற்றதாதலின் இது
திருவருள் வாய்ப்பாக எழுந்த சிறப்புமொழியாம்.
கொடையின் விசேடத்தை, பின்னிகழ்ந்த சுந்தரர்
பெருமான் பெற்ற கொடைச் சிறப்பானும், பாண
பத்திரர்க்குச் சிவன் சீட்டுக்கவி கொடுத்தனுப்பிய
சீர்த்தியானும் அறியலாம். ஆர் - கூர்மை; 'ஆரெயி
றழுந்தினர்' (சிலப். 5. 124) என்றிற்போல.

பொய்யடிமை யில்லாத புலவர்க்கு மடியேன்

பொழிற்கருவூர்த்துஞ்சிய புகழ்ச்சோழற் கடியேன்
மெய்யடியா னரசிங்க முனையரையற் கடியேன்

விரிதிரைசூழ் கடனுகை யநிபத்தற் கடியேன்
கைதடிந்த வரிசிலையான் கலிக்கம்பன் கலியன்

கழற்சத்தி வரிஞ்சையர்கோ னடியார்க்கு மடியேன்
ஐயடிகள் காடவர்கோ னடியார்க்கு மடியேன்

ஆரூன் ஆரூரி லம்மானுக் காளே.

7

7. பொய்யடிமை யில்லாத புலவர் முதலிய
எண்மார்க்கும் அடியேன் எனக் கூறுகின்றது.

பொய்யடிமை யில்லாத புலவர் என்பார் சங்கப்
புலவர் நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்பது சிலர்
கூற்று. துஞ்சிய - திருவடியடைந்த. கை தடிந்த-
நீர்வார்க்கத் தாழ்த்த தம் மனைவியாரின் கையை
வெட்டிய.

கறைக்கண்டன் கழலடியே காப்புக்கொண் டிருந்த
 கணம்புல்ல நம்பிக்குங் காரிக்கு மடியேன்
 நிறைக்கொண்ட சிந்தையால் நெல்வேலி வென்ற
 நின்றதிர் நெடுமாற னடியார்க்கு மடியேன்
 துறைக்கொண்ட செம்பவள மிருளகற்றுஞ் சோதித்
 தொன்மயிலை வாயிலர னடியார்க்கு மடியேன்
 அறைக்கொண்ட வேல்நம்பி முனையடுவார்க் கடியேன்
 ஆரூர் ஆரூரி லம்மானுக் காளே. 8

8. கணம் புல்லர் முதலாக ஐவர் அடியார்க்கும்
 அடியேன் என்கின்றது.

அறை - கூர்மை.

கடல்குழந்த வுலகெலாங் காக்கின்ற பெருமான்
 காடவர்கோன் கழற்சிங்க னடியார்க்கு மடியேன்
 மடல்குழந்த தார்நம்பி யிடங்கழிக்குந் தஞ்சை
 மன்னவனுஞ்செருத்துணைதனடியார்க்கு மடியேன்
 புடைகுழந்த புலியதண்மே லரவாட வாடி
 பொன்னடிக்கே மனம்வைத்த புகழ்த்துணைக்கு
 [மடியேன்
 அடல்குழந்த வேல்நம்பி கோட்புலிக்கு மடியேன்
 ஆரூர் ஆரூரி லம்மானுக் காளே. 9

9. கழற்சிங்கர் முதலாக ஐவர்க்கும் அடியேன்
 என்று அறிவிக்கிறது.

அதள் - தோள்.

பத்தராய்ப் பணிவார்க னெல்லார்க்கு மடியேன்
 பரமனையே பாடுவா டடியார்க்கு மடியேன்
 சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்க்கு மடியேன்
 திருவாரூர்ப் பிறந்தார்க னெல்லார்க்கு மடியேன்
 முப்போதுந் திருமேனி தீண்டுவார்க் கடியேன்
 முழுநீறு பூசிய முனிவர்க்கு மடியேன்
 அப்பாலு மடிச்சார்ந்த வடியார்க்கு மடியேன்
 ஆரூர் ஆரூரி லம்மானுக் காளே. 10

10. பத்தராய்ப் பணிவார் முதலாகிய எழுவர்
 தொகையடியார்கட்கும் அடியேனென அறிவிக்
 கின்றார்கள்.

மன்னியகீர் மறைநாவ னின்றவூர்ப் பூசல்
 வரிவளையாள் மானிக்கும் நேசனுக்கு மடியேன்
 தென்னவனு யுலகாண்ட செங்குறை கடியேன்
 திருநீல கண்டத்துப் பாணனார்க் கடியேன்
 என்னவனு மரனடியே யடைந்திட்ட சடையன்
 இசைஞானி காதலன் திருநாவ லூர்க்கோன்
 அன்னவனு மாருர னடிமைகேட் டுவப்பார்
 ஆரூரி லம்மானுக் கன்பரா வாரே. 11

11. பூசலார் முதலாகிய எழுவர்க்கு அடியேன்
 என்கின்றதுடன் ஆரூரனடிமைகேட்டுவப்பார் அடி
 யார்கள் என்கின்றது.

வரி வளையாள்மானி யென்பது 'வரிவளைக்கைம்
 மடமானி' என்பதை யடியொற்றி யெழுந்த அருள்

வாக்கு. தென்னவனாய் உலகாண்ட செங்கணன்
என்பது பாண்டியன் முடியைச்சூடிப் பாண்டிய
நாட்டையும் ஆண்டசெங்கணன்.

30. பண் - பழம்பஞ்சுரம்.

இராகம்: சங்கராபரணம்]

[தாளம்: ஆதி

திருச்சிற்றம்பலம்

[சந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் சங்கிலியாரை மணந்து திருவொற்றி
பூரிலே எழுந்தருளியிருக்கின்ற காலத்திலே ஒருநாள் வீதிவிடங்கப்
பெருமானின் வசந்தோற்சவம் சமீபித்ததை அறிந்து, திருஆரூர்ப்
பெருமானைப் பிரிந்திருக்கின்ற கையாறு நெஞ்சத்தைக் கவற்ற,
பாவியேன் ஏழையேன் என்று தன்னிலையை இழித்து, மறந்தமைக்கு
வருந்திக் கூறியருளிய பாடல்கள் இவை.]

பத்திமையு மடிமையையுங் கைவிடுவான் பாவியேன்

பொத்தினோ யதுவிதனைப் பொருளறிந்தேன் போய்த்தொழு
முத்தினைமா மணிதன்னை வயிரத்தை மூர்க்கனென் [வேன்
எத்தனைநாள் பிரிந்திருக்கே நென்னொரு ரிறைவனையே. 1

1. நோய்முடிய உடலைப் பொருளென்று அன்
பையும் அடிமையையும் விட்டு வாளாவிருந்தேன்;
மூடனாய யான் என்னார்த்தலைவனை எத்தனைநாட்
பிரிந்திருப்பேன்? என்கின்றார்கள்.

பத்திமை - அன்பு. கைவிடுவான் அறிந்தேன் எனக் கூட்டுக. பொத்தின நோயது - மூடிய நோயினையுடையதாகிய உடல். பொருளறிந்தேன் - சடப்பொருளென உண்மையுணர்ந்தேன்; அதனற் றெழுவேன் என்றார். தண்ணிய வெள் ஒளியுடை மையின் முத்தினை என்றார். திருவருட்சத்திபோலச் செவ்வொளி யுடைமையின் மணியை என்றார். உறுதியும் பரமஞானிக்ட்கு விளங்கும் வெள் ளொளியு முடைமையின் வயிரத்தை என்றார். மூர்க்கனேன்-செய்தக்க செய்யாது அல்லன செய்த லின். எத்தனைநாள் என்றது இனி முடியாது என்ற குறிப்பு.

ஐவணமாம் பகழியுடையடல்மதனன் பொடியாகச் செவ்வணமாந் திருநயனம் விழிசெய்த சிவமூர்த்தி மையணவு கண்டத்து வளர்ச்சடையெம் மாரமுதை எவ்வணம்நான் பிரிந்திருக்கே னென்னொரு ரிறைவனையே. 2

2. காமன் வலியொடுங்க விழித்தெரித்த சிவ மூர்த்தியை எப்படி நான் பிரிந்திருப்பேன் என் கிறார்கள்.

ஐவணமாம் பகழி - "நினைக்கு மரவிந்தம் நீள் பசலை மாம்பூ" என்றற்போல ஐந்துநிலைகளையாக்கு விக்கும் மலரம்புகள். அடல் மதனன் - யாரையும் தன்வயமாக்கு மதனன். பொடியாக - வெந்தநீராக. விழிசெய்த - விழித்த. மையணவும் - விடங்கலந்த.

சங்கலக்குந் தடங்கடல்வாய் விடஞ்சுடவந் தமார்தொழ
அங்கலக்கண் டர்த்துவிட முண்டுகந்த வம்மானே
இங்கலக்கு முடற்பிறந்த வறிவிலியேன் செறிவின்றி
எங்குலக்கப் பிரிந்திருக்கே னென்னொரு நிறைவனையே. 3

3. மிக்க துன்பக்காலத்து வந்து தேவர்கள்
வேண்டிக்கொள்ள விடமுண்டு, அவர்களைக் காப்
பாற்றிய இறைவனைத் துன்பக்கொள்கலனாகிய உட
லெடுத்த அறிவற்ற யான் எங்ஙனம் பிரிந்திருப்
பேன்; அழிவேன் என்கின்றார்.

அலக்கும் - எறிகின்ற. சுட - தீப்போல உண்ண
வருத்தாது அணுகிய மாத்திரையானே வருத்த.
அங்கு அலக்கண் தீர்த்து - அங்குத் துன்பம் நீக்கி.
அலக்கும் - வருத்தும். வருத்தும் உடலிற் பிறந்தும்
அஃதுணராமையின் அறிவிலியேன் என்றார்கள்.
செறிவின்றி - உறுதிப்பாடின்றி. உலக்க - அழிய.

இங்ஙனம்வந் திடர்ப்பிறவிப் பிறந்தயர்வே னயராமே
அங்ஙனம்வந் தெனையாண்ட அருமருந்தென் னாமுதை
வெங்கனல்மா மேனியனை மான்மருவுங் கையானே
எங்ஙனம்நான் பிரிந்திருக்கே னென்னொரு நிறைவனையே. 4

4. துன்பக்கடலாகிய பிறவியில் மாறிமாறிப்
பிறந்து அயர்கின்ற என்னை, அங்ஙனம் சோராமல்
தடுத்தாட்கொண்ட அமுதொப்பானை, தழன்மேனி
யனை, மான்கையனை, எப்படிப் பிரிந்திருப்பேன்
என்றருள்கின்றார்கள்.

இங்ஙனம்வந்துஎன்றது எடுத்த பிறவிகிலையை
மன்க்கொண்டுகூறியது. அங்ஙனம்வந்து-முப்பெனு
மதன்படிவமாகவந்து. அருமருந்து - தேவாமுதம்.
அமுதைப்போல இனியனாகவும், என் அறியாமை
யைப் போக்கவும் மறங்கடியவும் ஒளியுடைய தழல்
மேனியனாகவும், செருக்கடக்கி யாட்கொள்ளுங்
குறிப்பில் மான்கையினனாகவும் இருக்கின் றார்கள்
என்பதாம்.

செப்பரிய அயனெடுமால் சிந்தித்துங் தெரிவரிய
அப்பெரிய திருவினையே யறியாதே யருவினையேன்
ஒப்பரிய குணத்தானே யினையினையே யணவின்றி
எப்பரிய பிரிந்திருக்கே னென்னுரு ரிறைவனையே.

5

5. பெருந்திருவாகிய பெருமானே யறியாத
வண்ணம் என் வினையிருந்து குறுக்கிட்டது. அச்
தகைய வினையையுடையவனாகிய யான் இனையி
லாப் பெருமானே யணவின்றி எப்படிப் பிரிந்திருப்
பேன் என்கின்றார்கள்.

செப்பரிய, தெரிவரிய திரு எனக்கூட்டுக.
இனையிலி - எவ்வாற்றானும் ஒப்பற்றவன். அனை
வின்றி - சேராமல்.

வன்னாக நான்வரைவில்லங்கிகளை அரிபகழி
தன்னாக முறவாங்கிப் புரமெரித்த தன்மையனை
முன்னாக நினையாத முர்க்கனே னுக்கைசுமந்
தென்னாகப் பிரிந்திருக்கே னென்னுரு ரிறைவனையே.

6

